

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 43

Dimecres, 7 de febrer de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 27, primera reunió

Í N D E X

Report de la Diputació Permanent

al Ple del Parlament (tram. 395-00032/06) (p. 4)

Proposició de llei

relativa als alts càrrecs de la Generalitat i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00057/06) (p. 6)

Proposició de llei

de creació de l'Institut Català del Turisme (presa en consideració) (tram. 202-00067/06) (p. 12)

Proposició de llei

sobre l'aplicació obligatòria del dret de venda de gràcia a les operacions de compravenda d'habitatge protegit (presa en consideració) (tram. 202-00081/06) (p. 19)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el fenomen immigratori a Catalunya (tram. 317-00166/06) (p. 31)

al president de la Generalitat sobre l'assistència primària en l'àmbit de la salut (tram. 317-00169/06) (p. 32)

al president de la Generalitat sobre l'informe relatiu a la nova ordenació territorial de Catalunya (tram. 317-00172/06) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre la revalidació de la majoria parlamentària (tram. 317-00176/06) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre la necessitat d'obrir un debat urgent relatiu al desenvolupament de les comarques de l'Ebre (tram. 317-00178/06.) (p. 35)

al Consell Executiu sobre la regulació de l'educació ambiental i sobre les persones que ofereixen serveis pedagògics a les escoles sense tenir-ne l'habilitació (tram. 310-00071/06 i 310-00072/06.) (p. 37)

al Consell Executiu sobre el reciclatge d'olis d'origen alimentari i industrial de Catalunya (tram. 310-00111/06) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les mesures de control preses respecte a l'alimentació dels animals destinats al consum humà (tram. 310-00111/06.) (p. 40)

al Consell Executiu sobre les bonificacions al peatge del túnel del Cadí per a les empreses de la zona (tram. 310-00112/06) (p. 41)

→

al Consell Executiu sobre l'estimació de l'evolució pressupostària de la CIRIT fins al 2004
(tram. 310-00118/06) (p. 42)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'immigració (tram. 300-00338/06) (p. 43)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració
(tram. 300-00268/06) (p. 45)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la immigració estrangera (tram. 300-00308/06) (p. 46)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional (tram. 300-00265/06) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera (tram. 300-00116/06) (p. 60)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya
(tram. 300-00309/06) (p. 65)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera
(tram. 300-00155/06) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els esports d'aventura (tram. 300-00205/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pe el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Interior.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Report de la Diputació Permanent al Ple del Parla-ment. Tram. 395-00032/06.

2. Proposició de llei relativa als alts càrrecs de la Ge-neralitat i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat. Tram. 202-00057/06. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text pre-sentat: BOPC, 36, 20).

3. Proposició de llei de creació de l'Institut Català del Turisme. Tram. 202-00067/06. Grup Parlamentari d'Ini-ciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 78, 21).

4. Proposició de llei sobre l'aplicació obligatòria del dret de venda de gràcia a les operacions de compravenda d'habitatge protegit. Tram. 202-00081/06. Grup Parla-mentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i vo-tació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 115, 44).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels fons europeus. Tram. 300-00344/06. Grup Parlama-tari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'im-migració. Tram. 300-00338/06. Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capte-niment en matèria de coordinació de polítiques d'immi-gració. Tram. 300-00268/06. Sr. Àlex Masllorens i Es-cubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració estrangera. Tram. 300-00308/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla Hidro-lògic Nacional. Tram. 300-00265/06. Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera. Tram. 300-00116/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari So-cialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvol-upament del sector de les telecomunicacions a Cata-lunya. Tram. 300-00309/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Can-vi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera. Tram. 300-00155/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura. Tram. 300-00205/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Ca-talunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre la situació de la violència terrorista. Tram. 302-00070/06. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 63).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre les mesures a adoptar amb relació a la pro-blemàtica del terrorisme. Tram. 302-00076/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 67).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre l'articulació i la gestió dels espais naturals. Tram. 302-00071/06. Sra. Montserrat Tura i Camafre-ita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 64).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre la xarxa pública d'atenció precoç. Tram. 302-00072/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 64).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre la compleció de la xarxa pública d'atenció precoç. Tram. 302-00074/06. Sra. Marina Geli i Fàbre-ga, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 65).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció als malalts mentals. Tram. 302-00073/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 65).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i de seguretat viària. Tram. 302-00075/06. Sr. Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Re-publiana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 135, 66).

21. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Regla-ment, aquesta presidència, que prega silenci (*remor de veus*)... Moltes gràcies, senyors diputats. Aquesta pre-sidència comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. De-mano al senyor secretari Ernest Benach que doni com-pte de la composició de la Mesa de la Comissió. Té la paraula.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. Els membres de la Mesa d'aquesta Comissió són: president, el senyor Jaume Camps i Rovira, del Grup Parlamentari de Convergèn-

cia i Unió; vicepresident, senyor Josep Maria Vallès i Casadevall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; secretari, el senyor Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00032/06)

El primer punt de l'ordre del dia és: Report de la Mesa de la Diputació Permanent a la Mesa del Parlament. Per tal de donar compliment a l'article 54 (*remor de veus*)..., 54.1 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el Report de la Diputació Permanent. Té la paraula.

La secretària primera

Els temes tractats a les sessions de la Diputació Permanent, tingudes el dia 23 de gener del 2001, dins el període intermedi entre el tercer i el quart període de sessions, han sigut: «1. D'acord amb l'article 53.1 quart del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per debatre la sollicitud de convocatòria del Ple del Parlament per tenir un debat general sobre l'orientació política del Consell Executiu, proposta que finalment va ser retirada; punt 2: «D'acord amb l'article 53.1 primer del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent es va reunir per tal que el president de la Generalitat informés sobre la delegació temporal de funcions en favor del conseller de la Presidència, Palau del Parlament 23 de gener».

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. Senyor Nadal, em demana la paraula per...?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, en relació amb el contingut d'aquest Report que ens sembla una mica sorprenent, pel seu contingut tan i tan i tan escarit en un acte que tenia la seva significació política i que era una compareixença del president de la Generalitat en la Diputació Permanent –però que, eventualment, hauria sigut al Ple si haguéssim estat en període de sessions–, per donar compte d'una crisi de Govern que avui ja està envellida perquè estem davant d'una nova crisi de Govern. I nosaltres pensem que el president de la Generalitat, que va tenir el gest de compareixer davant la Diputació Permanent, seria bo que comparegués també davant d'aquest Ple per no començar el Ple, després d'un període de vacances parlamentàries, com aquell qui no ha passat res i simplement donant compte d'una manera una mica formal d'una

Diputació Permanent que va tractar la qüestió de més envergadura i transcendència, i no sé si podem mantenir el Parlament tan lluny de la realitat quotidiana i dir: «decíamos ayer» i començar amb un tema formal sense més qüestió. Jo demanaria que, d'una manera o altra, si fos possible, comparegués el president de la Generalitat de Catalunya per donar compte d'aquesta nova crisi de Govern.

(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ribó, em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, molt breument per donar suport a la proposta que ha fet el portaveu de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, afegint-ne una altra amb els mateixos arguments. Crec que seria bo que el Govern donés compte en aquest Ple que hi ha hagut un acte idèntic al que va motivar la seva compareixença a la Diputació Permanent, i ha estat un nou canvi en les conselleries del Govern de la Generalitat i, per tant, demanàriem que la Mesa del Parlament amb la Junta de Portaveus considerés l'alteració de l'ordre del dia per a aquesta compareixença, i en segon lloc, demanàriem que el president del Parlament obrís, en aquests moments, un torn d'intervencions de tots els grups parlamentaris per discutir sobre aquesta matèria. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Alguna paraula més. Senyor Camp, té vostè la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Bé, gràcies, senyor president. Sense voler entrar en les peticions que feia algun grup respecte a canvis de l'ordre del dia, que, en tot cas, si s'arribessin a materialitzar ja ens hi pronunciàriem, sí manifestar a la presidència que considerem absolutament improcedents les reflexions que s'acaben de fer per part d'algun grup respecte els continguts del Report que ha fet la presidència de la Diputació Permanent, entre altres coses perquè les senyores i senyors diputats saben perfectament que la Diputació Permanent és un òrgan delegat d'aquest Ple i fa les funcions d'aquest Ple en tota extensió, com si fos el mateix Ple. per tant, ja no és un tema de presència física a la Diputació Permanent d'uns o altres diputats, sinó que el sol fet de la reunió de la Diputació Permanent amb els seus membres que estableix el Reglament compleix perfectament tots els requisits i dona les funcions que té atribuïdes aquest Ple a aquest organisme. i, per tant, la compareixença que en aquell moment es va fer és el mateix que si s'hagués fet en aquest Ple.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)* Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. De les intervencions que s'han produït, tant del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi com del Grup d'Iniciativa per Catalunya, hi havia un cert aiguabarreig entre el que és retre comptes segons disposa l'article 54 del Reglament –que es dóna compte al Ple del que ha passat a la Diputació Permanent– i la sollicitud de l'ampliació de l'ordre del dia d'aquest Ple. Independentment que el Grup Popular considera que des que es va celebrar la Diputació Permanent s'han produït nous esdeveniments, no de reestructuració de Govern, com s'ha dit, sinó estrictament de canvi de persones..., la qual cosa fa necessària, considerem que fa necessària la compareixença del Govern per explicar quins han estat els nous nomenaments que s'han produït en el Govern de la Generalitat. Hi insisteixo: no es tracta d'una nova remodelació de Govern, sinó que es tracta d'un canvi de persones, de nous nomenaments.

Com les senyores diputades i els senyors diputats saben, era tradició fins ara que, en no haver-hi l'obligació de comparèixer davant la cambra a donar explicacions dels nous nomenaments, el que feia el Govern era trametre un ofici, informació escrita respecte a aquests nous nomenaments. El Grup Popular ha sol·licitat la compareixença del Govern per tal que expliqui aquests canvis personals –hi insisteixo– de persones, produïts en les conselleries, i, per tant, considerem que aquest hauria de ser el mecanisme per donar-ne compte al Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Pel Grup d'Esquerra Republicana, no estem davant d'un canvi estricte de noms en les carteres, sinó que això forma part de la cua del canvi organigramàtic, important, amb la creació de la figura del conseller en cap. Per tant, estem dintre del mateix context. I de la mateixa manera que en el seu moment vam reclamar que es complís una proposició aprovada en aquest Parlament, per la qual el Govern havia de presentar-s'hi, comparèixer de forma sistemàtica quan hi hagués un canvi d'organigrama, en la mesura que ja vam haver de reclamar que es fes front a aquesta obligació, entenem que aquest segon episodi forma part també del mateix paquet, i és el president en persona que ha donar explicacions a aquest Parlament, i, per tant, entenem que ha d'anar per aquí la resposta al Govern davant de la demanda del Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Escoltats tots els grups parlamentaris, he de dir que la Mesa ha complert la seva obligació, que consta en l'article 54.1, que diu: «En qualsevol cas, la Diputació Permanent dóna compte al Ple del Parlament dels afers i de les decisions trac-

tats, i això ho farà en la primera sessió ordinària.» Hem donat compte dels afers de les dues convocatòries, i també de les decisions, que no n'hi va haver cap.

En aquest sentit, nosaltres hem complert el que es substancia, diguem-ne, en el primer punt de l'ordre del dia, i, per tant, s'ha complert en aquest sentit. Qualsevol altra modificació de l'ordre del dia ha d'estar sustentada per la forma reglamentària en què s'han de substanciar els punts de l'ordre del dia, que no és per la improvisació o l'espontaneïtat del moment, com vostès saben. En aquest sentit, continuarem el mateix ordre del dia tal com estava.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Té la paraula el senyor Nadal per mig minut, i, en tot cas, l'obrirem per mig minut a tots plegats, perquè ningú pugui dir que no s'ha expressat en tot aquest afer.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Li vull deixar molt clar, a vostè i a tota la Mesa, que el nostre Grup, en cap cas, no posa en dubte el compliment dels requeriments que el Reglament estableix pel que fa a la Mesa del Parlament. Nosaltres el que dèiem és una altra cosa, i és que l'envergadura dels canvis produïts en el Govern successivament des d'aquella Diputació Permanent feia necessària la compareixença del president de la Generalitat, com ho va fer a la Diputació Permanent. I ho demanàvem aquí, com ho demanava el senyor Ribó, com ho demanava el senyor Huguet... I no ens satisfà la llessta amb què el senyor Mas ha demanat comparèixer a la Comissió Primera, entrant pel Registre d'aquest Parlament ahir a les sis i deu una petició de compareixença a la Comissió Primera, probablement en resposta...

El president

Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...a la petició que li feia el Grup Popular. Això no ens satisfà, i ja li avanço que no ho considerarem suficient.

El president

Sí, jo no voldria tallar mai la veu de qualsevol portaveu qualificat, però, quan demano que les intervencions siguin per un temps determinat, els prego que s'hi subjectin. I sobretot –i sobretot–, quan estem debatent una qüestió de procediment, no fem aquella habilitat parlamentària tan comuna en tots nosaltres que és, a través de la qüestió de procediment, entrar en els temes de fons, eh? Gràcies.

Senyor Ribó... Amb les mateixes condicions, els ho prego.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, amb menys de trenta segons. L'article 62 del Reglament del Parlament diu que l'ordre del dia podrà ser alterat quan ho sol·licitin dos grups parlamentaris. Li anuncio que aquesta sollicitud la tindrà immediatament a les seves mans, per anar en aquest debat.

I, en segon lloc, nosaltres no coneixem si hi ha hagut una remodelació del Govern, senyor Nadal, ho desconeixem; és el que volem que ens digui el Govern. Parlem d'identiques conselleries o no? Estarem molt atents als decrets, senyor Nadal, però nosaltres ho desconeixem. Potser vostè ja ho sap, però la cambra no ho sap.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) No hi ha cap... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Sí, senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, qui sí que ho deu conèixer deu ser el senyor Ribó, quan fa aquesta intervenció. El Grup Popular el que fa és invocar l'article 62.b de la Llei de l'Estatut interior, la Llei 3/82, que el que diu és que, quan hi hagi nomenament i cessament de consellers, se n'haurà de donar compte al Parlament. I el que s'ha produït és un canvi de consellers, un nou nomenament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Huguet... Els recordo que estan consumint l'última intervenció en aquest debat.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí. Des d'Esquerra entenem que les explicacions al Parlament d'un canvi de conselleries les ha de fer el president; en fi, que sapiguem nosaltres, no és el senyor Mas qui ha signat els decrets de nomenament dels consellers. I ens afegim a la demanda, doncs, de canvi de l'ordre del dia, i entenem que fins i tot seria bo suspendre en aquests moments el Ple i que la Junta de Portaveus decidís si hi ha aquest canvi o no.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Els senyors i senyores diputats saben que el Reglament del Parlament està, doncs, per ser utilitzat, a vegades en sentit favorable i a vegades en sentit contrari als interessos que un pugui mantenir, però, en tot cas, el Reglament és el Reglament. I, en aquest sentit, el plantejament que algun grup ha anunciat de canvi de l'ordre del dia, ja el discutirem si realment s'arriba a materialitzar, però no es pot fer cap modificació o canvi de l'ordre del dia introduint un punt que no hagi complert els tràmits reglamentaris. No és aquest, per tant, el plantejament que avui es presenta aquí, i, per d'altra banda, el tema de fons que s'està discutint aquí..., ja saben vostès que el Govern ha demanat comparèixer per informar d'aquests canvis, i en el seu moment aquesta compareixença es farà a la comissió pertinent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Vostès saben que el Reglament és savi i que, quan arribi qualsevol document, la Mesa el qualificarà i li donarà el tràmit oportú.

Proposició de llei relativa als alts càrrecs de la Generalitat i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00057/06)

En aquest sentit, continuem l'ordre del dia amb el punt número 2, que és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei relativa als alts càrrecs de la Generalitat, als criteris i als procediments per a avaluar-ne la idoneïtat. Té la paraula, per a la seva defensa, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyors, senyors diputats, a la majoria dels senyors i senyores diputats no els sorprendrà —perquè de fet és una constant en el discurs i en l'activitat parlamentària del nostre Grup Parlamentari, d'Esquerra Republicana— el fet que periòdicament anem fent una avaluació, un examen de quin és l'estat de l'Administració i del Govern de la Generalitat pel que fa a la seva dimensió, pel que fa a la presència d'alts càrrecs, assessors. I tampoc els sorprendrà que una vegada més diguem que és una constant que s'observa de forma molt creixent en els darrers anys la creixent politització de l'Administració de la Generalitat, i també un cert desplaçament del centre polític del Parlament d'aquesta cambra, però també des de diferents instàncies del Govern de la Generalitat cap a l'Administració. (*Remor de veus.*) Un desplaçament que ha acabat creant una autèntica elit política, amb un altíssim grau de fidelitat i de sintonia entre els diferents partits que componen la coalició de Govern i el mateix Govern, una elit política amb una altíssima capacitat de decisió i, si m'ho permeten, també amb una pobríssima opinió d'aquest Parlament i dels seus instruments de control, com ho demostra al llarg dels anys aquella cèlebre Moció sobre els incendis en què s'aplaudia el paper del Govern de la Generalitat, l'any 94, amb relació a aquells grans incendis que van devastar Catalunya; com s'observa, per exemple, en les respostes que alguns departaments donen a les preguntes legítimes que els diputats i diputades fem al Govern; com es demostra, per exemple, fa molts pocs dies, quan un director general es queixava públicament...

(Pausa.)

El president

Senyor diputat, té tota la raó a reclamar aquest silenci, i, per tant, prego a la cambra que el complim.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Deia que aquesta pobríssima opinió que tenen determinats alts càrrecs de l'Adminis-

tració del Parlament es posa en relleu, per exemple, quan fa molt pocs dies un director general s'exclama públicament del nombre, el gran nombre de preguntes que se li feien des d'aquest Parlament... O, per cert, es nota també..., és comparable a aquest entestament que té el mateix president de la Generalitat a venir a aquesta cambra a informar puntualment –com s'ha vist fa un instant– dels canvis que ell n'ha fet. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta és una evidència indiscutible.

Altres problemes deriven d'una estructura de l'Administració de la Generalitat que no deixa de ser una còpia mimètica de l'Administració de l'Estat, que té un origen en la tradició napoleònica, un sistema burocràtic institucional molt centralitzat, amb una estructura departamental molt sectorialitzada, excessivament compartimentada, molt poc flexible, poc transversal, molt poc coordinada, i a més a més –el que és més greu i més preocupant– és poc articulada al voltant o sobre la base d'objectius concrets. A l'entorn de dos grans departaments..., no sabem exactament la dimensió que tindrà en el futur, però fins ara Presidència –a qui corresponia l'impuls del conjunt de l'acció del Govern– i el Departament d'Economia i Finances –que és qui paga la despesa que genera cadascun dels departaments– són els dos grans departaments d'aquest Govern.

I és cert que hi ha hagut una iniciativa que s'ha caracteritzat, doncs, o s'ha volgut caracteritzar com una iniciativa revolucionària, que s'inspira en l'experiència, per exemple, americana, a través d'aquest pla governamental dit Cat21, amb sis programes, que pot servir per fixar aquests objectius, per prioritzar determinades actuacions, per racionalitzar els recursos públics, però de moment –i això ho ha reconegut el mateix Govern quan ha tirat endavant aquest pla Cat21– la veritat és que l'estructura i el funcionament burocràtic d'aquesta Administració són molt feixucs.

Més problemes, encara que segurament no són els més importants. Creiem que hi ha un nivell politicoadministratiu i, per tant, una inflació d'alts càrrecs molt notable. En aquesta Administració, a diferència d'altres administracions d'altres països, no se sap on acaba i on comença el nivell polític i el nivell administratiu o tècnic. En determinats departaments i negocis del Govern de la Generalitat, arriba el nivell polític fins a la persona –amb tot el respecte– que ens obre la porta, i això no passa en altres administracions. Si vostè recorda, en aquella cèlebre pel·lícula de televisió del *Sí, ministre*, vostès han pogut comprovar com més enllà del subsecretari, per entendre'ns, o el secretari general d'un ministeri, la resta és un nivell estrictament politicoadministratiu. I juntament amb aquesta inflació molt notable i preocupant d'alts càrrecs, hi ha també una proliferació d'assessors per metre quadrat que espanta i que és difícilment comparable en altres administracions.

Per poder il·lustrar el que acabo de dir, pel que fa al nombre d'alts càrrecs, en l'època Tarradellas –Govern provisional, evidentment, amb un nivell d'Administració molt ajustada a nivell competencial– hi havia un total de 20 alts càrrecs. A l'època de majoria absoluta de Convergència i Unió, l'època 88-92, aquest nombre va passar a 81. Durant l'època sense majoria absoluta

de Convergència i Unió hem passat a 130 fins a l'any 99, és a dir, en menys d'una dècada, només set anys, es va experimentar un creixement del 62,8% del nombre d'alts càrrecs, amb un nivell competencial molt similar al de l'època anterior. I anem al dia d'avui: el gener del 2001, després d'aquesta darrera remodelació –no la present, perquè no sabem què ens oferirà quant als nomenaments i alts càrrecs–, en aquests moments, els alts càrrecs, segons dades que ens ha facilitat el mateix Govern, són actualment 137, amb la qual cosa l'increment, en només dos anys, d'alts càrrecs ha estat del 20,77%. En només dos anys, en què, com vostès saben perfectament, només s'ha produït un sol traspàs, un traspàs que, a més a més, amplia el traspàs de mitjans materials que es va fer en altres exercicis i, per tant, podríem, fins i tot, dir que en dos anys en què no s'ha produït realment cap traspàs real.

I aquesta és una classificació que jo diria que és generosa, perquè parteix d'allò que estableix l'article 5.3 de la Llei 13/87, d'organització de la Generalitat, que defineix únicament com a alt càrrec el director general i el secretari general d'un departament, i això tots sabem, o almenys això és el que nosaltres defensem, que aquesta és una autèntica ficció que no s'empara en la realitat, en què, juntament amb la figura del secretari general o el director general, hi han direccions de serveis, hi han caps de relacions protocol·làries, hi han caps de relacions institucionals, de premsa, etcètera.

El tema dels assessors encara és una mica més desconcertant, perquè actualment, segons el mateix Govern, hi ha 188 assessors, amb una categoria de personal eventual, 24 dels quals tenen la retribució d'un alt càrrec, 11 dels quals tenen una assignació específica i la resta, el total de 133 assessors tenen la categoria de funcionaris del grup A i que s'assimilen a un subdirector general. Pensem que són gent que no tots ells omplen una jornada laboral, que no entren a les vuit del matí i pleguen a les set o a les vuit del vespre, sinó que són gent que en ocasions es limiten a fer determinats documents, dictàmens, papers, discursos, i entenem que no està justificada ni prou dimensionada aquesta xifra. L'evolució tampoc, en els darrers anys, no és massa optimista, perquè l'any 98 eren 180; l'any 99, 178, i l'any 2000, com he dit, són 188. Hi ha dos departaments, concretament Cultura i Presidència, que tenen 28 assessors cadascun; és a dir, es mengen tots dos un terç del total d'assessors de la Generalitat.

Tot això, si parlem de l'Administració de la Generalitat; és a dir, distingim perfectament en la Proposició de llei que hem presentat dos àmbits, un l'Administració de la Generalitat i l'altre la Generalitat, perquè és evident que tenim un sistema institucional que va molt més enllà, perquè aquesta cambra, aquest Parlament també designa, també nomena determinats alts càrrecs i, per tant, emana d'aquest Parlament, també, la possibilitat, la facultat de nomenar determinats alts càrrecs, alguns dels quals són d'especial relleu institucional. No cal que els digui que aquest és un sistema, és un sistema que avui no podem amb aquesta Llei reformar; tenim altres iniciatives en curs en aquest sentit, però aquest és un sistema que també planteja moltíssims interrogants; per exemple, és un sistema que no proveeix

els mecanismes necessaris per al control i l'impuls de la seva activitat, ni l'exigència de responsabilitats, o la possibilitat, també, de revocar-los, ni tampoc acaba amb un sistema de quotes que alimenta, perpetua una determinada concepció patrimonial d'aquests càrrecs.

Amb tota modèstia, què pretenem, per tant, fet aquest *excursus* inicial sobre la situació, el diagnòstic de la realitat? En primer lloc, fixar un catàleg, si vostès volen, realista, possibilista i pragmàtic sobre els alts càrrecs de la Generalitat, superador, en el cas de l'Administració, de la Llei 13/87, la Llei d'organització de la Generalitat, que –hi insisteixo, ho repeteixo una vegada més– s'installa en una ficció permanent quan diu que alt càrrec és només un secretari general o un director general; i, en segon lloc, instituir, d'una vegada per totes, amb una norma institucional bàsica i a través d'una llei, aquells càrrecs que aquest Parlament nomena, que tenen especial relleu institucional o estatutari, com, per exemple, el Síndic de Greuges, els membres de la Sindicatura de Comptes, els membres del Consell Consultiu i –per què no, també?– els membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, allò que a nivell d'Estat en diuen els càrrecs de rang constitucional.

I, en segon lloc, pretenem avaluar en determinats casos, no en tots els casos, sinó en aquells més importants la idoneïtat d'aquests càrrecs, és a dir, a través d'una comissió que ha de tenir necessàriament un origen parlamentari, que permeti evidenciar, si m'ho permeten, davant la representació democràtica del poble, tant el posicionament ideològic d'aquests alts càrrecs com també –per què no?– la seva capacitat tècnica i professional.

Aquest és un recurs, si vostès volen, inèdit en més de vint anys d'autonomia política, que a l'Estat espanyol ja té alguns precedents recents, però té alguns precedents, alguns de manera reglada, per exemple, els vocals del Consell de Seguretat Nuclear, el governador del Banc d'Espanya, però que, sobretot a partir de l'any 97, amb els casos Fungairiño i Cardenal, amb dubtes –per entendre'ns– més que contrastats sobre la trajectòria professional d'uns personatges de dubtosa credibilitat democràtica, ha portat, fins i tot, el mateix president del Govern espanyol, José María Aznar, a plantejar i a proposar durant el debat de la seva investidura la possibilitat que les Corts Generals avaluïn també la idoneïtat de determinats alts càrrecs i ha portat –hi insisteixo– que en aquest cas el Congrés de Diputats, amb una resolució de la seva presidenta, hagi permès, per exemple, fa poques setmanes, examinar el Defensor del Poble, i ha permès que el mateix Senat hagi operat canvis reglamentaris perquè també es pugui avaluar alts càrrecs, i que, probablement, segons s'ha dit, permetrà en el futur immediat que els dotze vocals del Consell de RTVE o els cinc membres de la Junta Electoral Central designats per aquelles cambres puguin ser avaluats també.

No cal que els digui que aquesta institució, recentment estrenada en l'Estat espanyol, té una llarguíssima i dilatada tradició en altres països, per exemple Estats Units, a través del Senat. A la Unió Europea, quan van veure fa relativament poc temps, quan s'examinava la mateixa comissària Loyola de Palacio arran de determi-

nats escàndols que assetjaven la seva trajectòria com a ministra de l'Estat espanyol i d'una forma molt similar a com es fa a la Unió Europea o al Senat americà, plantejarem que en aquest Parlament es puguin fer sessions públiques a petició del Govern, com és lògic, o de dos grups parlamentaris i a través d'un procediment que hauria de ser oral i contradictori, en què hi puguin intervenir els diferents grups parlamentaris.

Acabo dient, per què una llei? Una llei perquè, en primer lloc, ens sembla obvi que si estem reformant parcialment una altra llei, com és la Llei 13/87, d'organització de la Generalitat, i, per tant, establim un catàleg, una relació d'alts càrrecs distinta de la que figura a l'article 1 d'aquesta Llei, és evident que aquesta iniciativa ha de tenir rang legal. En segon lloc, perquè, com en altres països, volem que sigui una norma institucional bàsica i no un simple mecanisme reglamentari per molt legítim i escaient que pugui ser, el que disciplini, d'algun manera, aquesta matèria. I, en tercer lloc, perquè el que espera, senyores i senyors diputats, desespera; apellar avui a una futura reforma del Reglament per incorporar aquest mecanisme pot ser jo diria que un bon artillugi, un pretext formal que oculta realment la manca de voluntat política real en aquest tema, però sobretot jo diria que seria un recurs dilatori al qual ja estem acostumats i, per tant, nosaltres esperem que això no es produeixi, que el conjunt de grups de la cambra prenguin en consideració aquesta Proposició de llei i, a partir d'aquí, doncs, tinguem la possibilitat d'establir el catàleg dels alts càrrecs i també l'avaluació de la seva idoneïtat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Són diversos grups parlamentaris que en els seus programes electorals duïen la proposta, més o menys formulada, d'anar a un període de consultes i de debats parlamentaris previs als nomenaments d'alts càrrecs. Avui se'ns presenta una d'aquestes propostes en forma de Proposició de llei i es demana la seva presa en consideració. Nosaltres volem subratllar, i més amb el debat anterior, que aquesta cambra pateix, de fa anys, l'avversió per part del Govern de qualsevol tipus de compareixença o de debat previ als seus actes executius.

Són moltíssims els exemples del dret comparat que avalarien aquesta petició, tant el parlamentarisme com el presidencialisme, és curiós que en un règim com el presidencialisme, on hi ha una separació tan estricta entre cambra –representació directa– i presidència –representació directa–, hi hagi, també, aquest tipus d'actuacions, el que s'anomenen els *hearings*, però existeixen en moltíssims sistemes parlamentaris homologables amb el nostre.

A la nostra Administració no només hi ha una aversió cap al Parlament, sinó que hi ha una partidització d'alts

càrrecs. S'han fet ja dos treballs universitaris d'investigació sobre els alts càrrecs de la Generalitat i donen un percentatge de carnets dels dos partits de la majoria governant d'una exageració, jo diria, pràcticament inexistència a cap altra administració homologable. Per tant, es tractaria també de tenir una certa discussió sobre aquest marge tan eteri sobre el càrrec de confiança i sobre el càrrec de promoció a través del que és la funció de la Administració pública. Nosaltres considerem que hi ha una sèrie de càrrecs que, claríssimament, han de ser objecte de debat previ en el Parlament abans del seu nomenament, i amb un argument que al nostre entendre és molt sòlid: demanem majories molt qualificades de la cambra per fer determinats nomenaments, de les sindicatures, d'altres institucions; doncs, seria bo que abans de donar majories qualificades també hi pogués haver aquest debat previ –torno a dir–, com existeix en altres indrets.

Segurament, la Proposició de llei que avui se'ns presenta és una exhaustivitat que seria paralitzant. Si de debò haguéssim d'analitzar prèviament tots els càrrecs d'aquests llistats que se'ns presenten, podríem passar-nos la majoria del nostre temps en aquesta tasca, però com que estem demanant una presa en consideració, aquesta és una objecció que pot ser fàcilment solucionada via esmenes.

Per tots aquests motius, senyors president, nosaltres donarem suport a la presa en consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que voldríem remarcar és que tots aquells mecanismes que implementem, tots aquells mecanismes de què ens dotem per revitalitzar, per incrementar la confiança dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en les nostres institucions democràtiques i, per tant, en aquelles persones que estan al capdavant de les nostres institucions democràtiques i que les integren, no només és positiu, sinó que jo diria que és absolutament imprescindible.

Per tant, el que planteja la presa en consideració, que és cercar i escollir aquelles persones més idònies per ocupar aquests càrrecs dins de les nostres institucions d'autogovern, siguin les que siguin, suposa introduir mecanismes de transparència, d'eficàcia, de racionalitat, i, per tant, ningú d'aquest Parlament no podria estar en contra d'aquest plantejament. Ara bé, quan passem d'aquesta filosofia que planteja la proposta a debat al que és el text articulat, al que és la lletra de la proposta, la cosa canvia substancialment.

En l'article primer de la Proposició de llei, el que es planteja és la modificació de l'article 5 de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. En aquest article es preveu quins són actualment aquells que es consideren com a alts càrrecs, és a dir, els secretaris generals i els directors generals. El que ens proposa l'il·lustre diputat se-

nyor Ridao és incloure també en aquest article, afegint-hi les subdireccions generals, caps de gabinets, caps de relacions institucionals i direccions de serveis. M'agradaria analitzar, per tant, quina és la proposta que fa en aquest primer article.

Amb relació a les subdireccions generals el que cal dir és que són funcionaris de carrera de l'Administració. La seva designació es fa per resolució del conseller, per procediment de lliure designació. Per tant, no tenen càrrec polític –hi insisteixo, no tenen càrrec polític–, i, per tant, no poden ser considerats alts càrrecs. Es tracta, com deia, de llocs reservats de forma exclusiva a funcionaris de carrera, i en aquest sentit..., no tant la Llei invocada, la Llei 13/89, sinó que estarien sotmesos al text refós de la legislació de funció pública, que fixa que es proveiran pel sistema de lliure designació no només aquests directors generals, sinó també els secretaris d'alts càrrecs i aquells altres càrrecs o llocs de caràcter directiu o d'especial responsabilitat o que, per la seva especial naturalesa, designin també les relacions de llocs de treball.

Aquest sistema de provisió posa de manifest que en la provisió de subdireccions generals el conseller disposa, certament, senyor Ridao, d'un ampli marge de discrecionalitat. Un ample marge de discrecionalitat que estem d'acord amb vostè que ha de ser objecte de control; un ample marge de discrecionalitat que s'ha d'ajustar, en qualsevol cas, en la nostra opinió, a l'interès públic, a aquesta finalitat i en qualsevol cas, també, als principis constitucionals de mèrit i capacitat.

Considerem, senyor Ridao, que incloure les subdireccions generals dintre d'aquest article cinquè de la Llei 13/89 seria contrari, justament, als objectius que vostè persegueix amb la presentació d'aquesta proposta, perquè suposaria una clara politització d'un nivell funcional de la més alta responsabilitat que actualment està reservat justament a funcionaris de carrera, la qual cosa, com deia, els deixa sotmesos a una certa discrecionalitat, però també garanteix, com a mínim, una imparcialitat que de l'altra manera no tindrien, perquè els convertiríem de forma automàtica en un càrrec polític.

Direccions de serveis. Respecte a aquesta proposta d'inclusió també en aquest article 1, cal dir que és balder incloure-ho, perquè actualment ja són assimilats a alts càrrecs, perquè ja tenen la consideració de director general, de direcció general, la persona que ocupi aquest càrrec. Per tant, hi insisteixo, és balder incloure'ls en aquest llistat que ens fa, els proposats com a alts càrrecs, perquè, si no es mira només l'article 5 de la Llei 13/89, sinó l'article 11 d'aquesta mateixa Llei, ja es preveu aquesta assimilació.

Pel que fa als caps de gabinet i als caps de relacions institucionals, són sens dubte càrrecs de confiança i, per tant, ocupen llocs classificats com a personal eventual i, per tant, no són tampoc alts càrrecs, i tenen també un règim jurídic específic previst en el Decret 153/87, de 4 de març, sobre personal eventual, que els configura precisament com a càrrecs de confiança, i precisament de naturalesa no permanent i de lliure designació; lliure designació que, hi insisteixo, estaríem d'acord amb vostè que ha de ser acotada per evitar aquest marge tan ampli de discrecionalitat.

Caps de gabinet i caps de relacions institucionals. Cal dir que es tracta de llocs de treball exclosos del règim funcional, el lliure nomenament dels quals es basa en el fet que exerceixen funcions expressament qualificades com de confiança o d'assessorament especial. Un repàs de les funcions que tenen atribuïdes aquests llocs de treball dins de l'Administració de la Generalitat evidencia que tenen unes característiques específiques i peculiars, que van donar lloc que aquest Parlament els donés precisament un règim jurídic propi, que està definit no pas en la Llei que invoca l'illustre senyor diputat, sinó en l'article 12 del text refós de la Llei de la funció pública.

En el que sí que estariem d'acord amb l'illustre diputat, amb les dades que ha lliurat al llarg d'aquests darrers dies, és que, si un mira aquests assessors eventuais que l'illustre senyor diputat situava en 188, estariem completament d'acord que cal implementar mecanismes de control, però en opinió del Grup Popular aquests mecanismes de control no s'aconsegueixen canviant..., o amb la proposta de modificació que fa el Grup d'Esquerra Republicana.

Aquestes serien les propostes de modificació que s'han inclòs en l'article primer. Pel que fa al llistat que s'inclou per part d'Esquerra Republicana en l'article 2 de la Proposició de llei, jo diria, senyor diputat, que conté una barreja de càrrecs que, si m'ho permet, m'atreviria a dir que està mancada de rigor: s'hi barregen càrrecs institucionals, consellers consultius, síndics de comptes, membres de consells assessors de diferents naturaleses, amb alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat. I, per tant, cal acotar, cal deixar clar que una cosa és ser alt càrrec de l'Administració i una cosa ben diferent és ser alt càrrec institucional. Per tant, l'article 2 de la Proposició de llei el que fa és llistar tot un seguit de càrrecs, tant aquells que estan nomenats a proposta del Parlament de Catalunya com aquells que nomena directament la Presidència i el Govern de la Generalitat. Hi insisteixo, l'article 2 barreja, fa un aiguabarreig de càrrecs en el qual fins i tot trobem òrgans que han desaparegut; ens trobem, en aquell llistat que es fa en la proposta que planteja Esquerra Republicana, òrgans que han estat suprimits.

Es tracta, per tant, en la nostra opinió, d'una proposta, la que planteja Esquerra Republicana en aquests dos primers articles, que no només podria induir a confusions, sinó que hi ha àmbits dels controls que planteja que estarien exclosos d'aquesta legislació.

Qüestió diferent és el plantejament que es fa en aquesta proposta respecte a la creació d'una comissió d'avaluació d'ideïtat. És a dir, la comissió parlamentària que es planteja, d'avaluació de les persones candidates a ocupar aquells càrrecs que han estat nomenats pel Parlament —ho ha esmentat l'illustre senyor diputat—, que s'ha creat ja en el Congrés de Diputats i també en el Senat, en el Congrés de Diputats a través d'una resolució de la Presidència del Congrés, i en el Senat a través d'una reforma del Reglament, un òrgan reglamentari de naturalesa consultiva, integrat per representants dels grups parlamentaris, als quals correspon informar el Ple de la idoneïtat de les persones proposades per accedir a diferents càrrecs, que són, com deia, o bé de caràcter constitu-

cional o bé, en el nostre cas, de caràcter estatutari. No només hi estariem d'acord, sinó que precisament ha estat el Partit Popular qui ha impulsat la creació d'aquestes comissions en el Congrés de Diputats i el Senat.

Tot i amb tot, aquesta comissió, per les seves característiques, la seva ordenació, el seu règim de funcionament, en opinió del Grup Popular hauria d'estar tractada, com la resta de comissions parlamentàries, en la reforma del Reglament de la cambra que tenim pendent d'encarar.

Si el que ens planteja el Grup d'Esquerra Republicana és que cal aprimar l'Administració de la Generalitat, hi estem completament d'acord. En vint anys de Govern de la Generalitat s'ha confós fer país amb anar creant una administració elefantíaca, una administració que ha aconseguit batre rècords, una administració que ha aconseguit reproduir en pocs anys vicis que altres administracions han trigat segles a aconseguir. Pel Grup Popular, les posicions públiques, les funcions, les activitats que es desenvolupen des de l'Administració de la Generalitat —estem d'acord amb el Grup proposant— han d'estar obertes a totes les persones que tinguin tots aquells requisits racionalment exigibles. Discrepem, però, amb el Grup proposant que el mecanisme sigui la reforma de la Llei 13/89, la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, i, per tant, hi anunciem el nostre vot en contra, tot anunciant que no només som favorables sinó que impulsarem, com hem fet en el Congrés i en el Senat, la creació de la comissió parlamentària per avaluar la idoneïtat d'aquells càrrecs que depenen, que pegen de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, faig ús de la paraula en nom del nostre Grup per exposar la nostra posició davant de la Proposició de llei que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, seguint el tractament clàssic, em referiré de manera successiva al fons i a la forma o al procediment de la proposta que ens ocupa.

En primer lloc, raons de fons. El senyor Ridao ha presentat, amb la seva claredat i eloquència habituals, les raons que han portat el seu Grup a prendre aquesta iniciativa. Aquestes raons, les compartim en els seus aspectes més substantius. Una de les funcions parlamentàries més importants és, justament, la designació de titulars d'altres òrgans institucionals, com poden ser les sindicatures, consells reguladors independents o altres. Aquesta elecció, aquesta designació forma part de la funció parlamentària d'impuls de l'acció de govern, però tots sabem que en la pràctica aquesta elecció es decideix més en els passadissos o ens els despatxos que en les sessions públiques del Parlament, i que sovint es

decideix amb arguments i motius que de vegades no resistirien la llum o no resistirien la publicitat.

Per això ens sembla que la introducció d'un procés d'audiència pública donaria més transparència al tràmit, i també donaria més legitimitat a la designació, i quant als candidats i els electors, en aquest cas els parlamentaris, podrien confrontar pacíficament les seves visions del càrrec que es proveeix i podrien oferir aquest diàleg com a argument de pes per aprovar o rebutjar la designació del candidat.

Però la Proposició de llei també va més enllà. Per una banda, intenta catalogar com a alts càrrecs una sèrie de posicions de responsabilitat política, de responsabilitat administrativa, o d'aquest tercer gènere indefinit, politicoadministratiu, que prolifera a les administracions. És una sèrie que, com han posat de manifest molts estudis, s'ha anat ampliant en el curs dels anys a la nostra Administració autonòmica, i sembla com si amb menys capacitat de govern hi hagués necessitat de més inflació de càrrecs; sembla com si amb menys visió de futur i amb menys projecte polític hi hagués necessitat de més blindatge personal, de més protecció d'estatuts singulars.

Per altra part, la Proposició estén també l'exercici de l'audiència pública o de la compareixença a aquests alts càrrecs designats per l'Executiu. Entenem que amb això es pretén reforçar l'acció de control del Parlament sobre les actuacions de l'Executiu. No és una innovació radical, perquè, com s'ha dit també, ja s'ha posat en pràctica en altres models parlamentaris. No ens sembla, en el cas que s'importi aquí, una innovació gratuïta, al contrari, creiem que és bo reforçar aquesta acció de control sobre l'acció de Govern.

Recordem que ja els analistes del règim parlamentari, en el segle XIX, consideraven que aquesta era la funció essencial dels parlaments i poc s'esperaven aleshores que l'acció governamental tindria aquesta enorme expansió amb la creació de tants càrrecs com els que actualment integren l'Executiu en totes les seves branques i departaments. És, doncs, coherent amb aquesta visió que hi hagi més intervenció del Parlament sobre aquesta designació de càrrecs, una intervenció que pot ser d'objectiu diferent, de caràcter informatiu, de caràcter vinculant o no vinculant, però amb això el que és clar és que el Parlament pot contribuir, també, que l'Executiu es vegi obligat a retre comptes amb més amplitud de la que estem habituats i a informar amb més precisió l'opinió pública dels seus objectius i dels seus arguments.

Deia que estem d'acord, per aquestes raons, amb el substrat, amb el fonament de la Proposició de llei; no podia ser d'altra forma, perquè en la passada legislatura el Grup socialista va sotmetre també a la consideració d'aquesta cambra una proposició de llei de contingut similar a la que avui estem discutint, i que va ser rebutjada aleshores per la majoria de Govern d'aquell moment. Cal deixar clar, doncs, que compartim si no tots els detalls de la iniciativa, sí els grans trets o les grans línies que la inspiren.

Dit això sobre les qüestions de fons, m'ocupo ara de les dites qüestions de forma o d'oportunitat de la Proposi-

ció de llei. En aquest punt, el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, voldria fer notar la coincidència temporal d'aquest debat amb la posada en marxa de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, creada per aquest Ple, i que ahir mateix celebrava la seva segona reunió. D'aquesta Comissió hauran de sorgir les propostes de revisió dels nostres textos legals, dels textos legals que l'experiència de vint anys d'autogovern ens han de recomanar. No hi ha dubte –no hi ha dubte–, des del nostre punt de vista, que la matèria que és objecte de la Proposició serà examinada també per la Comissió d'Estudi, pels informes dels experts que seran consultats i de les institucions a les quals la Comissió demanarà assessorament.

L'avaluació de l'exercici de les funcions parlamentàries, incloses les de designació de càrrecs; les relacions entre el Parlament i l'Executiu, inclòs aquest paper de supervisió de determinats nomenaments; la revisió pendent del Reglament d'aquesta cambra, que no s'hauria de dilatar més del compte quan ja s'ha estat dilatant força, tot això, haurà de ser objecte de debat i proposta en la Comissió d'Estudi, i ho haurà de ser, senyores diputades i senyors diputats, amb el màxim consens possible per tal que puguem millorar, tal com tots volem, el rendiment del nostre autogovern.

Una de les raons que ha portat a la creació de la Comissió d'Estudi, i no la menor, és la necessitat de treballar de forma concertada en aquesta tasca d'avaluació, de revisió i de proposta. Per això, el nostre Grup –i em consta que altres grups de la cambra– ha renunciat a presentar iniciatives pròpies que es relacionin amb reformes institucionals com la que debatem i hi ha renunciat amb la confiança que seran més efectives quan cadascuna d'aquestes iniciatives compti amb el suport més ampli possible de la representació parlamentària.

És per això que gosem demanar al Grup proposant, amb la legitimitat que ens dona el fet d'haver estat el Grup que va prendre aquesta iniciativa en la legislatura passada, que retiri la seva Proposició de llei, aquesta Proposició de llei que de manera tan brillant ha defensat el senyor Ridao. Entenem que la iniciativa tindrà més força i més viabilitat quan l'objectiu que la guia sigui assumit –com esperem i desitgem– per una decisió conjunta dels altres grups de la cambra, entre els quals es comptarà el nostre amb tota seguretat.

Podem afegir, a més a més, el compromís del nostre Grup a considerar el text d'aquesta Proposició de llei com a material de treball per a la Comissió d'Estudi; però si el Grup proposant no considerés adequat retirar la seva Proposició –decisió que en tot cas respectarem–, Socialistes - Ciutadans pel Canvi s'abstindria en la votació de la presa en consideració per les raons d'oportunitat i de forma que acabo d'esmentar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president; per posicionar-nos, en nom del Grup de Convergència i Unió, en aquesta iniciativa sobre la catalogació dels alts càrrecs de la Generalitat i la possibilitat de sotmetre aquests determinats alts càrrecs a un procés per avaluar-ne la idoneïtat.

Compartim en bona part les argumentacions que ha dit el senyor Vallès, però, sobretot, si algú podríem dir que ens ha trepitjat la intervenció, en el sentit més democràtic de la paraula, són les argumentacions jurídiques de la senyora Dolors Nadal.

Efectivament, en l'article 1, la inclusió del cap de gabinet, del cap de relacions institucionals i les direccions de serveis, així com dels subdirectors generals, no entenem a què responen; el cas més flagrant és el cas de les subdireccions generals, les quals ja estan reservades a la carrera funcional i, per tant, paradoxalment, és precisament en aquests casos on no es veu la politització de l'Administració. Les relacions de cap de gabinet i cap de relacions institucionals, efectivament, són personal eventual i tampoc, en cap cas, pot ser considerat dels alts càrrecs. No veiem tampoc la necessitat d'aquesta catalogació en l'article 2. I finalment, pel que respecta al procés d'avaluació de la idoneïtat, ens sembla que seria –i ho ha dit algú poc sospitosos de ser favorable a les tesis d'Esquerra Republicana com els d'Iniciativa per Catalunya, que hi votaran favorablement segons han anunciat– una forma totalment paralitzant.

En una paraula –i amb això acabo, senyor president–, es veu i es veurà en les votacions que es produiran simplement aquells grups que tenen la pretensió de governar i aquells grups que, per les raons que siguin, no es veuen en la possibilitat, almenys pròxima, d'exercir el govern. És absolutament impossible, si es portés a terme tal com està redactada aquesta Proposició de llei, que l'Executiu tingués la mínima capacitat d'autoorganització i de fer ús de la discrecionalitat en nomenar els seus alts càrrecs. Si el que cal és avaluar la idoneïtat, nosaltres també, al Congrés dels Diputats, a través del diputat senyor Jordi Jané, hem fet una recomanació especial, i així s'ha produït la reforma del Reglament del Congrés i del Senat per tal de fer-ne l'avaluació, d'aquells càrrecs emanats del Parlament. En la discussió a la Comissió de Millora de l'Autogovern ens trobaran, per tant, per compartir aquesta filosofia, però avui no podem donar suport a una iniciativa que ens sembla absolutament paralitzant de l'Executiu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Sí, senyor Ridao, em demana la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si em permet, perquè hi ha hagut una petició formal del senyor Vallès, en nom del seu Grup, per tal que retiréssim aquesta iniciativa. Em volia pronunciar sobre aquest extrem, si m'ho permet.

El president

Té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Bé, agraïm, d'entrada, les consideracions que ha fet el senyor Vallès, en nom del seu Grup, amb relació a la bondat i al contingut d'aquesta proposta. En privat jo li he comentat abans de l'inici d'aquesta sessió –i, en tot cas, ho reproduïxo ara a efectes d'acta– que hauríem volgut i desitjat que el seu Grup hagués donat suport a aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. És tradició del nostre Grup Parlamentari sempre –a menys que s'oposi o tingui un signe totalment contrari a les nostres opinions– donar suport a la presa en consideració d'altres grups. En relació amb la possibilitat de vincular aquesta iniciativa als treballs de la Comissió sobre l'autogovern, de fet, res no impedeix que la presa en consideració i el tràmit legislatiu ordinari, per tant la discussió en Ponència d'aquesta Proposició de llei, doncs, finalment s'hagués pogut vincular com a document de treball als treballs de la Comissió d'Autogovern, i és, en essència, per aquesta raó que declinem la petició que se'ns ha fet de retirar aquesta Proposició de llei..., sotmetre-la a votació.

I, si m'ho permet, per una contradicció amb el senyor Jaume Camps, el nostre Grup Parlamentari lamenta que el senyor Camps pràcticament no s'hagi pronunciat sobre el contingut i el sentit d'aquesta iniciativa. Entenem que la percepció subjectiva del senyor Camps sobre el que és o no la capacitat de determinats grups polítics a accedir al Govern és la seva opinió, però en tot cas això, evidentment, no serà entès per ningú en aquesta cambra i fora d'ella.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem, per tant, a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 67 en contra i 48 abstencions.

Proposició de llei de creació de l'Institut Català del Turisme (presa en consideració) (tram. 202-00067/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Institut Català del Turisme. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un moment, senyor diputat. Prego als diputats que s'han d'absentar de la cambra que ho facin en silenci i ràpidament, en tot cas.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, tinc la responsabilitat i la satisfacció de presentar en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, la presa en consideració de la Llei de l'Institut Català de Turisme, que al nostre entendre pot ser un instrument important, un instrument normatiu per al sector –usuaris, assalariats i operadors econòmics– i per al conjunt de l'economia catalana.

Em permetran vostès que no faci una exposició de l'estructura econòmica del sector, ja que tot això és conegut, i per altra banda, vull guanyar temps per intentar dir coses més substancials. Però solament recordaré una dada: el turisme representa a l'entorn del 9,5% del PIB català..., i és la primera zona turística d'Espanya amb una quota de mercat de gairebé del 22%.

Senyories, la Generalitat de Catalunya té una sèrie d'organismes autònoms que suposen una rica, densa xarxa institucional, i no s'explica, doncs, que una activitat turística com aquesta, ja sia la que dona hospitalitat a la gent que ve de fora o als interessos de la nostra gent que viatja fora de Catalunya, que aquesta activitat, dic, no compti amb un institut, donada la magnitud quantitativa i qualitativa del sector. Francament, no hi veig cap raó de pes que expliqui aquest buit tan poc comprensible i, realment, espero atentament que algú que estigui autoritzat ens ho comuniqui detalladament.

En canvi, existeix un consorci, el Consorci de Turisme de Catalunya, que és una figura jurídica pensada per aglutinar esforços, recursos d'un conjunt d'entitats públiques i privades que conformen aquest organisme amb personalitat jurídica pròpia. Però tal Consorci ha estat una ficció jurídica i, a més, més del 95% dels seus recursos han estat aportats pels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, dada que m'agradaria que fos rebatuda o afirmada per les persones més autoritzades que després parlaran.

Això ens porta a dir que les empreses consorciades gairebé no han aportat mai diners. Més encara: en alguns casos, per exemple –la cèlebre Maison de la Catalogne, la nina maca de la corona–, han estat una tan espectacular com irredempta sagnia dels recursos públics, exercici rere exercici. I, en sentit contrari, algunes empreses representades en el Consorci han fet negocis molt lucratius: l'Associació Catalana d'Agències de Viatges ha obtingut, en set anys, uns 200 milions de pessetes per als seus socis –Viatges Montesol, Viatges Molist, i més, que de moment callo. Una situació que també s'ha caracteritzat pels successius acaparaments en els negocis d'importants empreses nacionals i estrangeres, que, per altra part, unes i altres se'n desentengueren, insolidàriament, quan el Consorci tingué el seu conegut calvari financer durant els anys 91 i 95.

Turisme de Catalunya està ple de situacions estridents, poc clares i amb una biografia financera fosca, molt fosca, amb unes aigües mortes que es caracteritzen pel favoritisme, negocis enrevesats, compatibilitats irregulars i nyaps monumentals, i també –i això, temps al temps, ho demostrarem– connexions amb una Tangentopolis a la catalana entre alts directius, avui processats

i imputats, i persones o empreses privades reals o fictícies, que és del domini públic; per exemple, el conegut «cas turisme» que està al Jutjat d'Instrucció número 11 de Barcelona, i les investigacions, molt meritòries, per part de la Guàrdia Civil sobre gestors polítics del Consorci i els seus familiars, que ens sobresalten un dia sí i un altre també. Parlo, òbviamment, de l'època del conseller Alegre, el gran responsable polític d'aquesta bossa de foscor financera i d'irregularitats diverses; una investigació que segueix el seu curs, malgrat que manca una important documentació que desaparegué, que va ser robada, encara no se sap per qui, durant els primers temps en què el conseller Subirà es va fer càrrec de Turisme.

I ara què està succeint durant l'etapa turística..., vull dir, de responsabilitat sobre aquestes qüestions del conseller Subirà? El següent: la consolidació, per la manca d'un institut, de poders i de controls, que l'Administració actua com si fos la titular d'un compte corrent destinat a transferir recursos econòmics públics al sector privat sense els necessaris controls democràtics; tota una gestió de talonari que ens recorda obliquament un cert cas que recentment hem tractat en aquesta cambra. I és que sembla que hi ha un repartiment geoestràtegic: els negocis laborals van per a una família i els negocis de turisme, que són una zona franca, al seu soci majoritari.

El meu Grup presenta la presa en consideració d'aquesta llei perquè la importància quantitativa i qualitativa –ja ho hem dit– del sector ho exigeix; perquè és necessari establir la transparència i els oportuns controls democràtics, mai paralitzants, sinó efectius, per donar més empena, per estimular una alternativa més àmplia i més fecunda, i perquè és útil la participació activa i intel·ligent de tot un conjunt d'institucions i subjectes que representen el sector.

Quan en diverses ocasions parlem molts de nosaltres de transparència i de controls, sembla que a alguns els surt una mena d'urticària, una mena de repeló superlatiu; i, quan parlem de participació, els ve una angúnia espectacular, perquè transparència, controls i participació és una interferència, òbviamment, a la gestió de talonari. I parlo de tot això, justament, per sortir d'aquesta «zona grisa» –que en deia el conegut Alain Minc– que és el Consorci i és, també, una de les raons de la presentació d'aquesta Proposició de llei.

A grans trets, diem el següent. Plantegem un nou instrument perquè la Generalitat tingui una autèntica política de turisme. Siguem rigorosos: els estudis que tenim sobre el sector es refereixen al nombre de turistes que vénen i a algunes dades segmentades sobre la despesa; unes dades que, per altra part, no són molt rigoroses, segons ha manifestat l'Organització Mundial del Turisme, amb relació –és cert– a tot Espanya, i no solament a tot Espanya.

Tampoc tenim el seguiment de les tendències del mercat de cara a definir polítiques de millora de la nostra posició competitiva, precisament quan els preus d'altres països estan a la baixa; una posició competitiva que porta massa temps interferida per uns preus realment excessius, inflacionaris, segons diuen molts analistes.

Per no tenir, no tenim una bona direcció de la formació professional, també imprescindible en aquests escenaris, i una qüestió que també podria redefinir l'Institut que es proposa, que proposem, al temps que podria provocar un gir copernicà en els tipus de política desenrotllista, l'actual, que recorda –salvades les distàncies– el model dels anys seixanta, que ja definitivament ha entrat en crisi. I una bona prova que ha entrat en crisi és el debat ciutadà que s'ha donat aquest estiu passat en moltes localitats catalanes.

Senyores diputades i senyors diputats, cal una política seriosa per al turisme. Avui per avui, el Departament –sempre al meu entendre– ha dimitit conscientment de dibuixar les línies mestres delegant en el Consorci les seves responsabilitats, precisament en uns moments on es consolida una estranya situació: portem anys d'estancament de places hoteleres i de càmpings, mentre que l'increment de visitants s'accentua. No ho dic jo; ho diu l'Anuari Estadístic de Catalunya, i concretament amb les següents xifres: l'any 98 teníem 485.580 places per a 23.250.000 visitants; les dades del 99 són 485.733 places per a 25.144.600, o sigui, un increment de 153 places per a un contingent d'un increment de gairebé dos milions més de visitants. Quina mena de política és aquesta?

No critico el Consorci, perquè la seva tasca corporativa és el *numerus clausus* que correspon als seus interessos corporatius; no hi estic d'acord, però comprenc la seva lògica. O sigui, el Consorci va a la seva. És la conselleria la responsable d'aquesta situació, la responsable, òbviament, del Consorci, la responsable activa que no hi hagi un instrument institucional que tingui en compte els interessos generals del sector.

Necessitem, doncs, un institut que també podria proposar un conjunt de polítiques compatibles amb el medi ambient, avui francament inexistent. I aquest instrument podria mesurar l'impacte ecològic del sector, determinar la càrrega de territori amb relació a l'ús turístic i orientar una ordenació territorial més o menys similar a allò que s'ha fet en el comerç, per exemple. I per això no entenem per què no s'ha fet una cosa més o menys similar en el cas que ens ocupa, en el turisme.

La Proposició de llei que plantegem proposa que tot un seguit d'institucions i de subjectes actius s'impliquin en la..., no trobo una altra paraula ara, però, més o menys, en la codeterminació –salvades les responsabilitats d'uns i d'altres– de pràctiques que repercutixin en una real eficiència del sector i en la sostenibilitat d'aquest sector, també dels necessaris controls democràtics.

Senyories, hi ha un terrible vincle entre absència de control i bosses d'impuresa, entre dèficits de controls i clientelismes, entre buit de participació i negocis foscos, un vincle que cal trencar definitivament, i l'Institut podria ser aquest instrument orgànic que ho podria fer, i amb bones maneres. I algú hauria de respondre per què es tem el control democràtic, per què es tem la participació i a qui beneficia, i per què quan es parla d'aquestes coses tan serioses l'argument que es dona és que «vostès volen suplantar el Govern», tal com ens va respondre una diputada de la majoria en el debat de la Llei d'impostos de les superfícies comer-

cials. Definitivament no; no és aquest *tampoc* el cas. El que es planteja és governar bé, amb nous i millors instruments, i aquesta és la raó d'aquest Proposició de llei. Que es pugui governar millor, efectivament. Tenim la suficient iniciativa per abordar problemes encara no resolts, amb la mà d'obra que es necessita, que cal formar-la adequadament, sabent que s'està donant una desestacionalitat, afortunadament, en el sector, que no està governada com cal, ni impulsada, ni proposant noves contractualitats entre els agents socials i els empresaris perquè aquesta desestacionalitat tingui més ocupació, més atenció al públic, etcètera.

Acabo. Senyories, tard o d'hora es crearà l'Institut de Turisme a Catalunya. És bo, de totes maneres, que en aquesta legislatura, i per raons d'eficàcia i de cultura democràtica, es faci, i no com a resultat del descobriment demostrat –demostrat al seu dia– de coses poc agradables que apuntaran responsabilitats velles i noves, també noves, molt altes.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'escó estant... En primer lloc, dir-li, senyor López Bulla, que nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, però entenem que possiblement la fórmula proposada no sigui la més adient per a la gestió del turisme, més que res per l'entitat jurídica que es proposa, perquè entenem que això suposaria, en certa manera, una manca d'operativitat en un sector que necessita una agilitat constant i quotidiana en la gestió del turisme. Segurament tindríem un organisme, doncs, molt eficient, molt controlat i molt transparent, però segurament també tindríem un organisme molt poc eficaç. Això no vol dir que no entenguem que se n'hagi de parlar: se n'ha de parlar, i molt, donat el desmanec actual i els precedents que hi ha hagut en la gestió d'aquest organisme.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Entenem també que, entre l'«encanament» que proposa vostè amb una proposta d'entitat jurídica molt immobiliària i el que ha estat fins ara aquest *¡viva la Pepa!* de la gestió que hi ha hagut en el Consorci turístic, hi ha d'haver fórmules intermèdies que ens permetin, després de parlar-ne tots, doncs, fer una proposta que daixò, que tingui una operativitat important per a un sector que, com ha dit molt bé vostè, és estratègic per a nosaltres, sobretot econòmicament.

Crec també que aquest encotillament, doncs, no permetria, segurament, aquesta utilitat necessària que ha de tenir un organisme que ha d'impulsar el turisme, com pocs, i que, a més a més, ha de racionalitzar l'oferta que

en aquests moments tenim absolutament esmicolada. Nosaltres, li podríem proposar molts exemples en sentit contrari. El mateix Consorci de Barcelona va passar de ser patronat –precisament, perquè no li permetia aquesta operativitat– a ser un consorci, perquè permetia més lliurement, aquesta agilitat que necessita, la gestió diària del turisme. Això, també, ho podríem trobar en altres entitats municipals, múltiples entitats municipals que han hagut d'inventar-se una entitat jurídica pròpia, doncs, per poder tenir aquesta gestió. Vull dir que estem parlant d'un sector que necessita molta mobilitat, que necessita, doncs, canvis constants en el seu funcionament, perquè el turisme és un fet moltes vegades estacional i és un fet, doncs, canviant en la seva mateixa dinàmica i, per tant, el que necessitem és trobar una fórmula jurídica que ens ajudi, no només el que hem dit de necessari, vull dir, una transparència i un control que és evident que ha d'existir per tots aquests precedents que hi han hagut, però al mateix temps també ens permeti, doncs, tenir una agilitat i, per tant, una utilitat en el sector que sigui, doncs, realment capdavantera en un sector econòmic –com he dit–, doncs, estratègic per a nosaltres.

Ara bé, se n'ha de parlar. Se n'ha de parlar perquè és evident que hi ha hagut desmanec, és evident que hi ha hagut un descontrol absolut en la gestió del turisme i, a més a més, en un turisme pagat amb fons públics, gairebé en la seva totalitat. Els precedents i la judicialització d'aquest tema fan, doncs, que tinguem una prevenció evident i natural, i em sembla que legítima, davant de les formulacions que es puguin presentar, i, a més a més, s'ha de fer per llei. S'ha de fer per llei, perquè necessitem que hi hagi una racionalitat legalitzada en aquest tema, un control exemplar i una transparència que facin que la gestió turística no estigui en aquest moment posada en entredit; amb múltiples exemples, com ha citat molt bé el senyor López Bulla. A més a més, ha de ser un organisme que doni resposta als problemes del sector. I un dels grans problemes que tenim ara, precisament, és aquesta manca de racionalitat, aquestes múltiples guerres que fa cadascú pel seu compte amb múltiples marques i amb un esmicolament total de l'oferta que tenim turística a Catalunya, que no ens ajuda, precisament, a formar part d'aquests grans paquets turístics que han de ser els que atreguin els visitants i que, per tant, mantinguem una constant qualitat en el nostre turisme i, també, per què no?, doncs, a donar resposta als problemes collaterals que té el turisme, des dels mediambientals fins als problemes moltes vegades d'una manca de renovació del sector.

Entenem que els professionals aquí són necessaris, són els més implicats i els més interessats que aquesta gestió arribi a bon port i, per tant, entenem que –amb els precedents que hi han hagut– és natural que demanem que se'n parli, que es dialogui i que, sobretot, urgentment arribem a formular un organisme que sigui de veritat útil al sector, que sigui de veritat el que necessita un sector que cada dia va a més i que, a més a més, està necessitant, doncs, d'aquesta necessària legalització dels recursos i legalització de la seva transparència.

Per tant, doncs, reafirmant el nostre vot afirmatiu a la presa en consideració i deixant a l'aire aquestes refle-

xions sobre quina ha de ser l'entitat jurídica que gestioni el turisme en aquest país, doncs, li agraeixo molt, senyor president, la seva consideració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Bé, hem de dir que després de sentir la intervenció del senyor López Bulla hem d'extreure la conclusió que portar avui a debat aquesta Proposició de llei sobre la creació de l'Institut té més per objecte posar de manifest la necessitat d'augmentar els mecanismes de control sobre els recursos que s'aboquen al Consorci i exigir una major transparència en la gestió, sobretot, després del coneixement de les irregularitats que vostè ha esmentat i que, en aquest moment, estan investigades per presumptes frauds en la gestió dels recursos, i que des del nostre Grup, també, veiem amb preocupació. Aquesta situació, de moment, està a mans de la justícia i ens fa pensar que serà aquesta qui exigirà les responsabilitats que calgui i, per tant, deixem-la treballar i estem a l'espera de la seva resolució.

Hem de dir que el sector turístic català no necessita modificar el model de gestió, sinó que el que necessita és, realment, reordenar tot el sector amb una llei de turisme que assenti les bases d'una política de promoció adequada i competitiva, respecte a altres comunitats autònomes de l'arc mediterrani, que sí que tenen lleis de turisme, que ordenen el sector i que, a més, tenen un nivell d'inversió del sector turístic molt més alt i quantios que nosaltres. I posaré un exemple: l'any passat a Andalusia es van invertir 13.000 milions de pesetes; a Catalunya, només 1.200. La diferència és considerable.

Vostè, en aquesta Proposició de llei ens està posant en contraposició dos models d'organisme i dos models de gestió. Substituir el Consorci de Turisme de Catalunya, que és un organisme de caràcter mixt –amb una personalitat jurídica pròpia– i que actua com a subjecte de dret públic o com a subjecte de dret privat per la participació d'entitats privades. El nou institut que vostè proposa és un organisme autònom de caràcter administratiu totalment subjecte al dret públic i dependent directament de la conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme i, per tant, sotmès als mecanismes de control públic, és a dir, a la intervenció de la Generalitat.

Estem, doncs, davant de dos models ben diferenciats, i crec que per decidir quin és el millor model hem d'analitzar determinades variables del sector. En primer lloc, ja hem dit que el sector turístic és un dels sectors econòmics més importants a Catalunya i que Catalunya és una potència turística de les més importants, però també n'hi ha d'altres, a d'altres comunitats autònomes, que han optat per gestionar amb fórmules similars, amb societats gestores, i podem posar exemples: València, Balears, Canàries o el País Basc són algunes de les co-

munitats autònomes amb més potència turística que gestionen la promoció de la seva marca turística amb aquest model de consorci o de societat.

Per tant, hem de considerar que si d'altres potències turístiques es regulen per aquest model hem de considerar-lo vàlid. Però podem analitzar altres aspectes del sector, com per exemple la importància de la participació del sector privat i la necessitat de recollir les iniciatives que crea el sector privat en aquest àmbit, per tal de poder donar resposta a les seves necessitats. I això, per a nosaltres, és més possible fer-ho des d'un organisme mixt on el sector privat tingui la seva participació i la seva representació i les seves decisions siguin determinants, en el moment de prendre-les.

A més a més, també hem de dir que la fórmula del consorci és més àgil en la seva gestió –i en això coincidim amb el que deia el senyor Pere Vigo–, ha esdevingut més operativa a l'hora de portar a terme accions de promoció turística per tal de tenir una entitat coordinadora i per tal de no dispersar els esforços. El Consorci, en aquest cas, és el que actua com a coordinador de tots els ens consorciats i això permet optimitzar recursos que es destinen a la promoció turística i no dispersar-los. A més, hem de dir que l'Institut, com a organisme autònom de caràcter administratiu que se'n proposa, i analitzant les funcions que se li han atribuït, hem de dir que com a funcions principals, en l'article 3 d'aquesta Proposició de llei, se li atribueix l'elaboració d'informes i estudis, funcions d'assessorament, impuls de programes d'actuació, però no hem vist, en cap de les seves funcions, dissenyar i executar aquella política bàsica i necessària al sector turístic a Catalunya per aconseguir uns objectius concrets, com és potenciar la competitivitat respecte a d'altres comunitats autònomes i oferir un servei turístic de qualitat.

Crec que, per totes aquestes raons que hem analitzat, és a dir, el model de consorci o de societat com a models contraposats, i que són gairebé els utilitzats per totes les comunitats autònomes de l'arc mediterrani, inclosa Catalunya, ha tingut un bon resultat. El fet que aquest model doni més agilitat a la gestió que la que podria donar un organisme autònom de caràcter administratiu i la importància del sector privat i la seva participació en les decisions que l'afecten, així com recollir les seves iniciatives, fan que nosaltres decidim votar en contra d'aquesta Proposició de llei per tal de considerar que el model que en aquests moments tenim és l'adequat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor López Bulla, veiem oportuna la iniciativa que presenta vostè en nom del seu Grup, li avanço que votarem la presa en consideració. Li dic, també, que tant del document que ens presenta com de la seva

intervenció hi han més acords que desacords, hi han coses que creiem nosaltres que es podrien millorar, hi han absències importants del que nosaltres enteníem que haurien d'estar regulades per tal que hi hagués una millor gestió de tota la indústria turística, però en el que també estem d'acord és amb una de les parts del que vostè ens planteja, perquè la seva proposta es podria resumir en dos grans blocs: un és en positiu, allò que caldria fer de nou, i l'altre és allò que cal evitar i que, per tant, serien totes aquelles parts en què vostès el que fan és proposar la dissolució de l'actual Consorci. Raons, no n'hi falten.

Aquests darrers mesos, durant el mes de desembre i el mes de gener, hem hagut d'assistir –una altra vegada, més– a com diferents mitjans de comunicació de Catalunya es feien ressò de les irregularitats que coneixíem –presumptes irregularitats que coneixíem– de la gestió del Consorci, dels recursos del Consorci, però, compte!, amb una novetat, que per al nostre Grup és especialment preocupant: entre la informació nova que apareix, n'apareix una, que lliga les presumptes irregularitats en la gestió del turisme amb el cas Pallerols i, per tant, ens col·loca en l'ombra de sospita de recursos de l'Administració destinats –no mal gestionats, no irregularment gestionats, sinó adreçats– a la finalitat, presumpta, de finançament de partits polítics. Entrem en una fase nova. Home!, la fa creïble, senyor conseller, la fa creïble el fet de la desaparició de la documentació. Perquè si tot hagués quedat i s'hagués limitat a les irregularitats, presumptes, comeses pel senyor Cogul, doncs, mira, podríem entendre que hi ha hagut una persona deslleial que ha traït els que li van tenir confiança i que ha fet una gestió reprovable, però tot apunta que la cosa no s'ha acabat aquí. Per tant, entenem que seria convenient i seria raonable, només per aquestes raons, anar a la dissolució del Consorci.

Però és que hi ha una altra raó –a parer del nostre Grup–, tant o més contundent que aquesta. I és que, senyor Subirà, se'n ha quedat antic el model que vostès havien desenvolupat fa vint anys per a la gestió del turisme i cal posar-lo al dia. Quan l'aleshores conseller Sanuy va fer la proposta de la creació del Consorci la realitat turística de casa nostra era una, i la del nostre entorn, a Europa, n'era una altra. Responia, pregunto, al que en aquell moment necessitava el sector, al model d'Administració que es va fer? Probablement sí. Hi ha hagut clarobscur en la gestió, però el que sí que sembla evident és que en aquests moments ha quedat clarament desfasat, clarament superat. I des que vostè és al front de la conselleria, senyor Subirà, s'ha limitat a anar fent la viuvui, a anar continuant, anar fent el xup-xup, i, com que les xifres l'ajuden, vostè es creu que les coses les està fent bé.

Les xifres ajuden per la conjuntura europea, les xifres ajuden perquè el sector sí que està fent molt –el sector està invertint, i molt, en la seva transformació i en la seva posada al dia–, però, de la mateixa manera que ja avanço que, si en el futur hi hagués cert retrocés en el sector turístic, tampoc seria responsabilitat exclusiva del Govern, tampoc és, en aquest moment, mèrit del Govern que les coses vagin com van. Perquè el conflicte dels Balcans i, per tant, que aquell mercat hagi deri-

vat cap a Catalunya i cap a Espanya no és mèrit del Govern. Que al nord d'Àfrica hi hagin els conflictes que hi han, que també malmeten aquells mercats, tampoc és mèrit del Govern i vostè sap, senyor conseller, que la crisi anunciada –profunda– l'any 93, aquests conflictes ens la van salvar. Per tant, ens van tocar la campana i això ho hem resolt.

Però és que hi ha un element nou i és que la transversalitat dels departaments que afecta la gestió del turisme obliga a un nou instrument de gestió per al turisme. El Grup Socialista ja els anuncia que té a punt d'entrar en aquesta cambra una Proposició de llei de turisme i en un dels capítols desenvolupem, en aquesta proposta de llei, quin hauria de ser el model d'administració per gestionar els interessos turístics de Catalunya i lògicament superem, i de molt, l'actual marc del Consorci. Perquè hi ha un altre element que ens preocupa: el Consorci, entre altres característiques, s'escapava del control del Parlament i la raó primera, més important, la mateixa existència del Consorci, era la facilitat que es donava al sector privat per poder incorporar-s'hi, invertir-hi i participar-hi. Doncs no, no ha servit per a això, que era una de les raons fonamentals que justificaven el Consorci; el Consorci no ha servit perquè el sector s'incorporés a la col·laboració en la inversió, en l'aportació de recursos per a la promoció del turisme a Catalunya. Però, en canvi, senyor López Bulla, en això discrepem de vostè, caldrà trobar la fórmula que permeti que, salvant la transparència, el sector també s'hi involucri, perquè hem superat l'antic discurs turístic.

Avui el producte turístic per excel·lència a Catalunya –com fa uns anys era sol i platja–, avui, és Catalunya; avui, el destí, avui el que hem de vendre és Catalunya, i en aquest compromís de vendre-ho no hi està el sector, no hi està la Generalitat. El sector turístic no són només hotels, restaurants, càmpings..., no, avui ho són carrers i places i teatres i monuments, ho és el país sencer, ho són les carreteres, tot això és producte turístic a Catalunya, i des del nostre Grup ho entenem com una activitat econòmica estratègica per al país, perquè en l'entorn del turisme i d'aquesta nova economia es produeixen els moviments de la gent en el conjunt del territori, i avui és un dels elements de dinamització econòmica i de fixació de població en el territori més important.

Tenim experiències, també, que ens fan veure que el sector turístic no té un creixement infinit, té un sostre; hi han zones on l'estem superant, hi ha una zona ben propera, on nosaltres vivim, senyor conseller –vostè i jo–, a la conca final de la Tordera –Blanes, Lloret, Cal·lella, Pineda, Santa Susanna–, que no hi ha aigua, no hi ha aigua. Ara s'està parlant de construir una dessaladora, una planta que intentarà potabilitzar aigua del mar, que es barrejarà amb un riu que està exhaurit, i intentarà donar aigua a una zona que no n'hi ha. Perquè, clar, era una zona que deuriem tenir cent mil habitants i escaig fa vint anys, ara en aquests moments sobrepassa els cinc-cents mil i continua creixent; hi han hotels nous, de milers de places, que s'estan construint i no tenim aigua.

Per tant, amb això que li estic dient, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és que cal introduir ele-

ments de sostenibilitat i, en aquesta gestió integrada del conjunt dels interessos del turisme, és on cal anar en aquests moments. Per tant, senyor López Bulla, el nostre Grup votarà la presa en consideració, tot avançant-li que si fos així, però pel que he sentit em sembla que no serà, el nostre Grup introduiria moltes modificacions a la proposta de vostè, però amb l'ànim i amb el convenciment que sabem que ens posarem d'acord, i no només amb vostès sinó amb altres grups que ens han precedit en l'ús de la paraula, perquè una cosa sí que tenim clara, en aquests moments, i és que, en l'Europa que ens començarà d'aquí a uns mesos, cada vegada més –cada vegada més– els nostres mercats emissors no seran l'estranger, seran mercat interior i, per tant, una de les coses que haurem de fer i molt és assegurar-nos allà on es prenen decisions sobre la política econòmica d'Europa perquè en la mesura que és Europa el nostre principal mercat emissor, les polítiques que es facin respecte als excedents salarials que es poden dedicar a l'oci ens afectaran d'una manera molt decisiva, molt més important aquesta iniciativa que no obrir la Maison de la France, que potser també s'hauria de fer, però hi hauran mesures d'aquestes característiques que aquesta nova Administració que nosaltres proposem són les que ha d'abordar.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, anunciem que el nostre Grup votarem favorablement la presa en consideració de la Proposició no de llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que proposa la creació de l'Institut Català de Turisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Clofent. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Manel Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Sí, gràcies, senyor president. Illustres senyores i senyors diputats, la Proposició de llei de creació de l'Institut Català de Turisme, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té, com sembla, per objecte substituir o suprimir l'actual Turisme de Catalunya per un nou organisme autònom de caràcter administratiu, el qual realitzaria les tasques de disseny i execució de la política de promoció del sector turístic català, òbviament amb uns arguments que no comparteixo en absolut, ja que em sembla que una cosa és el model i l'altra cosa és la gestió.

D'altra banda, l'Institut Català de Turisme també subrogaria, amb totes les obligacions, el personal de l'actual Turisme de Catalunya així com el seu patrimoni. El nostre Grup s'oposarà a aquesta supressió i explicaré el perquè.

En primer lloc, el Decret 83, del 1997, en què es modificaven els estatuts del Consorci de Turisme de Catalunya, diu textualment que «Turisme de Catalunya té per objecte la realització d'accions en l'àmbit del marqueting i la comercialització així com la prestació de serveis tendents a incrementar la riquesa i la prosperitat de la indústria turística de Catalunya i reforçar la

seva competitivitat». Es va modificar, precisament, per facilitar les accions orientades al màrqueting i la comercialització de productes turístics en un marc més eficaç i operatiu, per la qual cosa es va ampliar el seu objecte dins d'aquests àmbits i en el de la prestació de serveis respecte a l'antic Consorci. Això ho recomana l'Organització Mundial de Turisme, que considera el màrqueting un element clau perquè un determinat producte sigui competitiu ja que l'adequada planificació de les estratègies de producte i comercialització d'aquest poden significar la diferència entre obtenir un producte competitiu o un producte mediocre que tendeixi a la seva desaparició en el temps. (*Remor de veus*.)

Igualment, l'autorització del màrqueting es fa necessària a l'hora de configurar la posterior venda del producte turístic en el mercat real.

Doncs, bé, aquests aspectes tan fonamentals per a un organisme que pretén reforçar la competitivitat (*persisteix la remor de veus*) dels nostres productes turístics no figuren com a objectius en la proposta de creació de l'Institut Català de Turisme...

El vicepresident primer

Un moment, senyor Carrera..., si us plau, un moment. Pregó una mica de silenci, si us plau... Prossegueixi...

El Sr. Carrera i Pedrol

Per altra banda, la forma consorcial que té Turisme de Catalunya ha esdevingut raonablement operativa tant per dissenyar els diversos productes turístics i portar a efecte les accions de promoció com per conjuminar esforços i aportacions per part dels ens consorciats que participen directament en les decisions que els afecten. Per tant, no sembla adient que, per tal de dur a terme accions de tipus comercial, es proposi un organisme autònom de caràcter administratiu, amb les limitacions que això comporta per desenvolupar una tasca fonamentalment comercial i no purament administrativa, i que, per tant, restaria agilitat i eficàcia a la gestió d'aquest ens.

Aquest és el criteri que ha adoptat tant l'Administració de l'Estat com la totalitat de les comunitats autònomes que tenen quelcom a dir en el sector turístic, i independentment del color polític de cada una d'elles. Totes elles disposen d'organismes, entitats o empreses similars a Turisme de Catalunya quant a funcions, objectius, estructura, organització juridicoadministrativa i conjuminant el dret públic i el dret privat, i en cap cas aquests organismes autònoms no són de caràcter administratiu. No tindria sentit, doncs, competir amb aquestes comunitats que es disputen el mateix mercat que el nostre país en inferioritat de condicions. En tinc un reguitzell, d'aquestes empreses: empresa pública de Turismo de Andalucía, Sociedad Regional de Turismo de Asturias, Instituto Balear de Promoción del Turismo, Promoción Exterior de Tenerife, SA, Sotur, SA, Turgalicia, Turmadríd, Agència Valenciana de Turisme, Spri, SA –que és l'organisme corresponent al Govern basc.

La participació i coordinació amb la resta d'administracions catalanes amb competències en la promoció turística que formen part de Turisme de Catalunya, es rea-

litza amb l'actual estructura de manera prou àgil i dinàmica per tal de dissenyar les seves actuacions comptant, a més, amb la cobertura promocional de la Generalitat de Catalunya, la qual cosa evita, per un cantó, la dispersió d'esforços i, per l'altre, permet optimitzar els recursos destinats a promoció.

A més a més, el nou organisme previst en la Proposició de llei sembla que limitaria la seva actuació a ser un instrument d'estudi, informació, assessorament i anàlisi del sectors turístics, aspectes que ja es plantegen en el Pla d'accions de Turisme de Catalunya a més dels esmentats de promoció, comercialització, màrqueting i comunicació.

Si aquests arguments no fossin suficients –jo crec que són suficients– per poder rebutjar aquesta Proposició, n'hi han d'altres tant importants o més, entre ells el de la celebració del II Congrés de Turisme que, organitzat per la Direcció General conjuntament amb el Consell de Cambres de Catalunya, es realitzarà a la ciutat de Tarragona els dies 20 i 21, congrés que serà el punt de trobada on es debatrà el futur del turisme català amb la participació dels principals experts, agents socials, patronals, món local, universitats, professionals del món turístic, organitzacions de consumidors, etcètera, i que té per objectiu principal establir un diagnòstic sobre el moment actual del turisme de Catalunya i dibuixar un marc de desenvolupament per al futur pròxim, i que després de l'èxit obtingut en les sessions preparatòries al Congrés fan pensar que serà un Congrés transcendental en la història del turisme català si, a més, tenim en compte que el primer es va realitzar fa més de vint-i-un anys. No seria lògic, doncs, condicionar les conclusions a una reorganització de l'ens de promoció institucional català abans de la celebració d'aquest Congrés.

Cal assenyalar, també, que el Govern té previst presentar properament, i després de recollir les aportacions d'aquest Congrés, el Projecte de llei de turisme que contemplarà els principis bàsics sobre aquells aspectes tan fonamentals com l'àmbit d'actuació de les diferents administracions públiques en matèria turística, els drets i deures dels usuaris dels serveis turístics, l'ordenació de l'oferta, les mesures i actuacions de foment de l'activitat turística, la definició i el tractament específic dels municipis turístics, la formació tecniprofessional, el règim sancionador, etcètera, engegant-se després una relectura de totes aquelles disposicions que estan afectades per la llei.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I, finalment, és prevista, també, la creació de l'Agència Catalana de Turisme –tal com ho reflectia el nostre programa electoral– i que tindrà com a objectius la millora de la competitivitat, la qualitat dels productes, la seva promoció exterior, la formació dels professionals, la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació en el sector del turisme, així com també l'impuls i el desenvolupament i la millora de l'ordenació del sector.

Per tant –i per concloure–, perquè creiem que no es oportuna en el temps, a pocs dies de celebrar-se el II Congrés de Turisme de Catalunya, pel mateix model

d'organització i gestió així com pels objectius que es desprenen de la proposta de creació de l'Institut Català de Turisme, per la necessitat de disposar d'un instrument àgil i similar al de la resta dels nostres competidors espanyols en el mercat turístic i per la proximitat de la presentació del Projecte de llei de turisme per part del Govern i de la creació de l'Agència Catalana de Turisme, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El senyor López Bulla demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor López Bulla..., demana la paraula per...?

El Sr. López Bulla

Contradiccions...

El president

Té un minut.

El Sr. López Bulla

Sí, gràcies. Per contradiccions amb la senyora..., la il·lustre diputada Caridad Mejías, que s'estranyava de la presentació del Projecte aquest situant el que diu, efectivament, l'article 3, fer estudis, però és que cal llegir l'article 2, que diu: «El disseny i execució de les polítiques de promoció del sector turístic català i la competitivitat...», etcètera, la invito a llegir-ho. I després l'article 3.2, que diu: «l'elaboració de política de promoció del sector turístic de Catalunya, formació i execució dels programes d'actuació corresponents».

I al senyor Carrera li preguntaria –també per contradiccions– si el Parlament té autonomia per decidir, no dic contra ni al marge..., però de decidir coses, encara que sigui davant d'aquest important Congrés de Turisme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Carrera, em demana la paraula? *(Pausa.)*

El Sr. Carrera i Pedrol

Senyor López Bulla, òbviament, el Parlament té...

El president

Té un minut.

El Sr. Carrera i Pedrol

...la potestat per fer-ho abans, però, si volem realment aquell consens i aquell «parlar-ne» que deia el senyor Vigo, parlem-ne tots, esperem un marc de debat com pot ser el Congrés de Turisme de Tarragona i, després d'aquestes reflexions, decidim el que hàgim de decidir.

Moltes gràcies, senyor...

El president

Gràcies a vostè. Abans de sotmetre a votació aquesta presa en consideració, voldria advertir-los que després de la propera presa en consideració s'acaba ja tot aquest capítol i comencen les interpellacions. Doncs, acabada la propera presa en consideració –el debat i la seva votació–, suspendrem el Ple per un quart d'hora; mentrestant, es reunirà la Mesa per qualificar un paper que li ha arribat, i després d'aquesta qualificació continuàriem, diguem-ne, la votació pertinent sobre aquesta mateixa iniciativa. D'acord? *(Pausa.)*

Per tant, ara ja posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Institut Català del Turisme.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei sobre l'aplicació obligatòria del dret de venda de gràcia a les operacions de compravenda d'habitatge protegit (presa en consideració) (tram. 202-00081/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'aplicació obligatòria del dret de venda de gràcia a les operacions de compravenda d'habitatge protegit. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera. *(Remor de veus. Pausa.)*

Esperi's un segon, senyor diputat, ja l'avisaré. *(Pausa.)* Prego agilitat a les senyores i senyors diputats que hagin d'absentar-se. *(Pausa.)*

Té la paraula, senyor diputat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui presentem, presento, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a la consideració de la cambra la presa en consideració d'un projecte de llei que, als efectes i des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és molt avinent, molt necessari, donada la situació de l'habitatge de protecció oficial a Catalunya. *(Persisteix la remor de veus.)* Les darreres anàlisis sobre la situació de l'habitatge a Catalunya donen com a dada fonamental que l'habitatge protegit ha passat de ser el 36% de l'any 96, en el total del moviment immobiliari, a un 5% l'any 99, i que durant l'any 2000 aquesta xifra ha caigut per sota del 3%...

El vicepresident primer

Un moment... Senyor Labandera, si us plau, esperi un moment. *(Pausa.)* Prossegueixi, per favor.

El Sr. Labandera Ganachipi

...la qual cosa vol dir que a Catalunya no es construeix actualment habitatge social o, el que és pitjor, l'habitatge social és una mostra residual del total del mercat immobiliari a Catalunya.

A més d'això, cal tenir en compte que el 60% de la demanda d'habitatges necessita ajuts per arribar a la seva adquisició, i, d'aquest 60%, un 20%, ni tan sols amb els ajuts d'aquesta semisolvència que significaria l'adquisició d'un habitatge protegit, és capaç d'arribar-hi i de tenir possibilitat d'accedir-hi.

El mes de juny del 2000, aquest Parlament va aprovar una moció que instava el Govern i, per tant, la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques a remodelar les seves polítiques en matèria d'habitatge. I ho feia en quatre sentits, plantejava quatre noves orientacions: l'impuls de l'habitatge protegit, l'animació del mercat de lloguer, el foment de la rehabilitació i l'adquisició de sòl per destinar-lo a habitatge protegit. Això es va aprovar per la unanimitat d'aquesta cambra, és a dir, per la voluntat política de tots els grups aquí representats.

Pocs mesos després, el conseller Macias va presentar públicament una mena d'exercici de prospecció sobre les tendències del mercat immobiliari, que va convenir a anomenar «pla de xoc d'habitatge i sòl». Deia: «Com que les tendències del mercat immobiliari van per aquí, considerem que en els propers quatre anys es podran posar en el mercat 192.000 habitatges», 40.000 dels quals foren de protecció oficial, 10.000 –deia el conseller i diu el pla– es farien impulsats des de l'Incasol.

Dos mesos més tard de la presentació d'aquest pla de xoc, la conselleria no va saber explicar, en el marc del pressupost del Departament, quines quantitats es destinaven a complir aquest objectiu. S'esmentà la coordinació amb els ajuntaments i altres agents del mercat, però en cap moment es va parlar ni de diagnosi, ni d'estudi de previsió, ni d'anàlisi de la demanda. Tot plegat, un nyap, una manca de previsió, una greu insuficiència de planejament i cap previsió, cap política seriosa sobre l'habitatge de protecció oficial. Cap atenció a la demanda, cap política de xoc decidida per posar fre a la baixada espectacular de construcció d'habitatges socials.

Ens fa falta un instrument de control de la inversió pública en matèria d'habitatge social. Catalunya necessita aquesta política d'habitatge protegit, sobretot tenint en compte aquestes dues xifres: una que ja esmentàvem abans, el 60% dels demandants d'habitatge no tenen possibilitats per si sols de comprar un habitatge del mercat lliure, i el cost, l'impacte que està tenint l'adquisició de l'habitatge en la renda familiar està arribant a la xifra crítica del 33%. Per tant, amb aquestes dues dades, és evident que fa falta que hi hagi un reimpuls de les polítiques d'habitatge oficial, perquè a Catalunya estem en aquesta situació absolutament residual.

El dret a l'habitatge s'ha convertit a Catalunya en un objecte de mercat: o tens diners o et quedes fora del sistema per poder adquirir un habitatge. En aquests moments està en mans del mercat la possibilitat que es creï o no habitatges de protecció oficial, malgrat que la

legislació prevegi plans d'habitatge i normes de liberalització del sòl per obtenir-lo a un millor preu. Això no s'està donant, i qui realment ho està sentint són aquells catalans i aquelles catalanes amb menys recursos.

Estem, com dèiem abans, en el 2% de construcció d'habitatge oficial. En d'altres països que tenen una necessitat menor en matèria d'habitatge, però que sí que estan instrumentant polítiques de major sensibilitat amb relació a l'habitatge, s'estan practicant tota una sèrie de mesures. Per exemple, s'està destinant part de l'estalvi col·lectiu o de la fiscalitat del salari a la construcció d'habitatge social.

Nosaltres què venim a proposar aquí? Venim a proposar que s'optimitzi la inversió pública en habitatge oficial i aquesta optimització es faci ampliant aquest període de cinc anys de la desqualificació d'un habitatge oficial perquè pugui passar al mercat lliure, ampliant aquest període a una possibilitat que dona el dret civil català, que el mateix Govern de l'Estat està preveient ampliar, que fóra, allò, tenir la possibilitat de no arribar a la desqualificació de l'habitatge oficial fins als quinze o vint anys de la seva primera transmissió.

I per què ho diem això? Perquè això permetria, d'alguna manera, reduir l'efecte especulatiu quan hi ha una demanda d'habitatge en el mercat. Però, d'altra banda –i això justament és el que mou i és el motiu fonamental d'aquesta llei–, el que pretenem és que l'Administració pública, l'Administració de tots, pugui tenir el control sobre aquesta inversió pública durant un període que el dret civil català en diu «la institució catalana del dret de venda a carta de gràcia» fins a trenta anys, ho pugui tenir quinze anys, vint anys, vint-i-cinc anys, i permeti això la possibilitat d'un parc d'habitatge públic tutelat sobre el qual les administracions públiques –la local i la mateixa de la Generalitat, la mateixa de tots– puguin tenir realment..., per poder donar resposta a la necessitat d'habitatge que demana la població.

Volem rendibilitzar, per tant, les inversions que s'han fet amb els diners públics, i volem, sobretot, tenir resposta a les demandes de la gent en matèria d'habitatge social. També està clar que una política d'habitatge que contempli l'animació del mercat de lloguer o que posi al mercat habitatge de lloguer només es pot fer mitjançant l'estimulació, l'impuls de l'habitatge de protecció oficial.

I per fer-ho –ho deia abans– nosaltres proposem que s'hi apliqui la institució del dret civil català que s'anomena «el dret de venda a carta de gràcia», una figura que la coneixeu, els senyors diputats i les senyores diputades ja en són coneixedors. És una figura del dret civil que realment la tenim en el dret civil català, que s'està aplicant en alguns casos; hi ha municipis que ja l'estan posant en pràctica, hi ha un municipi, com el de Sitges, que acaba d'aprovar en Ple, amb el suport de tots els grups del consistori, justament una mesura en aquesta direcció, de forma tal que en aquests municipis l'habitatge oficial promogut des de l'Administració pública tingui aquest mecanisme de control que permeti fer polítiques de resposta a les necessitats dels ciutadans i de les ciutadanes.

Per si això no fos suficient, si no és suficient, hi ha dues competències que són pròpies i que són exclusives de la Generalitat de Catalunya. Ho diu l'Estatut en l'article 9.9 –la primera–: les polítiques d'urbanisme i les polítiques d'habitatge; hi ha possibilitats perquè el Govern de la Generalitat pugui legislar en aquesta matèria, perquè hi té competències exclusives. Però, a més a més, el mateix article 9, en l'apartat 2, assenyala que una altra de les competències que té la Generalitat de Catalunya és la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català. Per tant, senyores diputades i senyors diputats, el que preveiem amb aquesta iniciativa legislativa és que dues competències que ja són estatutàries –competències exclusives del Govern de la Generalitat– es conjuminin per possibilitar la creació d'aquest instrument de control de l'habitatge públic a Catalunya.

I això ho diu la Compilació del dret civil català: des de l'article 326 al 328 especifica exactament el camp d'aplicació del dret de venda a carta de gràcia. Però és que, a més a més, voldria dir que en la reforma que es va fer d'aquesta figura del dret civil català, votada per aquesta cambra el 13 de desembre del 91, es diu a més a més d'una forma textual: «La reforma legislativa es planteja amb el convenciment que en l'actualitat la venda a carta de gràcia pot complir diferents finalitats de tipus social i de foment que justifiquin no solament de mantenir la figura, sinó també de difondre-la. És el cas, per exemple, de la utilització de la venda a carta de gràcia com a instrument de promoció d'habitatges de tipus social.» I així ho diu el preàmbul de la modificació de la Llei 29 de l'any 91.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, el que fem és dir: prenem aquesta decisió política d'elevant, de fer pujar a rang de llei la possibilitat que aquest instrument de control de la inversió pública en habitatge continuï com un mecanisme regulador per part de l'Administració.

Proposem, a més a més, en aquesta llei –que és una llei humil, que és una llei que té tres articles–..., estem proposant que s'afectin totes les escriptures de compra - venda d'habitatge oficial de forma obligatòria de les previsions d'aquest article del dret de venda a carta de gràcia. Plantegem, a més a més, que els drets que s'atorguin siguin conferits a l'entitat que promou l'habitatge o, en el seu defecte, a les administracions locals subsidiàries, de forma tal que siguin els ajuntaments que puguin tenir, també, des de la seva competència pròpia o aquelles que en algun moment també se'ls pugui donar, el mecanisme per poder fer les polítiques locals d'habitatge social.

I la tercera –que seria una de les grans preocupacions–, que realment, donat que durant quinze, vint anys o trenta anys això que es pugui acordar posteriorment en l'elaboració definitiva d'aquesta llei, si arriba, doncs, a la seva votació majoritària, doncs, què podem fer? Doncs fixar de quina manera es pagarà en segona o en tercera transmissió als propietaris aquest habitatge. I això ho diem: «fixarem com a preu d'alienació el que marqui l'habitatge social en el moment de la venda».

Per tant, amb aquestes tres..., aquests tres articles podríem convertir el que és avui un patrimoni de tots, que

és l'habitatge públic, en un mecanisme que afavoreixi les sortides a les problemàtiques que planteja d'habitatge la població que no en té. Si això fos poc, jo voldria, a més a més, citar algun referent que existeix actualment en l'àmbit de l'Estat espanyol; per exemple, Extremadura, en la seva Llei d'habitatge de l'any 95, ja assenyala un mecanisme de control sobre l'habitatge protegit, i planteja el terme, els cinc anys, que és el que fa la Llei, però, a més a més, diu: «Durante los diez años subsiguientes al período antes señalado podrán enajenarlas por un precio máximo igual al de su adquisición actualizado al doble del índice de precios al consumo en la comunidad de Extremadura», la qual cosa vol dir que, no podent legislar directament sobre l'aplicació d'un dret d'aquestes característiques, el que sí que fa el legislador a Extremadura és posar un fre a la possible inflació o a la possible especulació que es dona quan als cinc anys es pot demanar la desqualificació de l'habitatge oficial.

I en el tercer Pla de l'habitatge d'Andalusia també es planteja, a l'article 41, una mesura similar, però, a més a més, ens ha arribat –per part dels promotors públics d'habitatge– l'anteproyecto de Real Decreto pel qual el Govern de l'Estat modifica l'article 12, que diu: «Las viviendas sujetas a regímenes de protección pública que se acojan a las medidas de financiación establecidas por este Real Decreto no podrán ser objeto de descalificación voluntaria a petición de los propietarios hasta transcurridos 15 años contados desde la calificación definitiva de las mismas». Per tant, l'Estat, les comunitats d'Andalusia i d'Extremadura, el preàmbul de la Llei del dret de venda a carta de gràcia, tots van en la mateixa direcció.

Senyors del Govern i senyors representants del Grup polític que dona suport al Govern: sovint ens feu crides al consens en temes bàsics de la conselleria i de la política territorial i d'obres públiques, però jo us faré ara la lectura d'alguns «no» que ja ens heu donat: Proposició de llei de mesures urgents en matèria de sòl i d'urbanisme, ànim de consens, vot negatiu; interposició de recurs d'inconstitucionalitat al Reial decret sobre la liberalització del sòl, esperit de consens, raó de fons, vot negatiu; presentació del Pla de sòl i habitatge, res de consens; quart, la Moció d'Esquerra Republicana sobre política urbanística presentada en aquest Ple, raó de fons, res de consens, vot negatiu; rebuig a les esmenes del pressupost presentades per aquest Grup en la línia de la Moció que, per unanimitat, vam aprovar tots els grups el 8 de juny de l'any 2000, voluntat de consens, vot negatiu; rebuig a la presa de consideració de la Llei del catàleg del sòl urbanitzable, voluntat de consens, vot negatiu...

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Aparent... Sí, sí, senyor president...

El vicepresident primer

Ha exhaurit vostè el seu temps...

El Sr. Labandera Ganachipi

Estem en l'oportunitat de trencar aquesta llista de «no», senyors que donen suport al Govern. Si no, realment, el que entendrem és que no busquem el consens sinó exclusivament entretenir l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Llei.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Labandera. Per fixar la seva posició ara, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Labandera em penso que haurà de fer un espai a la llista i haurà d'afegir-hi, em temo, aquesta a aquestes renúncies, vots negatius –això sí, amb voluntat de consens, sobretot amb ells mateixos, perquè amb la resta de polítics serà diferent. Però, bé, no ens avancem als esdeveniments i esperem els arguments de consens, segur, del Grup de Convergència i Unió i del Grup Popular per tirar endavant aquesta Proposició de Llei, Proposició de Llei que ja anuncio el nostre vot favorable per a aquestes qüestions que ja el senyor Labandera ha dit i que jo miraré de no repetir perquè ell ja les ha explicat a bastament, sobretot per al foment de l'habitatge protegit i, més intensament, per evitar la picaresca, per evitar l'especulació en aquest tipus d'habitatge. Sovint es dona la situació que persones que han accedit a un habitatge d'aquest tipus per expropiació o per reallotjament al cap d'un temps el venen i en treuen uns diners molt importants fruit d'aquesta especulació: negoci, plusvàlues elevadíssimes que, evidentment, s'han d'evitar de totes totes i que fins a aquest moment no s'ha fet res per evitar-ho.

La Llei espanyola, ja ho ha dit, parla de només cinc anys; sembla ser que hi ha una modificació, un avantprojecte de Decret que està treballant el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, d'augmentar aquesta possibilitat de no..., impossibilitat de vendre fins als deu anys. Des del nostre punt de vista és del tot insuficient perquè aquesta picaresca està molt estesa i poden utilitzar mil fórmules, com la de compra - venda o com un contracte privat, i al cap d'aquests deu anys, que no són molts, doncs, evidentment, escripturar-ho i d'aquesta manera ja poden mantenir l'especulació i el benefici, doncs, que se'n traurien, doncs, molt més fàcilment abans amb els cinc anys, continua essent molt fàcil només amb aquests deu anys.

No sé si els representants de Convergència i Unió i del Partit Popular diran en la seva intervenció que ja existeix alguna fórmula semblant a Catalunya o que hi ha una forma per evitar això; no sé si, potser, es referiran al dret de tempteig i retracte que és una fórmula, també insuficient, que és fins a deu anys, no?, fins a deu anys la possibilitat que la persona que vulgui vendre aquell pis, doncs, hagi d'anar al promotor que l'ha construït, sigui privat o públic, doncs, la possibilitat que el pugui comprar, no?, durant aquest període, deu anys..., a més a més, és voluntari i del tot insuficient, no?

Per això pensem, doncs, que aquesta proposta, doncs, que fa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el dret de venda a carta de gràcia, és molt important, més que res perquè en aquests moments no es pot aplicar; tenim constància que alguns ajuntaments, i concretament, també, l'Ajuntament de Barcelona, a través del Patronat de l'Habitatge, doncs, ha intentat tirar endavant aquesta fórmula que existeix a la Compilació del Dret Civil de Catalunya, però quan ha arribat l'hora d'escripturar els notaris ho han denegat, no ho han acceptat, perquè és impossible si abans no es fa un pas legal, que el que està ara marcat en aquest Dret Civil es converteixi en una Llei. L'exemple del Grup proposant en podria ser un, en podria ser un altre, com em sembla que deia d'Extremadura, a través d'una Llei d'habitatge –en podria ser un altre–, però hi ha d'haver una fórmula legal. Jo crec que no és massa complicat aconseguir aquesta fórmula legal perquè, evidentment, doncs, es pugui aplicar aquesta proposta, doncs, que es plantejava aquí: el dret de venda a carta de gràcia.

Per acabar, dir que si tiréssim endavant aquesta presa en consideració amb les esmenes que s'hi podrien fer, poquetes, però sí que es podria concretar alguna qüestió, aconseguiríem aquelles dues qüestions de què parlàvem abans, no?, la potenciació de la protecció a l'habitatge de protecció oficial i, sobretot, evitar l'especulació i la picaresca que en aquests moments és molt estesa. A vegades, fins i tot, degut a aquesta extensió d'aquesta picaresca, fa la impressió que moltes empreses públiques, patronats que veritablement fan habitatge de protecció oficial, dirigit bàsicament a persones amb rendes baixes o gent jove, doncs, qui s'està beneficiant d'aquest habitatge, a través d'aquesta especulació, és els de rendes altes o l'especulador professional de torn que en aquest país, per desgràcia, doncs, n'hi ha molt.

Tot això es produeix, succeeix, perquè no hem fet aquest pas legal, fàcil, molt fàcil –ho demostra aquesta Proposició de Llei del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi–, per evitar aquesta situació i, evidentment, doncs, fomentar l'habitatge de protecció oficial.

Ara no tenim aquestes eines, no podem controlar aquesta situació i a mi em sembla que no hi pot haver cap excusa, no n'he trobat cap ni una, com no sigui aquesta voluntat de consens que passaria a engruixir la llista que deia el senyor Labandera, no en tinc cap més, cap excusa, de tirar endavant aquesta presa en consideració, fer-hi les esmenes que creiem oportunes, aprovar-la per consens, perquè, evidentment, tots hi estarem d'acord i els que haurem passat per aquí direm que estem d'acord a fomentar l'habitatge protegit independentment, després, si el Govern en fa –que no en fa i..., però que sí que hi estem completament d'acord. Sí que estem completament d'acord a fomentar l'habitatge protegit i evitar l'especulació, en aquests moments una de les eines, jo diria quasi l'eina més important que es pot portar a terme és aquesta que presenta el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. No tirar endavant aquesta presa en consideració és no tenir voluntat política per fomentar l'habitatge protegit, per evitar l'especulació i cada u amb la seva responsabilitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquesta Proposició de llei és una proposició bona, precisa, necessària i oportuna; per tant, cal felicitar els que ho han fet i també hem de dir que és una llei que és absolutament paral·lela a la que un servidor de vostès va presentar aquí fa no més d'un any sobre l'habitatge protegit. Per què és necessària?, és oportuna? Perquè les competències de la Generalitat de Catalunya damunt de l'habitatge són totals i hi ha la paradoxa que la Llei és espanyola i la manca de sobirania, el desig d'autogovernar-nos és tan petit que encara no hem fet la Llei.

Què passa amb aquesta Llei espanyola? Això crec que els senyors consellers ho haurien de saber, perquè no sé si mai han fet un habitatge de protecció oficial. La Llei de protecció oficial espanyola només deixa vendre o llogar; heus ací la qüestió. Només deixa vendre o llogar; no ho deixa fer ni amb cens emfitèutic ni ho deixa fer amb carta de gràcia. Per això hi han problemes.

Quan nosaltres varem presentar la llei, una de les raons era aquesta: creativitat, imaginació en l'adjudicació dels habitatges, per tal que les coses fossin fàcils en el terreny financer, en el terreny jurídic, en el terreny registral, en el terreny social. Però vostès, mandra; no ho varen voler..., varen votar-hi en contra.

Aleshores, jo crec que aquesta llei abraça exclusivament els ajuntaments i les corporacions públiques quan fan habitatges de protecció oficial. Això és d'una necessitat imperiosa. Jo crec –i ho puc dir perquè he passat quaranta anys en el sector de l'habitatge i he tingut l'oportunitat de signar tres mil escriptures de protecció oficial, ja siguin de renda limitada o ja siguin subvencionades i ara protegides..., i sé el que fa la gent: que moltes vegades a sota, a cal notari, ja esperava el que li adquiria l'habitatge de protecció oficial que li havien venut a dalt, al cap de cinc minuts, amb una plusvàlua, evidentment, i no hi havia res a fer.

A vegades hi ha fins i tot l'especulador típic que fa la desqualificació de l'habitatge de protecció oficial, que jo també he dit a la Generalitat moltes vegades que perquè no ho endureix una mica i no hi posa la inflació, al que ha rebut ajuts econòmics a través del crèdit, al que ha rebut abans..., quan hi havia la contribució territorial urbana, hi havia el 90% de desgravació, i després hi havien ajuts en l'impost de transmissions patrimonials –desgravació total. Bé, doncs, això ho fan, però ho fan amb pessetes velles, no amb pessetes constants, i a vegades costa només un milió i mig desqualificar un habitatge, amb la qual cosa si en guanyes deu, evidentment, pots pagar un milió i mig. És a dir que la mateixa Generalitat no posa entrebancs administratius ni travetes administratives, amb la qual cosa ajuda a desqualificar.

Per tant, jo diria que el tema és necessari i que no estem amb aquestes qüestions de... Aquí tots treballem pel

país, treballem pels ciutadans. A mi em fa vergonya a vegades ser diputat, quan veig que un partit vota en contra d'un altre no per unes qüestions benèfiques o contrabenèfiques dels ciutadans, sinó perquè ho presenta aquell partit i ho presenta l'altre. Però on estem? Aquestes idees es fan i es presenten perquè la ciutadania vagi millor; no tenim cap interès a perjudicar ningú. Per això us he de dir que aquest tema és tan punyent que fins i tot a la Llei de les cooperatives de Catalunya, que és de l'any 91, ja passava aquest problema, i de les cooperatives d'habitatges, l'article 82, quan parla de les transmissions dels habitatges, diu que des que el soci cooperador adquireix l'habitatge i el ven abans dels cinc anys haurà de vendre'l a la cooperativa, i la cooperativa l'adjudicarà a un altre soci expectant. Fixeu-vos que les cooperatives tenen ja aquest dret de temps damunt dels habitatges que han adjudicat als seus socis. Doncs, jo em pregunto: si les cooperatives d'habitatge ja controlen que no hi hagin plusvàlues, no hi hagi especulacions de nous habitatges, com no ho ha de fer la Generalitat i per què no ho fan els ajuntaments? I per què es troben amb problemes jurídics?

Jo crec que la llei està molt bé, i nosaltres hi votarem a favor. I el Grup m'ha demanat que expressés que precisament el Grup Socialista, que ha fet un elogi i uns adjectius ditiràmics a favor de la nostra Proposició de llei –que ha presentat abans el diputat senyor Ridao– sobre els alts càrrecs de la Generalitat, és una llàstima que, després dels grans mots, s'hi hagin abstingut. Nosaltres venim a treballar aquí per als ciutadans; nosaltres considerem que això és bo per a la ciutadania, i hi votarem a favor. Nosaltres som racionals, som coherents i som rigorosos. Per tant, podríem tornar la pilota, però no ho farem, perquè aquí estem pel poble; no hi estem pels partits polítics i no hi estem per la vanitat personal de ningú.

I això –que veig aquí que hi ha el conseller en cap–, em permeti, senyor president, que em dol que aquest Grup de Convergència i Unió pugui votar en contra d'una proposta tan coherent i tan correcta. Però, per què hi poden votar en contra? Amb això, a mi em fa la sensació que vostès són un govern ja anacrònic, esgotat; a mi és la sensació que em fa, com a persona que ha treballat en el camp de l'habitatge durant quaranta anys i que coneix la qüestió. Em dol. Els veig mandrosos; tenen mandra intel·lectual de pensar si es pot crear una cosa nova en el camp de l'habitatge. Els veig talossos a reaccionar davant de les necessitats. Em dol molt. Em dol molt que vostès votin en contra d'una cosa absolutament racional, una cosa necessària i que beneficiaria tota la població.

Res més, senyor president. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, la Proposició de llei que sotmet avui el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a la consideració

d'aquesta cambra té com a únic –únic– objectiu l'aplicació obligatòria del dret de venda de gràcia a les operacions de compravenda d'habitatge protegit, per tal –com ha dit el senyor Labandera– que l'habitatge anomenat «de protecció oficial» es mantingui sota el control públic de l'Administració.

Com ja s'ha dit i han reiterat els diferents portaveus, aquesta figura, pròpia del dret civil català, consisteix en el fet que el venedor –en aquest cas els ajuntaments i la Generalitat– es reserva el dret de redimir o recuperar la cosa venuda per un preu determinat durant trenta anys, en el cas de béns immobles que ens ocupa, o per la vida d'una o dues persones determinades en el moment de formalitzar el contracte.

Ara bé, senyor Labandera, el que el seu Grup proposa, amb el caràcter obligatori d'emprar aquest tipus de contracte, xoca frontalment amb la mateixa institució del dret de venda a carta de gràcia, que es fonamenta en l'autonomia de les parts i en la seva llibertat. Si la seva Proposició de llei fos aprovada, ens estariem carregant allò que es proclama a l'article 1255 del Codi civil pel que fa a la llibertat de les parts d'establir els pactes, clàusules i condicions que creguin convenients en la formalització d'un contracte.

En aquest sentit, senyor Labandera, deixi'm que des del meu Grup valorem positivament, molt positivament, l'objectiu social que el seu Grup persegueix amb aquesta Proposició de llei; un objectiu que nosaltres compartim i que –malgrat que el senyor Boada ha fet alguna referència...– ja ve contemplat a la Llei 24/1991, de 29 de novembre, de l'habitatge, en establir el dret de retracte legal a favor de l'Administració pública en la transmissió dels habitatges promoguts per la mateixa Administració.

Aquesta Llei, la de l'habitatge, també contempla altres limitacions a l'ús i a la transmissió dels habitatges de promoció pública, i considera també com a infracció el fet de no destinar els habitatges de promoció pública a domicili habitual i permanent de l'adjudicatari, i també la seva venda a tercers, sense complir els requisits establerts. En tot cas, coincideixo amb vostè en el fet que el Govern de la Generalitat hauria de promoure l'aplicació de la venda a carta de gràcia en la transmissió dels habitatges promoguts per la mateixa Generalitat, però, miri, passar d'això a obligar totes i cadascuna de les administracions a fer un ús, com deia, obligatori d'aquesta figura jurídica em sembla, sincerament i amb tot el respecte, fora de tota lògica.

Nosaltres votarem en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei per les raons exposades, però també pel nostre respecte, pel nostre escrupolós respecte per allò que s'anomena «autonomia municipal», en la qual el nostre Grup creu profundament. Avui el Grup Socialista, mitjançant una llei absolutament intervencionista, que tracta de limitar la capacitat de contractar no només dels particulars, sinó també dels ajuntaments, vol obligar amb aquesta proposta tots i cadascun dels ajuntaments de Catalunya a utilitzar per llei –per no dir una altra cosa– aquesta figura jurídica. Nosaltres, des del nostre Grup, preferim que siguin els ajuntaments els que tinguin la lli-

bertat d'escollir i que els que vulguin, com el de Sitges –on no governen vostès–, l'apliquin. En tot cas, fóra bo, per fer creïble la seva proposta, senyor Labandera, que els ajuntaments on vostès governen comencessin a practicar amb l'exemple.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, d'entrada, el que voldríem dir..., perquè de les intervencions d'alguns dels grups que m'han precedit podria entendre's o desprendre's que el nostre Grup no està a favor del control dels fons públics que es destinen a l'habitatge protegit, i, evidentment, el nostre Grup hi està a favor, comparteix la idea que ha expressat el senyor Labandera a través de la Proposició de llei i la sensibilitat per tot el tema d'habitatge per aquesta qüestió. Una altra cosa és que considerem en aquest moment necessari o convenient instrumentar-ho amb rang de llei a través de la figura i de la Proposició de llei que es proposen.

D'entrada, també voldria dir que, home, com no hi hauríem d'estar d'acord, amb la idea, quan és una idea nostra? Evidentment, recollida pel dret civil català, però és una idea nostra. El senyor Labandera s'hi ha referit, que està a la Llei 29/91, per la qual es modifica la Compilació del dret civil de Catalunya. Potser el Grup de la majoria o en el Govern de la Generalitat en aquell moment alguna cosa hi tenia a veure, no?, que la Llei que la modifica, la 29/91, preveïés expressament també a l'exposició de motius una figura aplicable als habitatges protegits? Alguna cosa hi tindria a veure. O alguna cosa hi deu tenir a veure que en anteriors debats en aquesta mateixa legislatura el diputat que parla introduís precisament –i no m'hauria sabut greu que el senyor Labandera hi fes referència– aquest tema com un instrument vàlid i eficaç per al control d'aquests fons públics, no necessàriament a través d'una llei, perquè possiblement aquesta Proposició de llei ara aquí ve d'aquí, d'aquests anteriors debats en què el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, ja hi va fer referència. O també els estudis que s'estan fent sobre el futur codi patrimonial de Catalunya, en el qual potser es modifica la regulació específica, en aquest moment, de la compravenda a carta de gràcia. Per tant, la idea la compartim, la sensibilitat pel control dels fons públics també. Ara, no necessàriament amb la regulació que en aquesta Proposició de llei es planteja.

I també voldria dir que es diu: «El Govern presenta un pla de xoc, que evidentment el Grup de Convergència i Unió recolza...», i es diu: «No se sap ben bé com es farà, es debat als pressupostos de la Generalitat i no es veu enlloc com s'aplicarà aquest pla de xoc.» Jo els remeto al debat de pressupostos, en aquesta mateixa tribuna, on hi ha una reflexió i una explicitació per part del nostre Grup, concretament, de tot això. Al contra-

ri, per altra banda, d'un pressupost alternatiu que no sabem quin és o d'un pla de xoc alternatiu que, com que tampoc l'hem vist, tampoc sabem com es pot portar a terme, no?

Quant a les referències de consens, el consens es construeix entre tots, i que surti bé o que surti malament, en tot cas, és responsabilitat de tots. Una altra cosa són les estratègies, molt legítimes, de determinats grups de l'oposició que vulguin realment arribar a aquest consens o no, que en alguns casos, a diferència del que s'ha dit, sí que s'hi ha arribat: s'hi ha arribat amb la Moció en política d'habitatge del Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi, votada per la unanimitat de tots els grups el mes de juny, votada per unanimitat.

El que passa és que, després, quan tots hi estem d'acord, se'ns diu que, després, no l'apliquem. O, amb la Moció sobre política urbanística presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, que també es va votar amb els vots afirmatius, en gran part, per una majoria gens sospitosa, com és la del PP, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Per tant, consens total o ampli consens en temes d'aquests hi ha estat; ara, hi ha estat i és quan, realment, hi ha voluntat per part de tots que així sigui, no?

Volia dir, també, que la institució de la Carta de Gràcia té elements positius i es pot aplicar tal com ja existeix, però tampoc hem d'oblidar alguns punts foscos d'aquesta figura en el passat. Recordem que és una figura que, en alguns moments, es va utilitzar, precisament, en els préstecs usuraris com a garantia dels préstecs en algun moment, que no és el cas –simplement ho recordo–; per tant, repeteixo que és una figura bona en aquest moment, però també recordem que en alguns casos s'ha malutilitzat.

Per què no podem votar-hi a favor? Hi podem votar a favor perquè no cal regular amb rang de llei el que ja regula una llei, la Compilació del Dret Civil de Catalunya, en els articles 326 i següents. Es diu que no és aplicable? Home, el senyor Labandera i altres grups hi han fet referència: l'Ajuntament de Sitges l'ha aplicat, l'Ajuntament de Sabadell –preguntin-l'hi al senyor Bustos, a través de Vimusa, l'està aplicant. És que ho fan des de la illegalitat, des de l'allegalitat? No. Hi ha altres ajuntaments i el mateix Govern de la Generalitat, en alguns casos, també l'ha aplicat. I com l'aplica? A partir de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, norma amb rang de llei aprovada que l'exposició de motius hi fa referència. Per tant, aplicable ho és. I és que, a més, vostès mateixos, quasi simultàniament, van presentar una proposició no de llei instant el Govern de la Generalitat a aplicar aquesta figura, sense fer referència que s'hagi de fer amb rang de llei. Vostès mateixos estaven reconeixent que ja es podia aplicar.

Per altra banda, vostès fan referència que el Govern de l'Estat, a través del PP, va en aquesta línia –no sé si, si ho diuen vostès, els satisfà o no, però, en tot cas..., i que va en aquesta línia i que modificarà el Pla de l'habitatge, el Reial Decret que regula el Pla de l'habitatge. Ens dóna una vegada més la raó a nosaltres: aquesta regulació, el Govern de l'Estat no la fa amb rang de llei, la fa amb rang d'un reial decret. Per tant, nosaltres no

estem qüestionant en cap moment l'aplicació d'aquesta figura, estem qüestionant que sigui necessari regular de nou, a través d'una llei, el que ja està regulat, o que, en el seu cas, es pot desenvolupar en el seu moment via, també, reglamentària.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, per tots aquests motius, entenem que, tot i ser positiva, no és imprescindible regular-ho per llei, perquè, a més, tal com es preveu, exclou l'aplicació d'altres mesures de control que també poden ser positives, com és el dret de tempteig i retracte, l'opció de compra, condicions resolutòries; en alguns casos, expropiació per incompliment de la funció social de la propietat, etcètera. Totes elles són mesures adequades i no amb caràcter excloent. Aquesta es pot aplicar amb la legislació vigent, sense necessitat de regular-lo de nou per llei. Per tant, nosaltres –vostès ho han vist–, a la Proposició no de llei sobre el mateix tema que vam presentar, vam presentar una esmena, una esmena que s'hauria acceptat, i nosaltres, evidentment, hi estàriem totalment d'acord.

(Remor de veus.)

El president

Prego als senyors i a les senyores diputades silenci, si us plau! Esperis un segon, senyor diputat... Pot continuar.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Per tant, vostès, primer, ho presenten com a proposició no de llei i, després, com a proposició de llei. Jo entenc que, potser, llueix més fer-ho com a proposició de llei i, per això, no ho presenten així, però, en realitat, quant al contingut material, que el que fa és demanar que s'apliqui una legislació ja vigent, no cal fer-ho per llei. En tot cas, parlem-ne a través del tràmit de la proposició no de llei amb les esmenes que nosaltres hem presentat, que, en definitiva, demanen que, pel Govern de la Generalitat, s'apliqui aquesta figura, amb la qual nosaltres estem absolutament d'acord pels motius que he dit abans.

I, ja per anar acabant, també des del punt de vista tècnic, hem de dir que la proposició que es presenta és –em sap greu dir-ho– molt poc rigorosa; des del punt de vista tècnic i jurídic, és molt poc rigorosa. L'exposició de motius diu que s'aplicarà només als promotors públics, en l'articulat dels tres articles parla dels promotors públics i privats, no es diu si es condicionarà, o no, als incompliments, es diu que ha de ser amb caràcter obligatori en tots els casos, cosa més que dubtosa perquè també hi ha les altres mesures, i aquesta és una mesura molt dura i que ha de ser proporcional, en tot cas, als fons públics que hi hagi destinats; per altra banda, es diu que subsidiaran, que els ajuntaments actuaran amb caràcter subsidiari després del venedor; no veiem per què ha de ser amb caràcter subsidiari, però és que, a més, el punt tercer diu que el preu de recompra haurà de ser el preu vigent en aquell moment per l'habitatge protegit. Dit d'una altra manera, s'està forçant, en tot cas, els ajuntaments que comprin, amb preus nous, habitatges que en aquell moment ja seran

vells, la qual cosa no té sentit. No té sentit tampoc que no es parli ni de les millores, què passa en el cas de les millores dels habitatges o que hi hagin desperfectes, cosa que sí que diu la Compilació de Dret Civil, i, per tant, ja està allà regulat, però, si ja està allà regulat, per què ho hem de tornar a dir aquí, eh?

Tampoc parla dels tres articles; fa referència a què passa en tot el tema dels drets reials i a les hipoteques, que, en matèria d'habitatge públic, tenen una importància molt gran, i l'aplicació en segons quins casos d'aquesta mesura ho pot dificultar. Tampoc especifica els terminis, que poden ser trenta anys, però potser seria més lògic adequar-los al mateix termini que hi ha previst per a la desqualificació, que, en tot cas, sembla ser que el Govern de l'Estat vol ampliar el termini, amb la qual cosa nosaltres també hi estem d'acord.

Per tots aquests motius, entenem que la mesura és jurídicament innecessària, políticament inoportuna, tècnicament insuficient, sens perjudici que, de la proposició no de llei, puguem tornar-ne a parlar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Demana la paraula l'il·lustre diputat senyor Labandera. Per...?

El Sr. Labandera Ganachipi

Per contradiccions, senyor president.

El president

A veure, voldria fer avinent que les contradiccions es refereixen a coses que s'han dit i que no s'ajusten a la realitat, segons la visió del diputat. Les contradiccions polítiques són òbvies en aquesta cambra i, a més, és sa que hi siguin, eh?

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor president, és una contradicció sobre la qüestió explicitada. Senyor Puigdomènech, ho veiem de nou: voluntat de consens, manifestació favorable, elogi de la proposta i vot en contra. Si aquesta és l'actitud que tindreu en la tan anunciada Llei d'urbanisme de Catalunya, si aquesta és l'actitud que tindreu amb la proposta de l'oposició, l'escàndol serà majúscul, senyor Puigdomènech.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Vostè s'ha sentit contradit?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Alludit.

El president

S'ha sentit alludit; aleshores, té la paraula per un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

El senyor Ferrer i Gironès ha fet al·lusió a la presa de posició del nostre Grup respecte a la proposició de llei anterior, amb el mateix to amable que ell ha utilitzat i, precisament, perquè no entenem el joc parlamentari com un joc de pilota, de tornar-se pilotes, nosaltres considerem que cada proposició mereix atenció per ella mateixa, pel seu contingut i per la seva oportunitat, i no és carta de canvi amb les actituds que es pugui emprendre respecte a altres proposicions. En tot cas –i em suposo que el senyor Ferrer no ho dubta, com no ho dubtem tots–, que tots els diputats i totes les diputades d'aquesta cambra estem al servei de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió per quinze minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a la una i tres minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Aquesta presidència vol fer avinent al Ple de la cambra que s'ha reunit la Mesa del Parlament per qualificar el document rebut al llarg de la sessió d'avui per a la introducció d'un nou punt de l'ordre del dia. Sobre això, la Mesa vol fer dos advertiments: primer, que, tal com està redactat el text, no hi ha cap precepte ni legal ni reglamentari que obligui el president de la Generalitat a intervenir durant aquest Ple, i segon, reinterpretant el sentit polític d'aquesta petició, la Mesa creu convenient que es posi a votació, tal com diu l'article 62.4, aquest últim extrem per tal que si hi hagués majoria absoluta es resolgués en el sentit que marca el mateix Reglament, fent avinent que això és una qüestió purament excepcional i que, lògicament, és per donar curs a la voluntat política de debat, però que no pot assentar precedent en aquest sentit.

És per això que ara sotmetré a votació la presa en consideració d'aquest escrit, que ha sigut firmat pel Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, sotmetem a votació aquest escrit.

A veure, aquest és la simple..., això sí que voldria advertir-ho a tots els senyors diputats, és la simple aplicació del Reglament, la potestat del qual recau en aquesta Mesa, i, per tant, sobre aquest punt no hi ha debat. En tot cas, sobre aquest punt, els grups –com vostès saben– poden demanar la fonamentació per escrit de la nostra resolució. Per tant, em sembla que, vaja, procuraré que no hi hagi cap debat ni de forma, ni menys encara que a través de la forma es volgués entrar en el fons. Amb aquest advertiment, tenen vostès un minut de paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, no és per plantejar cap debat. Atès que s'ha interromput la sessió plenària un quart d'hora i que s'ha reprès, i que immediatament i com a conseqüència de la resolució de la Mesa se sotmet a votació, li prego que per dos minuts toqui a votació i després votem amb tota tranquil·litat, hi hagi qui hi hagi.

El president

Ho he fet, però ho tornarem a fer.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. *(Pausa.)*

Per tant, senyores i senyors diputats, sotmetem a votació si s'accepta com a punt de l'ordre del dia la petició que ens han fet arribar tres grups d'aquesta cambra.

Comença la votació.

Aquesta petició ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Demana la paraula, senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. D'acord amb l'article 83.1, per tal que atorgui als grups, si és possible, el torn corresponent d'explicació de vot, almenys el nostre Grup el demana.

El president

Molt bé. Tenen la paraula els grups per tres minuts cada un d'ells. Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, el Reglament és taxatiu i l'explicació de vot la taxa en cinc minuts.

El president

Perdó, vostè coneix molt més bé el Reglament que jo i demano, en aquest sentit, que em permetin rectificar. Tenen cinc minuts tots els grups.

Algú demana la paraula? Senyor Ribó? Vostè la té.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, nosaltres considerem que molt més enllà del Reglament, però emparats pel Reglament, hi ha un fet cabdal, que és la crisi del Govern a Catalunya.

El president

Senyor Ribó, jo m'hauré..., vostè ho sap: m'hauré de centrar molt en què és una explicació de vot sobre un procediment reglamentari, no sobre una qüestió de fons. També sé, com sap vostè, que moltes vegades

s'aprofita una cosa per fer l'altra, però jo, aquesta vegada, per rectitud amb la cambra, li agrairia, sobretot, que s'atengués a la matèria a la qual ens hem de cenyir. L'hi dic no només a vostè, sinó a tots els grups de la cambra, i els avanço que intentaré, en aquest sentit, ser rígid.

(El Sr. Ribó i Massó adreça unes paraules al president.)

Molt bé, moltes gràcies. El senyor Ribó demana que comencem el temps de nou, i així es farà.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, volem explicar per què hem votat a favor de la compareixença del president de la Generalitat en aquesta cambra, senzillament, i volem votar a favor perquè considerem que avui Catalunya no té cap explicació pública d'un canvi de govern. Catalunya assisteix a una segona crisi de govern i els seus representants, que són els parlamentaris, tenen el dret i l'obligació democràtica d'exigir aquesta explicació. La primera crisi es va resoldre fa molt pocs dies i dient-nos en Diputació Permanent per part del president de la Generalitat que no passava res. La segona crisi, que és la que està en aquests moments plantejada, és molt més greu perquè implica el cap d'un dels dos partits de la coalició, que abandona voluntàriament el Govern i dient que se sent en certa forma enganyat per uns nomenaments al Govern.

Deixem de banda els problemes de la coalició; parlem del Govern, i abandona el Govern el líder del segon partit de la coalició governant, i continuem sense cap explicació a la ciutadania o, millor dit, a vostès, a tots nosaltres, que som els seus representants. Creiem que aquí hi ha un element bàsic del joc democràtic, que és la transparència pública per a allò que afecta el país. Creiem que també ha de ser una transparència pública per a allò que afecta els partits, però, si més no, per a allò que afecta el país. No es pot fer anar el país a cop de majories o minories dins d'una coalició o dins d'un partit o, fins i tot, en cercles més reduïts. El Govern de Catalunya avui està en crisi i, a més, sota l'amenaça que probablement abans de dos mesos viurem una tercera crisi, quan acabi la negociació entre els dos partits de la coalició. I ens sembla, amb tot el respecte, una befa per a aquest Parlament que el president del Govern de Catalunya digués, abans de comparèixer a la Diputació Permanent, que era la darrera vegada que ho feia, que no es pensava tornar a presentar al Parlament a explicar els canvis de govern.

No volem entrar, senyor president, en el debat reglamentari; arguments, ens en sobren, fins i tot el de la transacció que democràticament vam fer en aquesta cambra quan vam elaborar la nova redacció de la Llei d'organització i administració, a la qual transacció tots vàrem admetre que allò que fossin remodelacions, reestructuracions, canvis en el Govern fos explicat mitjançant compareixença. Òbviament, se'ns pot dir que la compareixença la pot fer qualsevol conseller, fins i tot l'acabat d'estrenar conseller de Presidència, senyor Mas, però no em diguin vostès si no és un absurd que si l'únic càrrec de la institució responsable dels canvis de govern és el president de la Generalitat, que vingui a explicar-nos els

canvis de govern algú que depèn dels nomenaments del president de la Generalitat. És absolutament impecable exigir per raó democràtica i per raó institucional que comparegui el president de la Generalitat a explicar els canvis que ell, democràticament i legítimament, cregui que ha de fer en el seu govern, però és que en porta ja dos en qüestió de setmanes com a crisi i possiblement un tercer en les properes setmanes.

Nosaltres considerem que fins i tot en aquests moments hi ha davant de l'opinió pública la sensació, que ja debatrem fins i tot en les interpellacions i preguntes que hi ha en aquest Ple, de temes importantíssims que estan o mal resolts o aparcats precisament per aquesta feblesa que avui té el Govern de Catalunya. Sabem que, fins que no es demostrï el contrari, té una majoria parlamentària per continuar governant –ho subratllo, fins que no es demostrï el contrari–, ho sabem per declaracions dels dirigents dels respectius partits que li donen suport, allà, amb la seva responsabilitat de continuar donant suport en aquesta situació, perquè és una situació de crisi. Però no és això el que estem plantejant, estem plantejant l'obligació de transmetre a la cambra que representa la sobirania de la població de Catalunya una explicació senzilla, clara i transparent de què és el que està succeint amb un govern que va a crisi per setmana.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod- Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Com ja ha estat dit en algun moment, el senyor president de la Generalitat no entenem nosaltres que tingui obligació legal, reglamentària, d'acudir a aquest Parlament a donar les explicacions oportunes sobre la crisi produïda en el seu Govern. Sí que creiem, però, que hi té l'obligació moral, senyor president, perquè la crisi que avui motiva aquesta singularitat en el si d'aquesta sessió, en aquesta cambra, és –com apuntava abans el portaveu del nostre Grup– un episodi més, una part de la cua, i no sé si és encara la cua final del canvi en l'organigrama que es va produir fa escassament tres setmanes en el Govern de la Generalitat. No és una crisi qualsevol, no és el canvi del nom d'un conseller o d'una consellera per un altre, sinó que és una crisi d'una profunditat política enorme, al nostre entendre, la més greu que s'ha produït en els vint-i-un anys d'autonomia política.

El principal dirigent d'una de les dues formacions que donen suport al Govern des de l'any 80 –avui una de les tres, de les tres formacions nacionalistes que donen suport al Govern de Catalunya– ha abandonat el Govern. No és una anècdota, per a nosaltres és una categoria i realment remarcable. Vostè, senyor president, és qui hauria hagut de fer la compareixença per explicar les claus d'aquesta crisi, perquè és vostè, i no el senyor Mas, qui delega, qui nomena els titulars de cadascun dels departaments. I aquesta no és –al nostre entendre– una funció que vostè pugui delegar en el conseller en cap del Govern de Catalunya.

El poble de Catalunya ha assistit estupefacte a una crisi, no per part de formacions que no tenen responsabilitats de govern, sinó aquells que tenen l'honor, el privilegi i la responsabilitat de governar Catalunya des de fa molts anys. El poble de Catalunya els demana, senyor president, que deixin de barallar-se, que deixin, els màxims dirigents de cadascun dels dos partits de la coalició –Convergència Democràtica i Unió Democràtica–, de fer declaracions públiques a les quals vostès destinen el bo i millor –i no sé si el bo i pitjor– de les seves energies en comptes de governar. El poble de Catalunya avui parla del que són els seus problemes: el tema del territori, el tema de la immigració, i la sensació general és que tenim un govern que bada i un govern que està paralitzat.

Els problemes de Convergència i Unió no són els problemes de Catalunya. No converteixen els problemes de la seva coalició, no facin dels problemes de la seva coalició els problemes de Catalunya, perquè si continuen per aquest camí vostès seran un autèntic problema per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, del que es tracta en aquest torn és d'explicar el vot que hem realitzat, davant la petició d'ampliar l'ordre del dia, que s'ha fet a l'empara de l'article 62 del Reglament, i això, sens dubte, té una vessant tècnica i té una vessant, sens dubte, política, com ha esmentat el mateix president del Parlament. I, per tant, no puc deixar, no puc deixar d'esmentar aquestes dues vessants.

En primer lloc, el que he de recordar és que aquesta cambra va aprovar –s'ha dit abans–, però aquesta cambra va aprovar per unanimitat i fa molt poc temps –fa, justament, l'any 2000– la Llei 1/2000 en la qual, justament, els grups sol·licitants varen limitar amb el seu vot la compareixença del president del Govern davant la cambra, quan es produís una reestructuració de govern. Certament, es poden donar totes les interpretacions que es vulgui, però van contra els seus mateixos actes. Varen votar i varen votar molt recentment aquesta Llei. No és lògic, en opinió del Grup Popular, aprovar en aquesta cambra lleis per oblidar-les pocs mesos després.

Però és que, a més a més, jo voldria posar un parell d'exemples, un parell d'exemples per demostrar que això respon, la sol·licitud d'avui respon, a una altra dinàmica. Recentment s'han produït canvis en les persones de conselleries importants, de conselleries molt importants per al nostre país. Recordo que recentment s'ha produït el canvi del conseller Trias pel conseller Triadú, ningú no va dir res. Recentment s'ha produït el canvi del conseller Ferreres pel conseller Franco, ningú no va dir res. I amb tot el respecte a les persones, a

mi em sembla d'una gran importància la conselleria de Presidència i em sembla d'una importantíssima transcendència per al nostre país la conselleria de Treball.

Per tant –hi insisteixo–, el que varem aprovar és que els supòsits de remodelació del Govern obliguessin a comparèixer al president de la Generalitat, però no pas en els supòsits de canvi de departament. Però és que, a més a més, fins ara, els grups de la cambra s'han conformats, els hi ha semblat bé, se'ls hi ha posat bé, que el Govern enviés tan sols un ofici al Parlament, ni tan sols ha demanat allò que es podia demanar, que era que vingués un membre del Govern a explicar els nous nomenaments. I aquesta seria la vessant de quin és el marc en què estem parlant, un marc de què –hi insisteixo– ens hem dotat nosaltres, i ho hem fet per unanimitat.

Des del punt de vista polític, sens dubte, el que s'està tractant és d'una transcendència importantíssima, estem parlant de l'estabilitat del Govern del nostre país. El Grup Popular ho ha dit reiteradament, considerem que les lluites successòries no poden enterbolir, no poden entrebancar, no es poden traslladar al Govern de la Generalitat, perquè el Govern de la Generalitat, senyors i senyores

diputats, no en té cap de crisi. El Govern de la Generalitat té el suport parlamentari necessari per tirar endavant la seva tasca de govern.

Els vull recordar que la democràcia sempre acaba en aritmètica, senyores i senyors diputats. I vull recordar, també –i vull recordar, també–, que en aquesta tasca de garantir l'estabilitat i la governabilitat del nostre país, perquè és necessari per a Catalunya, el Grup Popular ha actuat amb major rigor i amb major responsabilitat que la coalició governant. Per tant, ha estat aquest mateix rigor el que ens ha portat –ha estat aquest mateix rigor, senyores i senyors diputats–, el que ens ha portat a votar en contra aquesta sollicitud d'ampliació de l'ordre del dia, i és aquest mateix rigor el que ens ha portat a demanar de forma immediata la compareixença del Govern davant aquest Parlament per donar explicacions –hi insisteixo– d'un canvi de persona, no pas d'una remodelació de govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president... Nosaltres hem votat per, efectivament, demanar la compareixença del president de la Generalitat per explicar els canvis que s'han produït. El primer canvi –que va ser, efectivament, explicat a la Diputació Permanent que vam tenir–, no quant a les seves causes, sí quant a la seva legalitat, en cap moment el president de la Generalitat no va explicar per què havia fet el canvi. Tots els grups li van demanar el perquè, la causa, per què el Govern era millor després que abans d'aquest canvi. I ell no va

contestar, es va limitar a dir quins drets tenia en virtut de la Llei, però no va explicar que aquest Govern sigui millor que l'anterior.

Bé, s'han produït després uns altres canvis, dos canvis més, i, evidentment, ara no és la Diputació Permanent, ara és el Ple el que ha de conèixer d'aquests canvis que s'han produït, i el president de la Generalitat, nosaltres creiem, els hauria d'explicar, hauria de comparèixer i explicar els canvis, perquè la Llei així ho diu. La Llei Mas-Colell –que podríem dir la llei..., no «Mas Gavarro», sinó «Mas-Colell, la llei que es va fer per poder nomenar amb una denominació nova i canviant, em penso, el nombre de conselleries, en fi, la presa de possessió, la presa de càrrec del senyor Mas-Colell com a conseller de Recerca i d'Universitats– el que fa és deslegalitzar els canvis de denominació i els canvis en el nombre de conselleries, i el que fa, també, és obligar el Govern a presentar –crec– davant de la cambra tots els canvis que es puguin produir.

Nosaltres no tenim clara la legalitat, no tenim clara la legalitat del procés que s'ha seguit. No la tenim perquè el que s'ha fet no és canviar de nom, el que s'ha fet és crear una cosa nova. S'ha creat una conselleria en cap, i una conselleria en cap no és una altra conselleria, sinó que és un cap de govern que no està previst en l'Estatut ni està previst en cap de les lleis existents.

Per tant, demanem, i per això hem votat el que hem votat, que comparegui el president de la Generalitat per explicar les raons que el porten a fer canvis que no han estat explicats i que, en algun sentit, podrien, si més no, frisar la legalitat, cosa de la qual estarem assabentats en el moment en què disposem dels dictàmens legals oportuns. Desgraciadament, això no es pot demanar al Consell Consultiu perquè s'ha produït per Decret i no per llei, i, per tant, uns canvis que fins ara eren legals i que ara han estat reglamentaris, o de decret, no podran ser sotmesos a la consideració de l'òrgan del qual ens hem dotat per saber de la legalitat de les lleis que fem, tot i que aquest Decret, no sent una llei, té molta més transcendència que moltes de les lleis que anem aprovant.

Nosaltres creiem que, segons l'article 85 de la Llei i l'article 120 del Reglament, que diu textualment «el Parlament pot exigir la responsabilitat política del president», hauríem de fer-ho. I l'article 120 del Reglament i 85 de la Llei diuen exactament que hi ha dues maneres d'exigir la responsabilitat política del president, una és la moció de censura i una altra és la qüestió de confiança. Textualment, l'article 120 del Reglament diu: «El Parlament pot exigir la responsabilitat política del president per la via de la moció de censura o de la qüestió de confiança», que és lògic de pensar que, en la situació actual i havent-hi canvis tan importants, hagués estat el president de la Generalitat qui s'hagués brindat a demanar del Parlament la confiança a uns canvis de la transcendència dels que hem tingut. S'ha canviat un sistema de govern que –en paraules del senyor Mas Gavarro– «són nous d'ençà dels vint anys de l'autonomia». És a dir, són un canvi en la manera de governar que hem tingut durant vint anys. Fins ara es governava d'una determinada forma, ara es governarà d'una forma diferent: el president no serà el cap del govern, el president serà només president i un conseller

serà el cap del govern. No entrem en la legalitat o no, és un canvi copernicà que mereix, senyor president, que vostè demani en el Parlament, que és el representant de la sobirania del poble català, el seu assentiment. Si no ho fa, la història jutjarà els seus actes, molts... (*Veus de fons.*) Per descomptat, com els actes de tots, però aquest, aquest i molt important, dubto que el jutgi positivament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Si hi havia algun dubte respecte al per què hem votat que no a la presa en consideració de la proposta que es feia de canvi d'ordre del dia, les intervencions dels tres grups sol·licitants m'estalviarien de fer gaires explicacions a hores d'ara. El Parlament acaba de votar que no s'havia de modificar l'ordre del dia per fer això que vostès acaben de fer en aquests moments, i ha dit el Ple del Parlament que això, en tot cas, correspon fer-ho al lloc on reglamentàriament està previst, que és a la Comissió pertinent, en funció de la sol·licitud que vostès coneixen, que està feta pel Govern –està feta pel Govern– i presentada per comparèixer a la Comissió i donar les explicacions que calguin. I això és el que reglamentàriament correspon.

Per tant, aquí hi ha hagut una alteració important, una alteració important del funcionament i de la mecànica del Reglament, i de la cambra, que tots n'hem de ser conscients, perquè, entre altres coses, no és un bon precedent i no ha de ser un precedent per a aquesta cambra, no ho ha de ser.

Respecte als temes que vostès han entrat a tocar aquí i que es podria, en fi, abordar-ho, i de fons, es van discutir a la Diputació Permanent, es van discutir i se'ls va dir una i tantes vegades com va ser necessari que no hi havia canvi de programa de govern, que no hi havia canvi d'objectius. Fins i tot, senyor Maragall –ara que vostè parlava d'aquestes coses–, se li va recordar per part del president de la Generalitat, se li va recordar –escolti, escolti, que després vostè no ho sabrà–, li va recordar, el president de la Generalitat, que ell no pensava plegar a mitja legislatura –ell no ho pensava– i que, per tant, això tampoc comportava un canvi de relacions de la confiança d'aquest Parlament amb el Govern; que això és el que es va determinar el dia de la sessió d'investidura: la confiança entre el Parlament i un govern, el Govern presidit per la mateixa persona –per tant, no hi ha canvis–, aquesta confiança no s'ha posat en dubte en cap moment, ni per votacions d'aquest Parlament ni per declaracions externes, que pugui pressuposar que no hi ha una majoria política respecte a aquest Govern.

Per tant, vostès avui, aquí, estan allò que se'n diu fent bullir l'olla, perquè, miri, fan allò que es diu «manual d'oposició», i ja està. El Govern està actuant legítimament en totes les seves passes i ho està fent més enllà del que marca el Reglament i del que marca la Llei.

Senyor Maragall, no es pot sortir a la tribuna i dir: «Crec» –com ha dit vostè, fent referència a la Llei 1/2000– «que té l'obligació de venir el president de la Generalitat a donar compte de canvis de titulars de conselleries». No, senyor Maragall; no ha de venir el president de la Generalitat perquè la Llei l'hi obligui –no ha de venir. I això ja li ho ha dit abans el senyor Carod-Rovira. Llegeixi's, vostè, aquest article 1, punts 1 i 2 d'aquesta Llei, i veurà que només s'ha de fer quan hi ha canvis estructurals en el Govern, canvi de denominació de conselleries... (*Forta remor de veus.*)

Per això.... Els canvis de titulars de conselleries, els canvis de persones, no són canvis estructurals. És bo que vostès vagin pensant-hi, perquè, realment, denoto per les seves reaccions que o estan molt nerviosos –que també pot ser això– (*fortes rialles*), o bé –si, si estan nerviosos perquè s'està canviant el decorat, saben? (*Persisteixen les fortes rialles.*) Llavors... O bé que la seva excitació... Senyor president, què hem de fer?

El president

Esperar-se un segon, senyor diputat; esperin-se un segon. Té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Moltes gràcies, senyor president. Deia: o bé la seva excitació els pot arribar a fer creure que el que diuen repetides vegades és la realitat, i resulta que no és així, saben? No és la realitat. La realitat ve marcada, entre altres coses, també, pel que aquest Parlament ha aprovat, i aquest Parlament ha aprovat unes lleis que diuen el que diuen. I això és l'element democràtic, com deia abans aquí –per raó democràtica, algú ha dit. «Raó democràtica» és complir les lleis i, actualment, el Govern les està complint de sobres, un Govern que no ha tingut cap canvi en el Programa; que, a més a més, està actuant amb diligència, i vostès mateixos, ara que hi ha hagut un canvi, han reconegut que la gestió del fins ara conseller de Governació i Relacions amb el Parlament havia estat molt i molt positiva, hi ha continuïtat del Govern; per tant, vostès mateixos han beneït aquesta acció positiva del Govern i queda fora de tot lloc –fora de tot lloc– el que avui vostès aquí han representat.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Gràcies a vostè. Senyor Nadal, em demana la paraula per...? Pensi que amb l'explicació de vot no hi ha segon torn, eh?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per al·lusions i contradiccions al president del nostre Grup. (*Forta remor de veus.*)

El president

Permetin-me un segon, senyores i senyors diputats. El senyor portaveu del Grup Socialista sap que, des de la Mesa, s'ha tingut una actitud de comprensió i de faci-

litar el diàleg i el debat sobre aquesta matèria al màxim. Jo li pregaria que m'expliqués en quines coses s'ha sentit alludit o contradit.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. El senyor Camp ha alludit tres vegades el senyor Maragall, esmentant el seu nom, contradient-lo no només políticament sinó... (*persisteix la remor de veus*), sinó pel que fa al coneixement de la Llei i del Reglament del Parlament, i és en aquest punt on jo voldria entrar.

El president

Té un minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

D'acord amb l'article 56.2 del Reglament del Parlament, el president de la Generalitat podria demanar la celebració d'un Ple extraordinari i comparèixer, i nosaltres creiem que ho hauria de fer, perquè, si la causa de la dimissió del conseller Duran és el conseller Mas, el conseller Mas no està legitimat per ser ell qui doni explicacions d'aquesta crisi.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Senyor Carod-Rovira...

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. Jo només he estat alludit un sol cop, però, tenint en compte que qui més alludit ha estat ha estat el senyor Pujol, potser fóra bo que ell fes ús de la paraula i sortiríem d'aquest desllogador.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyores i senyors diputats, vostès saben (*forta remor de veus*) que les intervencions en aquesta cambra es poden fer en molts sentits quan un té la paraula. Jo els prego de debò que, per donar serietat, en la mesura possible, contribuïm tots plegats que cada intervenció correspongui al que s'ajusta en el moment. Els ho prego de debò, perquè la serietat del debat, del que s'està fent, s'ho mereix.

Moltes gràcies.

A veure, el punt de l'ordre del dia número 5 ha estat ajornat, i ara toca el punt 6, que s'acumula amb el 7 i el 8, que són tres interpellacions.

Aquestes tres interpellacions, és fàcil preveure que tinguin un tractament de més enllà d'una hora. En aquest sentit, proposo a la cambra que se suspengui la sessió i que la tractem en el moment que correspongui, que serà després de les preguntes al Consell Executiu i al president de la Generalitat.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem ara a substanciar les preguntes adreçades al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fenomen immigratori a Catalunya (tram. 317-00166/06)

La primera pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Com analitza, senyor president de la Generalitat, el seu Govern, l'actual situació de la immigració a Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Bé, nosaltres l'analitzem, òbviament, amb preocupació, perquè en un aspecte concret no tenim competències per actuar, que és el que fa referència, per exemple, al que per entendre en el llenguatge del carrer podríem dir «donar els papers», i, en canvi, sí que tenim molta responsabilitat, jo crec que estem exercint bé i, en aquest sentit, contesto la seva pregunta, al que fa referència no pròpiament a la immigració, sinó a la integració.

I, en aquesta línia, farem la política que sempre hem seguit, que és la de respecte als drets humans, d'oferta dels serveis que s'ofereixen als ciutadans, a tots els ciutadans de Catalunya i, finalment, tant com es pugui, la integració a través de la llei i a través, sobretot, d'un estímul de l'acció social. I a part d'això, que nosaltres instem les parts que negocien directament, que són els

immigrants –els collectius d'immigrants– i la Delegació, és que l'acord al qual s'havia arribat, en la seva aplicació, permetria la regularització d'entre vint i vint-i-cinc mil persones, es pugui aplicar ben ràpidament.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Illustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Aquest és un tema delicat, on hem de procurar entre tots plegats evitar les situacions de demagògia, que vol dir fugir tant d'un racisme classista latent com també d'un cert paternalisme progressista.

És evident que hi ha un problema plantejat, però que nosaltres no acabem de tenir del tot la solució d'aquest problema, ni els instruments adequats, ni els recursos adients per fer front al problema en qüestió. Per això seria de justícia que el Govern de Catalunya, l'Administració catalana, que vol dir també els ajuntaments de Catalunya, disposessin del ventall de competències necessàries per tractar amb encert aquest tema, per fer una política, no pas d'ordre públic o policíaca, sinó d'incorporació plena a la societat catalana, d'integració. Que penséssim mesures efectives, com oficines d'informació i contractació en origen, i que assumíssim també una realitat: podem o no podem assumir tothom que vulgui venir a treballar a Catalunya? Podem o no podem donar papers per a tothom? Jo crec que és de justícia dir que no podem, que no podem assegurar unes condicions de dignitat, de benestar material, d'igualtat d'oportunitats i una realitat legal de drets i deures per a tothom que vingui aquí. I això vol dir fugir també d'aquelles actituds de paternalisme progressista que deia abans.

Quan parlem de competències, parlem també del fet que la Generalitat tingués una paraula definitiva en matèria de política religiosa, que cada vegada tindrà més importància en tot el relatiu a la política d'immigració. Que sigui el Govern de Catalunya qui gestioni aquest petit percentatge de l'IRPF que va destinat a les comunitats religioses i a les entitats solidàries. En definitiva, es tracta que no deixem que Madrid, que el Govern de l'Estat decideixi per nosaltres què és el que ens convé. Catalunya ha de tenir la seva pròpia política d'immigració, Catalunya ha de tenir una política nacional d'immigració i per això li demanem, senyor president, que pugui impulsar un ampli acord català a l'entorn d'aquest tema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, estic molt d'acord amb el contingut i amb l'esperit del que vostè acaba de dir i és cert que no tenim ni prou instruments ni prou recursos econòmics per fer

front a això. Per illustrar el que vostè acaba de dir li explicaré una anècdota, no? Per exemple, aquests dies en el Pi, concretament, que jo vaig dir que hi anés el secretari de la Immigració, senyor Miret, i el delegat per Barcelona, el senyor Garcia Clavel, i el representant dels immigrants, quan van estar allà, al cap d'estona de parlar i d'oferir-se, va dir: «Escolti, vostès poden oferir papers o no en poden oferir? Vostès ens donen papers o no ens poden donar papers? –No, no podem donar papers. –Doncs, escolti, deixin-ho estar; no ens interessa parlar amb vostès, ens interessa parlar amb la Delegació.» Vull dir, aquesta és –diguem-ne–, en aquest sentit, la situació.

Ara bé, això no vol dir que no puguem fer coses; i n'hem fet, hem fet tot el que hem pogut d'intermediació, de suggeriment de fórmules. Ara mateix, jo, en la meua primera intervenció, m'hi acabo de referir. I, evidentment, podem fer molt en tot allò que és esforç d'integració o, almenys, perquè la integració no serà pas fàcil, però almenys –diguem-ne– un tracte just, equitatiu, un tracte –diguem-ne– de ciutadans a tota la gent que ens ve de fora. I aquí sí que tenim competències, i aquí sí que tenim responsabilitats, i aquí sí que una altra queixa és dir que ja que tenim aquestes competències i aquestes responsabilitats amb les quals no comptàvem, necessitem, lògicament, els recursos també per poder fer front a això: ensenyament, sanitat, ajuts socials, formació d'adults, el PIRMI, habitatge, tot això, i aquí sí que per boca o per coneixement dels propis col·lectius d'immigrants, Catalunya, almenys en el conjunt de l'Estat espanyol...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

... està en una situació punta.

El president

... se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assistència primària en l'àmbit de la salut (tram. 317-00169/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Fernández Burgui, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Fernández i Burgui

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, des de fa anys és palesa la gran importància que la sanitat i, en general, els temes socials i per a les persones tenen per al nostre Grup Parlamentari, manifestada reiteradament amb les nostres propostes electorals, i per al Govern, mitjançant la seva acció governativa. I així mateix, dins de la sanitat, l'atenció primària com a esglau bàsic, fonamental, i porta d'entrada al sistema sanitari públic. També és palesa i unànimement acceptada la gran millora qualitativa que la reforma de l'aten-

ció primària ha suposat per als ciutadans. Bé, som conscients que el dèficit de finançament sanitari, del qual no som responsables, i també –per què no?– els ajusts pressupostaris per l'entrada a l'euro han obligat a un cert alentiment de la implantació d'aquesta reforma, però també som conscients del gran esforç fet pel Govern que dignament presideix. Per aquestes consideracions, el nostre Grup li demana que expliqui quin és el capteniment del seu Govern respecte a l'atenció primària, en l'àmbit de la sanitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, en el que fa referència a l'atenció directa als malalts, hem tingut, naturalment, dues grans línies d'actuació als hospitals: la xarxa hospitalària i la reforma primària, i els centres d'assistència primària, les àrees bàsiques de salut, etcètera, no?

La situació actual en aquests moments és la següent: 31 de desembre del 2000, nosaltres, amb l'atenció primària reformada, l'atenció primària arriba al cent per cent de la població. Entenguem-nos, però: la que ha estat reformada i que, per tant, pot oferir un servei de més qualitat en tots sentits, doncs, arriba al 84% de la població. I, concretament, està previst que l'any 2001 arribarà al 89, i el 2002 al 100%. Això requerirà una inversió de 4.200 milions el 2001 i de 8.300 milions el 2002. Això, evidentment, ha tingut una distribució desigual, en dos sentits. Primer, varem tenir una actuació, varem actuar en termes de prioritat social. En el seu moment, quan va començar, fixin-se que els llocs on primer varem actuar va ser en llocs com, per exemple, Ciutat Badia, la Mina, Vila-roja de Girona, etcètera, etcètera, perquè semblava que, realment, en tenien més necessitat, i des d'un punt de vista de la cohesió social del país i de la justícia, ens semblava idoni començar per aquests llocs. Després, naturalment, si ara diguéssim els centres d'assistència primària que queden per fer, veuríem com uns d'ells precisament estan en zones –diguem-ne– d'un alt nivell, d'un nivell econòmic i social alt.

Una altra distribució que no ha estat igual, ha estat també desigual, ha estat la territorial. Per exemple, ja fa temps que està acabada tota l'aplicació de la reforma de l'assistència primària a les terres de l'Ebre, concretament, i, en canvi, està més endarrerida en un altre lloc, el lloc on, per raons diverses, una d'elles per les dificultats que són objectives –que ja no són culpa de ningú, són objectives–, les dificultats per trobar terrenys, per exemple, a la ciutat de Barcelona, han fet que això anés més endarrerit, concretament a la ciutat de Barcelona, on ara l'assistència primària reformada, doncs, arriba al 70% de la població, amb la previsió que arribarà al 83% a finals d'enguany i al 100%, concretament l'any, que ve.

Evidentment, dintre... –i haurem acabat aleshores–, evidentment que hi han altres millores que s'implementen, per exemple, la informatització, la informatització de...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Vol tornar a intervenir el senyor diputat? Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe relatiu a la nova ordenació territorial de Catalunya (tram. 317-00172/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, l'informe relatiu a la nova ordenació territorial de Catalunya ha donat lloc a posicionaments contradictoris entre alguns membres del Govern de la Generalitat. Com valora el president de la Generalitat l'esmentat informe?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, avui, i no és que vulgui defugir res, no ho valoraré perquè..., i això, doncs, jo mateix, però també fa uns dies, precisament, el conseller de Governació, el senyor Duran, ho va dir, i algun altre membre del Govern: aquest és un informe que no vincula ni condiciona el Govern, això és un informe d'experts que es va encarregar, d'acord amb tots els grups parlamentaris. No condiciona el Govern, no condiciona cap grup parlamentari, simplement és un informe que tenim i sobre el qual ara treballarem, sobre això i sobre altres coses, naturalment, però aquest informe, naturalment, tindrà una importància.

Li he de dir amb tota sinceritat que el Govern no l'ha analitzat encara, i el que sí és cert és que hi ha hagut algunes opinions en contra, per cert, d'alguns punts concrets, per part de gent de Convergència; per part de gent d'Unió, també. Però, jo, ara, em sembla a mi que, com a president, tot i que pugui tenir les meves opinions personals, em sembla que no m'he d'avançar. Per tant, amb tot els respectes pels experts, però, evidentment, finalment haurem de prendre una decisió política que passarà per aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies, té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Bé, gràcies, senyor president. Crec que és gratificant el fet que vostè ens anunciï que el Govern de la Generalitat evidentment té criteris, però en aquests moments encara no té posicionament. En certa manera, aquesta resposta desmenteix algunes informacions derivades de declaracions que havien fet alguns membres del Govern de la Generalitat, crítics amb els con-

tinguts d'aquest informe, i, per tant, això ens dona un marge de temps i de debat polític a tots plegats per tal d'aconseguir una nova ordenació territorial a Catalunya des del consens, com correspon a les qüestions cabdals per a Catalunya.

Però bé, malauradament, aquesta actitud, aquesta característica del Govern de la Generalitat, que molt sovint s'expressa amb dubtes i, fins i tot, amb precipitacions, com –hi insisteixo– hi ha hagut en algunes declaracions d'algun membre del Govern, no és malauradament l'única característica que destaca, en aquests moments, al seu Govern.

Senyor president, hem de constatar que el Govern de Catalunya, en aquests moments, està traslladant a la societat catalana la percepció que estan més preocupats a defensar interessos de partit, que no pas ocupats a defensar els interessos a Catalunya. Per això, nosaltres, senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Fernández Díaz

...considerem des del Grup Popular que cal que el Govern de Catalunya sigui referent per la seva acció política i no pas, com ara i fins ara, per estratègies successòries o electorals. Creiem que és necessari i imprescindible un govern estable i no pas consellers interins. Entenem que vostè té majoria per governar i el que cal és que vostè ens digui si té majoria per governar-se. Això és una diferència que nosaltres creiem que ha d'aclarir des de la responsabilitat que vostè té com a president de la Generalitat, una doble responsabilitat: la primera, que governi Catalunya i, la segona, que ho faci des de la centralitat i amb eficàcia, i, a més, ho pot fer, pot assumir aquesta responsabilitat des de la garantia de l'aposta del Grup Parlamentari Popular per l'estabilitat i la governabilitat que, novament, avui en una situació no gens fàcil la hi reiterem. Ho té tot a favor, senyor president, no s'ho posi tot en contra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té vostè la paraula.

El president de la Generalitat

Jo comprenc que hi pugui arribar a haver la impressió, doncs, a l'opinió pública, que hi ha aquesta manca d'estabilitat que vostè diu, perquè... –cosa que, per altra banda, comprenc perfectament, no?–, vull dir que hi ha una pila de gent, però, clar, per començar diria que tots els grups d'aquesta cambra, fins i tot, d'una certa manera, el de vostè –i ara acaba de fer una intervenció en aquest sentit–, que volen transmetre aquesta imatge, no? Però, la veritat és que, què vol dir ser estable?, què vol dir estable? Estable vol dir que no cau, vol dir que no cau. Doncs, bé, el nostre Govern no cau. I què vol dir que es estable? Vol dir que fa feina el Govern? Vol dir que va avançant i que, allò que ha dit que faria, ho fa. I el nostre Govern ho fa. El nostre Govern està complint el seu programa, està actuant amb continuïtat i

està actuant amb eficàcia. Per tant, jo tinc la satisfacció de poder-li dir, senyor Fernández Díaz, que estigui tranquil, que el Govern jo espero –sincerament, n'estic convençut– que serà estable, que serà eficaç i que complirà el seu programa.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la revalidació de la majoria parlamentària (tram. 317-00176/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes – Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, voldríem saber exactament com pensa, vostè, tirar endavant el seu nou Govern. Perquè la impressió que dona és que han fet un canvi important, que hi han dos tipus... Aquesta, és la pregunta: com pensa governar?, i com pensa obtenir el suport d'aquesta cambra? Perquè vam sentir les declaracions del senyor Mas Gavarró, del senyor conseller en cap, a partir del Decret que vostès van signar, en les quals deia que hi havien dos tipus de qüestions: unes eren les grans qüestions, que eren les que vostè seguiria portant, i, unes altres, eren les qüestions del dia a dia, que serien les que ell duria. I entre les grans qüestions va citar la immigració i la nova economia.

D'una banda, doncs, voldríem saber, realment, com es repartiran aquestes qüestions, perquè, si no, realment, tampoc podem tenir un judici exacte de què és el que ha passat. I, en segon lloc, voldríem saber si el que ha passat, si el Decret que vostès han signat –que vostè ha signat– té el vist-i-plau de la Comissió Jurídica Assessora, perquè ens sembla que tractant-se d'un decret i no d'una llei, doncs, no hauria d'anar a Consell Consultiu –ni nosaltres hi podem anar per consultar sobre la seva legalitat–, però sí que, tractant-se d'un decret, la Comissió Jurídica Assessora s'hauria d'haver pronunciat. Quin aval jurídic té, aquest Decret?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

No és cap secret. Mirarem de seguir, tirant endavant. Com? Aplicant el nostre programa i buscant en el Parlament la majoria que sigui possible, no? I, evidentment, quant a això que em diu de com ens distribuïrem la feina, doncs, ja ho anirà notant. Evidentment, hi ha unes quantes qüestions a les quals, jo, hi dedicaré una especial atenció. Però, de tota manera, finalment –no ho vull dir– que..., dues coses, que la responsabilitat última, la responsabilitat última del Govern de la Generalitat davant d'aquest Parlament, aquest poble de Catalunya, naturalment, la té el president. A part d'això, de

tota manera, hi ha una responsabilitat col·legial del Govern, i això no vol dir que entre el Govern hi pugui haver distribució de feines i que, dintre d'això, el conseller en cap en tingui unes, de ben particulars. Però, crec que el que fem no és cap invent, és una cosa que passa moltes vegades amb tota naturalitat, i jo contemplo el futur molt tranquil respecte al que podrà ser l'eficàcia del Govern, que a vostè el preocupa.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Illustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, no m'ha contestat sobre la qüestió de la Comissió Jurídica Assessora, però, en fi, investigarem una mica més profundament a veure si és que ja ha passat per la Comissió Jurídica Assessora o no, i quin dictamen ha formulat.

Perquè, clar, nosaltres tenim la impressió que el canvi és un canvi important, que no és un canvi senzillament de conseller per un altre conseller, que és un canvi de manera de governar, com hem llegit que vostès mateixos deien, i que, per tant, mereixia i mereix, per part de vostè, un tractament que no és el que ha tingut davant d'aquesta cambra.

A última hora, la sobirania del poble de Catalunya resideix en aquesta cambra i, si vostè canvia la manera de governar que ha tingut durant vint anys, segurament, hauria d'haver demanat d'aquesta cambra una revalidació d'aquesta confiança que se li va donar, em penso que va ser el dia 7 o 8 de novembre de l'any 99. No essent així, vostè ens ha dit: «No, no, presentin, vostès, una moció de censura», ja ho farem quan veiem si, realment, el nou sistema de govern que vostè ha instaurat funciona o no. Si veiem que les conseqüències de la nova disposició de forces, i, diguem, la fragilitat –per dir-ho, així– de la coalició sobre la qual vostè basa el seu Govern ho exigeix, doncs, presentarem una moció de censura. Ens donem un any per això, no? Però, la meua pregunta és exactament aquesta: si vostè no ha presentat una moció de confiança –no s'ha vist obligat moralment a fer-ho–, sobre quin raonament es basa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Perdó, ja acabo.

...si les grans decisions –o excepcionals decisions, com aquesta és– requereixen justament d'una moció de confiança, per què vostè no ho ha fet?

El president

Moltes gràcies, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, no hem demanat la moció... Primera, li he de dir que entenc que els dictàmens que necessitàvem i les

informacions que necessitàvem per prendre aquesta decisió, la vam prendre, no tenint la de la Comissió Jurídica Assessora. Segona, no plantejo una moció de confiança perquè no és norma fer-ho ni aquí ni enlloc, i perquè no hi ha cap indicatiu que el Govern s'hagi de trobar en minoria en el Parlament, ni hagi de perdre la majoria i, evidentment, no hi ha cap canvi de programes, que són les coses que podrien obligar a demanar una moció de confiança. Si el Govern no pogués defensar els pressupostos, si el Govern perdés les lleis importants que presentés, si perdés molt sovint vots importants o si fes una rectificació del seu programa inicial –cosa que no ha fet ni fem ni farem–, bé, aleshores, potser, hauríem de presentar –o amb seguretat hauríem de presentar– la moció de confiança; no és el cas.

I, per tant, això no forma part de l'hàbit democràtic i l'hàbit parlamentari i quedo molt sorprès que demanin això quan no es fa enlloc. No es fa, per exemple, a Espanya, quan hi va haver el senyor Boyer, el seu amic senyor Serra o el seu amic senyor Guerra, ningú va demanar moció de confiança. El senyor Felipe González no va demanar moció de confiança, no? O bé, quan han dimitit, ara, dos ministres alemanys –de dos partits diferents, per cert–, tampoc. El senyor Schroeder no ha demanat moció de confiança, ni el senyor Tony Blair, que cada dos per tres canvia un ministre i, algun, el canvia més d'una vegada –com el senyor Mandelson–, no ha demanat moció de confiança. I és que no forma part de l'hàbit democràtic, i em sorprèn molt que vostè insisteixi tant en aquest tema, que demostra un, diguem-ne, una certa ignorància del que és, diguem-ne...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...l'hàbit democràtic normal als països europeus de tradició, que em demanin això.

El president

...se li ha acabat el temps.

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'obrir un debat urgent relatiu al desenvolupament de les comarques de l'Ebre (tram. 317-00178/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat, senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya – Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè fa molt pocs dies va publicar a tota plana en els diaris una propaganda que diu: «Estem amb la gent de l'Ebre.» Han sortit al carrer milers de persones que deuen tenir una percepció una mica diferent, perquè s'adonen que sí que tenen un govern que fa no pas imatges quan apro-

va plans eòlics als espais naturals, grans centrals tèrmiques, quan està al costat d'un pla hidrològic determinat, i, per tant, està oblidant el sud de Catalunya, amb la seva manca d'actuacions o amb unes actuacions que van en contra dels interessos d'aquella gent. Senyor president, ara, poden estar amb la gent de l'Ebre, però, en vint anys, on han estat? On és la proposta del Govern actual per a aquelles comarques?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

On hem estat durant vint anys, es veu a través dels pressupostos, i a través de les inversions, concretament, que ha fet la Generalitat a les terres de l'Ebre; i no les hem oblidat. Ara, el que hi ha és que avui dia sí, les comarques de l'Ebre han qüestionat el model de..., hi ha hagut gent, molta gent, el que sigui, que ha qüestionat el model de desenvolupament d'aquell territori i, per tant, nosaltres el que diem és: «Molt bé, doncs, parlem-ne». I nosaltres tenim un model, l'hem estat aplicant durant aquests anys, però és bo que el contestem amb altres possibles models.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, li podria donar, si tingués temps, totes les xifres que desmenteixen el que acaba de dir sobre el creixement del PIB comarcal, les inversions i els pressupostos. Li recordaré –i vostè ho sap millor que ningú– que a les terres de l'Ebre hi hem estat abocant tot allò que molesta a la resta de Catalunya i que no ens atrevim, o no s'atreveixen abocar, a altres contrades. A les terres de l'Ebre hi ha vint punts per sota de serveis públics, avui, de la mitjana de Catalunya. A les terres de l'Ebre hi ha una mancança greu d'infraestructures ferroviàries o, fins i tot, per carretera –quan hi ha, sobre tot, peatge– o arriba a l'absurd d'haver-hi ponts –com el de Riba-roja– que no porten enlloc. A les terres de l'Ebre hi ha un greu desequilibri en la renda familiar, avui, respecte a la resta de Catalunya. A les terres de l'Ebre hi ha una manca d'inversions per part del Govern de Catalunya. I la seva resposta, avui, quan això ja ha encès tot, unes comarques, és o propaganda als diaris o el que ha dit el conseller de la Presidència, que no poden estar discutint i retardant les solucions.

No, ja ho veiem, les solucions van endavant –les seves, les que continuen agredint aquelles comarques. Van crear un institut per a les terres de l'Ebre que, fins ara, ha estat mancat absolutament de competències per poder intervenir des del Govern per un elemental reequilibri del que podríem anomenar «el sud de Catalunya». No només el sud geogràfic, el sud en el sentit polític, quan anomenem el problema del subdesenvolupament. Ara, estan amb la gent de l'Ebre, doncs, senyor president, ens agradaria que això no només fossin operaci-

ons d'imatge per a aquell que vol agafar la cursa de successió, i no fos només gastar diner públic amb publicitat gratuïta, sinó que fos de debò entrar en els problemes, segurament, abandonant les crisis que no són a les terres de l'Ebre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...sinó que són a la plaça de Sant Jaume.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Vejam, vostè diu que l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre... Bé, jo li vull recordar que fa poc ha aprovat un pla territorial per unanimitat, aquest Institut. Segona, evidentment és un pla que lliga molt amb el que ha estat el nostre model per a aquelles comarques que, bàsicament, és el següent: nosaltres propugnem el desenvolupament conjunt de l'agricultura, la indústria i el turisme, no només d'un o de dos d'aquests sectors, sinó de tots tres; hem fet –hem fet– l'oferta en el territori dels serveis, això, que aquest desenvolupament requereix, tant des del punt de vista econòmic com social. Per exemple, des d'un punt de vista de la xarxa hospitalària que deia abans –o que li he dit abans, al marge d'això–, on primer vam acabar la reforma sanitària, primària sanitària, va ser concretament a les terres de l'Ebre i on estem fent, en aquests moments, un dels polígons industrials més grossos que hi ha, i n'hem fet d'altres, i fa anys que hi treballem, tant a Tortosa com a Ulldecona com a Amposta, és precisament en polígons industrials, de tal manera que hi pugui haver desenvolupament industrial.

I, de millora de comunicacions, pel que fa a la Generalitat, se n'ha fet i se'n fa. I, pel que fa referència a les infraestructures, també, de tota mena. Per exemple, regadius, canals... Fa tants i tants anys que la gent de la Terra Alta estava esperant que es fes el regadiu i ara es fa i s'hi gasta, concretament, la Generalitat 14.000 milions de pessetes. I tot això, a més, s'ha fet amb respecte al medi natural, especialment, del Delta –concretament, de dos grans pous–, el Delta i els Ports. Tot això amb l'objectiu d'aconseguir un creixement de la població perquè, fins fa poc, eren comarques regressives, des del punt de vista de població, i, naturalment, amb un nivell de benestar alt.

Ara, nosaltres, que creiem que aquest és el bon sistema, que aquest sistema ha estat corroborat per l'Institut de les Terres de l'Ebre, el que passa és que, si hi ha gent que ens diu: «Volem parlar d'un altre model», molt bé, parlem-ne, i què esperem d'aquesta discussió? Doncs, que critiquin el que s'hagi de criticar, si és que ho volen criticar i, en tot cas, que aleshores ens presentin un model alternatiu.

El president

President, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

Passem, ara, a les preguntes al Consell Executiu. Voldria advertir a les senyores i als senyors diputats que les preguntes 12 i 13 han estat ajornades; les 14, 15 i 16, retirades; les 19, 20, 21 i 22, posposades, i la 17 i 18, ajornades.

— Preguntes al Consell Executiu sobre la regulació de l'educació ambiental i sobre les persones que ofereixen serveis pedagògics a les escoles sense tenir-ne l'habilitació (tram. 310-00071/06 i 310-00072/06)

La primera pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, a l'honorable conseller senyor Felip Puig, sobre la regulació de l'educació ambiental. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Si no hi ha inconvenient, m'agradaria ajuntar les dues preguntes, la 6 i la 7; si al senyor conseller li sembla bé...

El president

Queden agrupades.

La Sra. Font i Montanyà

Bé, doncs, en aquests moments a Catalunya hi ha centres educatius que fan educació ambiental i altres que no en fan; n'hi ha que tenen l'educació ambiental incorporada al currículum i al projecte educatiu de centre, però n'hi ha que no; n'hi ha que fan activitats fora de l'escola per conèixer el medi ambient i n'hi ha que no, i resulta que tot això no està gens regulat. Ens agradaria saber com és que no està regulada l'educació ambiental a Catalunya i com és que es permet que persones sense cap mena de titulació facin d'educadors ambientals en centres diversos.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Bé, en primer lloc, voldria afirmar que la asseveració que s'ha fet no és del tot correcta perquè hi ha diferents aspectes de l'educació ambiental que sí que tenen avui, ja, algun tipus de regulació. El que hauríem de concretar, en tot cas, és la significació d'aquest concepte, segons el sector de què parlem.

En concret, l'educació ambiental, a l'ensenyament formal, porta ja un cert temps regulada per una sèrie de normes i legislacions concretes. Sense anar més lluny, la LOGSE, en el seu títol preliminar, ja diu que un dels

principis de l'activitat educativa és la formació en el respecte al medi ambient. I, en el capítol de l'educació infantil, s'afirma que una de les capacitats que cal desenvolupar és l'observació i exploració de l'entorn natural propi del nen, i, en el de l'educació primària, que els nens han de conèixer característiques fonamentals del seu medi físic, social i cultural. Igualment, a l'Educació Secundària Obligatoria, la llei descriu la necessitat que els alumnes també valorin críticament els hàbits socials relacionats amb el medi ambient. Però no només als nivells d'ensenyament obligatori sinó també en tots els decrets i en tots els plans d'ambientalització curricular a nivell universitari, sobretot en el de les Ciències de l'Educació, on és prioritari i hi estem treballant.

En l'ensenyament universitari, doncs, però no només sinó també, per exemple, a través de les escoles, amb el projecte Escoles Verdes, que té com a objectiu principal l'ambientalització dels projectes educatius de centre, i, en tot cas, contestaré al final la seva pregunta amb relació a aquesta circumstància —que m'ha sorprès i que espero poder concretar en detall— d'aquest monitor auxiliar de la Vall de Núria.

El president

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, vostè va dient que la LOGSE regula, que hi ha alguns objectius mig definits; diu que s'hi està treballant, diu que algunes coses estan regulades, parla de les Escoles Verdes, però el cert és que escoles que participin en el projecte Escoles Verdes, mirant-ho en percentatges, és un percentatge molt, molt poc significatiu.

Partim de la idea que l'educació ambiental hauria d'estar impregnant tot el currículum escolar i, per tant, ens sembla que, en aquests moments, el Govern no té coneixement de si, exactament, a les escoles es treballa bé o no es treballa bé l'educació ambiental, i, menys, té coneixement de si, quan les escoles surten fora i van a centres educatius que diuen que fan educació ambiental, si, allà, les persones, els educadors que tenen el càrrec d'atendre els nens i les nenes tenen algun tipus de titulació. I parlava d'un monitor, d'una persona a la Vall de Núria —és un fet, és un exemple, i podríem trobar-ne d'altres..., però el cert és que persones que són contractades com a auxiliars de cuina, en el moment que hi ha més demanda per fer activitats d'educació ambiental, són utilitzats per fer d'educadors ambientals, cosa que no només perjudica la qualitat educativa, de cara a la mainada que està aprenent, sinó també que és una competència deslleial amb centres que estan fent un esforç important per tal de millorar la qualitat educativa en aquests centres.

Nosaltres creiem que, si, realment, consideren que l'educació ambiental és un fet important, d'entrada, hi hauria d'haver una major coordinació entre el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Ensenyament per tal que arribés, s'assegurés que es porta a ter-

me a tots els centres educatius i, després, a més a més, s'hauria de regular la manera com, quan es va a altres centres que atenen els nens i les nenes i que no són la pròpia escola, la qualitat de les activitats que allà s'hi desenvolupen és d'una molt bona qualitat. Hem de tenir en compte que en altres països –per exemple, Anglaterra–, quan es treballa el coneixement del medi, que vostè diu que ja diu la Llei, doncs, encara que es vagi fora de l'escola, estan molt regulats els programes i, fins i tot, poden arribar a ser obligatoris en els cursos, en els cicles educatius, de manera que tots els nens i totes les nenes surten del seu centre educatiu per fer educació ambiental, cosa que aquí no està passant. Per tant, demostra la poca importància que se li està donant en aquests moments.

Nosaltres creiem, doncs, que vostè diu: «Hi estem treballant»; vostè diu: «Algunes coses estan regulades», però la veritat és que s'ho estan agafant una mica amb massa tranquil·litat, creiem, i, per exemple, quant al fet de les Escoles Verdes, m'agradaria veure si els diputats i les diputades que tenen nens i nenes a les escoles, quants d'aquí..., l'escola dels fills o de les filles dels diputats o de les diputades és una escola verda. Jo diria que són mínimes, mínimes les escoles amb aquestes característiques que hi ha en aquest país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té, vostè, la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Bé, insistir-hi: estem avançant d'una manera decidida. Els decrets d'ordenació curricular dels ensenyaments ja fan referència a la necessitat –i hi són– de tractar els temes relacionats amb el medi ambient. El projecte Escoles Verdes està en funcionament i l'anirem ampliant gradualment; totes les universitats tenen els seus programes d'ambientalització curricular i, d'altra banda, en aquests moments, estem treballant, en primer lloc, en l'elaboració d'una proposta normativa que reconegui les entitats que es dediquen a fer educació ambiental, així com també li avanço que, amb el suport del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, desenvoluparem, al llarg d'aquest any, una estratègia catalana d'educació ambiental, que contemplarà diferents aspectes i criteris per anar ordenant, tots plegats, aquestes iniciatives.

Però, aterrant una mica a l'exemple que li ha servit a vostè per donar suport a aquesta pregunta, senyora diputada, deixi'm que li digui que, en veure la pregunta, he quedat una mica sorprès. En analitzar el tema, li diré que cal parlar una mica més amb propietat. Ens parla d'un monitor o d'un ajudant de cuina que va oferir, també, serveis pedagògics a les escoles. Al marge que no aprecio cap incompatibilitat amb el fet que hi hagi algú que efectui treballs ben honestos com a suport, amb un servei important –en aquest cas, per al restaurant–, i que ho faci compatible amb activitats pedagògiques, li vull dir que aquest monitor, en concret, el que va fer va ser..., era un noi que treballava a l'hotel com

a ajudant de cuina i que, al mateix temps, va fer un curs, no de pedagogia ambiental, un curs de monitor de tir amb arc i de guia de muntanya, com a activitats complementàries que desenvolupava en aquell recinte. Un cop acabat el curs –un cop acabat el curs–, aquest xicot va deixar la feina a l'hotel i es va posar a treballar com a ajudant de guia de muntanya a la Vall de Núria. Per tant, ni quan va estar treballant com a ajudant de cuina va efectuar de llicenciat en ciències ambientals, ni quan va deixar de treballar a la cuina es va dedicar a fer això: d'acompanyant de grups, de monitor de guia i de tir amb arc, en el recinte del Patronat de la Vall de Núria.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el reciclatge d'olis d'origen alimentari i industrial de Catalunya (tram. 3100-00110/06)

La pregunta número 8, la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs a l'honorable conseller senyor Felip Puig, sobre el reciclatge d'olis d'origen alimentari i industrial a Catalunya. Té la paraula

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Si li sembla bé, agruparia les preguntes 8 i 9 –sí al conseller li sembla bé.

El president

Li semblaria bé destinar cinc minuts?

El conseller de Medi Ambient

8 i 9?

El president

Molt bé, endavant. Sí? Perdó.

El conseller de Medi Ambient

Perdó, president: la 9, no tenia previst de contestar-la jo.

El president

Ah, és veritat! La 9 va destinada al conseller d'Agricultura, senyor Ausàs; per tant, les haurà de fer d'una en una perquè cada conseller és solidari del seu propi territori.

El Sr. Ausàs i Coll

Molt bé. Gràcies, senyor president. Bé, com a conseqüència de la crisi de les dioxines de Bèlgica, generada per la contaminació d'una partida de greixos vegetals reciclats destinats a l'alimentació animal –preferentment, pollastres–, tot un seguit de diverses organitzacions ecologistes i de consumidors de Catalunya va iniciar una campanya que va culminar, a instàncies d'aquestes organitzacions, amb la presentació aquí,

al Parlament, de diverses iniciatives parlamentàries, a l'anterior legislatura, relacionades amb la destinació dels olis reciclats procedents de la restauració.

Posteriorment, la Junta de Residus i les empreses dedicades al tractament d'olis fregits van anunciar la signatura d'un conveni de col·laboració per posar fre a l'autorització d'aquests greixos, com a primera matèria en la fabricació de pinsos per a l'alimentació animal. En el conveni es va acordar que els olis usats en la restauració, que es recullen separatament dels olis industrials, es farien servir de manera prioritària com a biocombustible i per a la fabricació de cosmètics, i només, com a última alternativa, els farien servir per a l'alimentació animal. Fins al moment, una tercera part de l'oli reciclat s'utilitzava per a la fabricació de sabons, cosmètics i productes derivats, enfront de la resta, de dues terceres parts destinades a la fabricació de pinsos per a animals. La pregunta és: quines actuacions i quines mesures ha pres el Govern per tal d'impedir l'ús d'olis reciclats procedents de la restauració, i que aquests olis vagin a parar a l'alimentació animal?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la meva primera intervenció anirà destinada al que vostè em preguntava i per al que jo venia preparat. Després, ja intentarem explicar una part més. Però vostè em deia: «De quina manera coneix el Govern de la Generalitat, de quina manera es du a terme el reciclatge d'olis d'origen alimentari industrial a Catalunya i quin és el seu destí final?». Bé, el reciclatge d'olis d'origen alimentari es du a terme en un procés que consta d'un primer filtratge, una segona decantació, una destil·lació, per acabar separant la fracció líquida i, com vostè ha dit, també, el destí final d'aquests olis d'origen alimentari es pot destinar a la fabricació de sabons, de detergents o de cosmètica, i, en el supòsit que compleixin una sèrie de prescripcions fixades a la mateixa normativa, poden, també, destinar-se a pinsos per a alimentació animal.

D'altra banda, quant als olis d'origen industrial reciclats –no els d'origen alimentari–, hem de recordar que n'existeixen dos tipus: el primer, el d'olis amb pcb, que abans s'utilitzaven com a aïllants en transformadors elèctrics, avui, aquests són ja destinats directament al rebuig i tractats mitjançant incineració. L'altre bloc, de molta més quantitat que el primer, són els olis minerals que tenen una utilització com a lubricants. El tractament d'aquests olis és, a Catalunya, un servei públic, garantit per la Generalitat de Catalunya, del qual té la concessió l'empresa Cator i el reciclatge del qual s'efectua a través d'una sèrie de destil·lacions, sota determinades condicions de pressió i temperatura, per obtenir diferents compostos, hidrocarburs lleugers, olis bases, gasoils, asfaltats i aigua.

La destinació final de les fraccions obtingudes en aquest cas és la seva utilització com a combustible d'hidrocar-

burs lleugers i de gasoils. L'oli base es torna a utilitzar per a noves formulacions d'oli mineral i l'asfalt s'utilitza de nou per a l'obra civil. Aquests són els processos, controlats en algun cas com a servei públic i en d'altres, amb aquests procediments perfectament normats que avui s'estan donant com a destinació en el reciclatge d'olis d'origen alimentari i d'origen industrial.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Bé, la pregunta en concret, com vostè sap, era si el Govern de la Generalitat, sigui el departament que sigui, però, si el Govern de la Generalitat ha signat algun conveni, ha pres algunes mesures que vagin clarament a impedir que aquests olis reciclats procedents de la restauració puguin anar a parar a l'alimentació animal i, per tant, després també, a l'alimentació humana.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, pot...

El conseller de Medi ambient

Sí, gràcies senyor president. Efectivament, senyor diputat, ens trobem en el procés de revisar i de tirar endavant els nous programes de gestió de residus i, en el cas dels residus industrials, el nou Programa de gestió de residus industrials de Catalunya per al període 2001-2006, que ha estat presentat com a esborrany al Consell de Direcció de la Junta de Residus el 18 de gener passat, preveu que es doni una prioritat a l'ús d'aquests residus per la fabricació de biocombustibles...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Pot dir una frase, només.

El conseller de Medi ambient

Quinze segons, doncs. En aquest sentit, hem convocat i adjudicat ja un concurs a dues empreses a Catalunya, en cas concret una a Reus i una altra a Montmeló, que hauran de tenir en funcionament, en el termini no superior a un any, dues plantes de tractament d'aquests olis per a la seva destinació a biocombustibles, i començar a derivar tot aquest circuit cap a aquesta destinació final.

Moltes gràcies per la seva indulgència, senyor president.

El president

Ha fet una frase i quatre de subordinades, la qual cosa entra dintre de la norma.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures de control preses respecte a l'alimentació dels animals destinats al consum humà (tram. 310-00111/06)

El senyor diputat Jordi Ausàs pregunta ara al conseller d'Agricultura, l'honorable senyor Josep Grau, sobre les mesures de control preses respecte l'alimentació dels animals destinats al consum humà. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, el Llibre blanc sobre seguretat alimentària, recolzat per la resolució del Parlament Europeu de 25 d'octubre de l'any 2000, contempla com a prioritat assegurar a la ciutadania en general el màxim d'informació sobre la composició i tractaments experimentats pels productes que consumim, tot garantint la creació d'un organisme independent que gaudeixi de la màxima credibilitat per tal de facilitar la informació requerida als consumidors i les consumidoras en general.

La pregunta en concret, nosaltres sabem que existeix, de fet, a l'Estat espanyol un programa, el Simogan, que, bé, que va entrar l'any 2000 i que el que fa, doncs, aquest programa permet, de fet, saber d'on prové qual-sevol animal i prendre les mesures oportunes. Sabem que en el camp de la pesca també s'han experimentat importants graus de control i, pel que fa a l'agricultura, doncs, es tenen cada vegada més les denominacions d'origen o les denominacions de qualitat, però voldríem saber, concretament, sobretot a partir de l'actual crisi produïda per l'encefalopatia espongiforme bovina, quines mesures ha pres el Govern de la Generalitat en el camp del control i en el camp, que és molt important, en el camp de la informació al consumidor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, pot respondre.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, les mesures venen ja de molt lluny; tant mesures per transició de normativa comunitària, com normativa estatal, com la normativa pròpia i, a més a més, hi ha els programes establerts de control, els que vénen fixats des de fa una pila d'anys per controlar tots els productes alimentaris, especialment els productes carnis, que són els que estan en aquest moment més a la llum pública, però també d'una forma clara tot el programa d'eradicació de la malaltia normalment dita de les vaques boges.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies senyor president. Estem al corrent, doncs, per informacions que hi ha hagut als diversos Grups Parlamentaris per part del Departament d'Agri-

cultura, d'algunes de les mesures que s'han pres i que s'estan prenent pel que fa a la crisi, en concret, de l'encefalopatia. Ara bé, hi ha un problema evident, que és el problema de la confiança del consumidor. M'agradaria que, en aquest camp, ens poguéssiu explicar quines mesures, pel que fa a la informació al consumidor, s'han pres; si té previst el Govern elaborar una base de dades dels animals destinats al consum humà produïts a Catalunya, en fi, que incloguéssiu i que contempléssiu el seu lloc d'origen, el tipus d'agricultura o ramaderia que s'ha emprat; si és intensiva, si és integrada, si és ecològica, el tractament d'engreix seguit, la indicació dels tractaments sanitaris, etcètera, etcètera. També, si té previst informar amb un sistema similar pels productes alimentaris procedents de l'agricultura, tot afavorint la promoció de la certificació, els tipus d'agricultura utilitzada, si és intensiva, si és integrada, si és ecològica; i també si té prevista alguna mesura pel que fa a la informació mitjançant una etiqueta, que pensem que hauria d'acompanyar tot producte d'origen animal destinat al consum alimentari...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí— ...mitjançant un codi que poguéssiu ser entès per tothom.

El president

Gràcies, això sí que és una frase. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, mesures legislatives noves i que venen ja del propi programa de govern de Convergència i Unió i, per tant, que ja les hem estat discutint a les meves compareixences a la Comissió d'Agricultura. El Govern va aprovar, en la sessió d'ahir va fer quinze dies, l'elaboració i, per tant, la presentació al Parlament, en un temps prudencial —i vol dir bastant ràpid— de la Llei de la qualitat i la seguretat alimentària, més la creació de l'Institut o Agència de la Qualitat i Seguretat Alimentàries. Per què? Perquè hem de treballar en dues direccions molt clares: per una banda, l'última, que és garantir tots els productes que arriben al consumidor produïts a Catalunya, i la primera, que d'aquestes crisis, una darrere l'altra —primer van ser les dioxines belgues, ara és la malaltia de les vaques—, n'hem de treure també aquelles conclusions necessàries, que és enfortir tot el que són les denominacions de qualitat per poder garantir els productes al consumidor.

Segona qüestió, hem demanat al Govern central que plantegi al Consell de Ministres comunitari l'avançament de l'etiquetatge de la carn —saben que ara només hi ha l'etiqueta aquella tan senzilla, que diu simplement on està produïda la carn, però sense dir l'edat de l'animal ni res de tot això. Per què? Perquè nosaltres volem anar a la «traçabilitat» total i absoluta. Per tant, aquella mesura que s'havia de prendre el 2002, demanem

que aquest primer semestre ja es posés a la pràctica, perquè la millor garantia per al consumidor és dir-li com s'ha produït tot el procés. Però al costat d'això hi ha tot el control d'aquells productes que estan prohibits o que estan regulats en la seva composició, com additius, per exemple, en els pinsos; tot el control perquè no es produeixi cap formulació de pinsos, des de l'1 de gener, a cap tipus d'animal que no sigui els animals de companyia, amb farina de carn. És a dir, complir tota la normativa estricta comunitària i al mateix temps...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president—...fent una clara política catalana, diferenciada de la resta de l'Estat o, almenys, de moltes altres comunitats autònomes.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les bonificacions al peatge del túnel del Cadí per a les empreses de la zona (tram. 310-00112/06)

La tercera pregunta, en una espècie de *hat trick*, avui també la fa el senyor Ausàs i la dirigeix al conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Pere Macias, sobre les bonificacions al peatge del túnel del Cadí per a les empreses de la zona. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el Grup Parlamentari d'Esquerra, com vostè sap, ha proposat en diverses ocasions la conveniència d'aplicar el sistema de descomptes existents en el túnel del Cadí per als residents als municipis de les comarques de l'Alt Urgell, de la Cerdanya i del Berguedà, també aplicar-lo —dic també— a les persones jurídiques amb seu o domicili social en aquestes comarques, és a dir les empreses d'aquestes comarques. Actualment, els censats en aquestes tres comarques gaudeixen d'uns descomptes, d'una bonificació tarifària del 50% al peatge d'aquesta infraestructura.

Per tant, voldria..., en resposta a aquesta proposta, a aquesta demanda, vostè, conseller, ja va anunciar el mes de febrer passat, és a dir, ara fa un any, que havia donat les instruccions corresponents al delegat del Govern de les societats concessionàries d'autopistes perquè iniciïn els estudis necessaris per a valorar la seva possible implantació i repercussió en la concessió del túnel del Cadí. Voldriem saber, doncs, en aquests moments, quin és el resultat d'aquest estudi i en quina data les empreses d'aquestes tres comarques també es podran acollir a les mateixes bonificacions que la resta d'usuaris censats.

Gràcies, senyor president.

El president

No, a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Bé, jo lamento no poder-li donar cap data ni cap referència ajustada de quan pot entrar això perquè tenim un problema que hem d'intentar de resoldre, no? I és que mentre —com vostè ha explicat molt bé— a les persones físiques, si les comptem, doncs, això va directament amb aquesta subvenció pública a la seva butxaca, quan descomptem a una empresa, que el que fa a la seva vegada és descomptar això com a despesa del seu compte de resultats; en definitiva, el que estem fent és fer una mena de transferència, no a la butxaca de l'usuari, sinó a la butxaca de l'Administració de l'Estat, contribuint així a augmentar el dèficit fiscal. I per tant, això no ens sembla que sigui el seu objectiu, i jo he encarregat un estudi més acurat, per poder acotar els termes de qui seria el darrer beneficiari d'això; perquè si això que ha de beneficiar els usuaris acaba beneficiant l'Estat, ens sembla que no seria pas l'objectiu de la seva proposta.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Li agraeixo la seva resposta, el que passa és que el més calent és a l'aigüera, és a dir, ja fa un any que es va encarregar aquest estudi; segurament no és un estudi massa complex de fer, tenint en compte que està molt localitzada quina és l'activitat del túnel i, per tant, en un any pensem que s'hauria pogut fer i donar una resposta satisfactòria, perquè, encara que pugui semblar una mesura menor, és ben cert que l'actual discriminació econòmica entre particulars i empreses a l'hora d'utilitzar el túnel del Cadí és un contrasentit fora de tota lògica, que, a més a més, representa un cost econòmic important i que, a més a més, com vostè sap i estic segur que comparteix, castiga i discrimina de manera directa aquestes petites i mitjanes empreses d'aquesta zona i, per tant, posa fre al seu desenvolupament socioeconòmic.

A mi sí que el que m'agradaria, conseller, és que vostè pogués agafar algun compromís i, per tant, posar una data de quan es presentaria aquest estudi, i una data límit de poder donar una resposta a aquest conjunt d'empreses, de societats que es volen acollir a aquesta bonificació. Per tant, és una mesura em sembla que fàcil o no massa complicada de dur a terme, i sí que demanaria, a vostè i al seu Departament, una resposta concreta al més aviat possible.

El president

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, per complementar el que li he dit abans. Senyor Ausàs, nosaltres, els estudis del que podria significar quant a empreses, això ja ho tenim. De fet, es va elaborar a partir de les cambres de comerç, del cens de les empreses censades, i també, òbviament, les estimacions de la mobilitat que generen aquestes empreses. El que en aquests moments, fruit d'aquesta circumstància que li he explicat, fiscal, volem saber és, d'aquests diners que sortien dels pressupostos de la Generalitat, quants realment anirien –per dir-ho d'alguna manera– a les butxaques, a les arques d'aquestes empreses i quants anirien a les arques de l'Administració de l'Estat; perquè si algú desgrava menys, té menys despesa, paga més impostos i, per tant, home, em penso que això seria una manera que vostè i m'imagino que el seu partit polític, que sempre defensa que el dèficit fiscal s'ha de reduir, si ens dediquem a aplicar mesures que el que fan és engrandir aquest dèficit, no podríem parlar des de massa coherència, no? I això, per tant, ho hem d'avaluar molt bé i, òbviament, abans de prendre qualsevol decisió jo voldria estar-ne molt segur.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre l'estimació de l'evolució pressupostària de la CIRIT fins al 2004 (tram. 310-00118/06)**

L'última pregunta d'aquesta sessió la formula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, sobre l'estimació de l'evolució pressupostària de la CIRIT fins al 2004.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Efectivament, la pregunta és sobre evolució pressupostària d'R+D. De fet, és la continuació de la pregunta que vaig fer en ocasió del darrer Ple de l'any passat i que girava sobre el mateix tema: pressupostos d'R+D a Catalunya i si aquests pressupostos i la seva evolució ens portaven, el 2004, l'objectiu desitjable per tots nosaltres del 2%. El conseller em va contestar que, en realitat, no era R+D sinó que era R+D+I, i jo m'he preocupat de buscar una còpia del Programa de Convergència –el president abans parlava de complir el Programa–, i en facilito una còpia al conseller –si us plau, si l'hi voleu fer arribar– en la qual observarem que, efectivament, la seva pàgina número 148 diu exactament: «2%, el 2004, d'R+D» –recerca i desenvolupament.

Senyor conseller, la pregunta és molt concreta. O vostè renuncia a l'objectiu del Programa i ho diu clarament: «Nosaltres tenim un programa electoral –dèiem el 2% d'R+D–, renunciem a aquest objectiu i incomplim el Programa, o vostè ens diu que vostè manté

aquest Programa i ens diu com el manté, com pensa arribar al 2%, perquè vostè, darrerament, parla de l'1,4%. Si us plau, concreti aquesta pregunta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Jo li aconsello que consulti el seu programa, on trobarà una xifra del 2.3%, em sembla. Bé, consulti-la. En el tercer Pla de recerca de Catalunya, que començarà ara, ens fixem l'objectiu ambiciós d'orientar la despesa de totes les fonts en recerca a Catalunya de l'1.1% al 1.4% sobre el PIB. Suposant que el PIB creixi un 5% anual, això representa que, en mitjana, la despesa en recerca de totes les fonts ha d'incrementar-se amb, aproximadament, un 13% anual. Aquest, doncs, és el nostre objectiu –ja ho dic– en mitjana i de totes les fonts.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Sí, gràcies. Per tant, senyor conseller, vostè ens diu, d'una manera molt clara i contundent, que vostès incompleixen el programa electoral. És una informació. Jo li dic: si només arribem... Primer punt: vostès incompleixen el programa electoral; segon punt: arribar al 2% o al 2,3% és possible però, a més, és una absoluta necessitat per a Catalunya perquè la mitjana europea és del 2,1%, però aquells països que estan al 2,1% o que estan per sobre del 2,1% s'estan marcant avui, com a objectiu, arribar al 3%. Per tant, si nosaltres, el 2004, estem a l'1,4%, de fet, estem per sota del que estem avui. Per tant, nosaltres li reclamem que recuperem l'objectiu electoral i, si és així, nosaltres l'ajudarem perquè això és perfectament possible i, a més, és desitjable perquè, sinó, a Catalunya en R+D –per tant, en generació de coneixement; per tant, en capital intel·lectual; per tant, en capacitat de competir en el futur–, ens quedem endarrerits. No ens quedem com fins ara; ens quedem per sota de com fins ara...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor conseller, l'animem a seguir amb l'objectiu del 2%.

El president

Moltes gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Vostè i jo som ambiciosos. La diferència entre vostè i jo és que jo tindrè un programa en el qual retre comp-

tes dintre de quatre anys i vostè no. No té límits en la seva ambició però tampoc no ha d'executar res. Deixi'm que li doni uns quants números. Augmentar de l'1.1 a l'1.4 vol dir passar d'una despesa global de Catalunya, en totes les fonts, de 17.700 milions, el 99, a 22.591, suposant un creixement del PIB de l'ordre del 5%. Aquest objectiu és –ho repeteixo– difícil i demana que totes les fonts de despesa augmentin, la qual cosa vol dir que ha d'augmentar la Generalitat, vol dir que han d'augmentar els ajuntaments, que també fan recerca; la Diputació, Europa, Madrid i, sobretot –sobretot–, el sector privat, que representa el 60%. I sobre aquest respecte, em vull manifestar optimista i esperançat, no perquè, simplement, cregui que els incentius fiscals que hem anat creant siguin efectius, sinó perquè percebo, en el nostre sentit privat, en el nostre sector privat, una illusió i un reconeixement que el futur està en la recerca i en la societat del coneixement. Si fem això, passarem a l'1.4 d'aquí a quatre anys.

El president

Senyor conseller, moltes gràcies. Hem acabat el torn de preguntes i passem ja al d'interpellacions.

La primera ha sigut ajornada i passem, ja, per tant, al punt sisè de l'ordre del dia, que suposo que han acumulat amb el setè i el vuitè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració (tram. 300-00338/06)

És així? Sí? La senyora Carme Porta l'acumula amb les dues següents. Molt bé. Doncs, té, vostè, la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers i conselleres, no és fàcil abordar aquest tema de forma tranquil·la en l'actual situació perquè...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Em diuen que no s'acumulen aquestes interpellacions. És així, senyor Masllorens? (*Remor de veus*) Els propietaris de les interpellacions tenen sempre l'última paraula en això. (*Remor de veus.*) Sí? No, el sento perfectament, eh?

El Sr. Masllorens i Escubós

Entenem que la formulació de la interpellació nostra, que és sobre coordinació de polítiques, seria preferible que anés al marge de les altres dues.

El president

Molt bé, moltes gràcies. La que presenta la senyora Dolors Comas, el senyor Joan Boada, probablement, la vol acumulada o la vol junta? També separada, molt bé. Per tant, comencem ara aquesta interpellació separada que presenta la il·lustrada diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Carme Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, com deia, no és fàcil abordar aquest tema de forma tranquil·la en aquesta situació que ens trobem perquè som en un moment de crispació i no sembla que la solució als problemes provocats per l'aplicació de la nova llei d'estrangeria sigui a prop. Perquè, al nostre entendre, la nova Llei més aviat a agreujat els problemes que ja existien. Els homes i algunes dones tancats en diferents esglésies de Barcelona i en vaga de fam durant quinze dies han fet visible el problema, han impressionat les consciències de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, però, en aquest context, no podem cometre l'error d'elaborar solucions - pegat per acabar amb situacions concretes perquè aquest tancament respon a una problemàtica que va molt més enllà d'aquestes gairebé 700 persones.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

També des d'aquí voldríem lamentar que la mediació que ha portat a terme el Síndic de Greuges no hagi estat fructífera per part de les dues bandes en el conflicte. Evidentment, hem de trobar vies de solució per a aquest col·lectiu, al qual fem referència, però també hem de tenir en compte que això és només la punta de l'iceberg i hem de tenir la serenitat suficient per trobar solucions a mig termini, que ens ajudin a desenvolupar una sèrie d'actuacions que permetin una visió menys conflictiva del fet migratori, que ens permetin acollir totes les persones estrangeres que són a Catalunya sense problemes i de forma igualitària.

Aquestes mesures haurien de respondre a una voluntat de consens i de solució dels problemes i no a estratègies partidistes –nosaltres així ho pensem fer– i hauríem de consensuar i desenvolupar conjuntament un model d'integració equilibrat entre el respecte de les diferents identitats culturals de les persones que vénen i l'acceptació del sistema de valors socials, culturals i democràtics que tenim a Catalunya. El fet migratori és, bàsicament, produït per causes econòmiques, de diferències econòmiques, i és evident que les persones que vénen és per poder treballar i poder portar una vida digna, és a dir que hi ha alguns factors d'expulsió, al país d'origen, cap a Europa i, a més, hi ha una visió idealitzada del que trobaran aquí. I, sobre aquesta premissa, el fet de tenir una llei d'estrangeria feta pel Ministeri de l'Interior no ajuda gaire a posar ordre, més aviat, com deïem, agreuja els problemes creats per la situació precària en què es troben les persones immigrants.

Una llei com la derogada 4/2000 –feta des del Ministeri de Treball i, per tant, conceptualment diferent– era molt més acceptable i ens podia ajudar a planificar millor, més que no a adoptar, simplement, mesures policials que, d'altra banda, es veuen incapaços d'aplicar. Així, doncs, tenim entre les mans ara una llei que és ben erma. El fet migratori no és un fet delictiu i, per tant, la solució no pot ser policial. És un tema social i econòmic, fruit de la situació de pobresa i guerra en què es troben molts països del sud, i calen solucions més globals. És cert que aquesta Llei no és una llei feta pel Govern de la Generalitat, però també és cert que el

Grup que dona suport al seu Govern va votar favorablement a la Llei actual, una Llei inaplicable amb la qual, francament, han quedat tots vostès ben lluits. Es tracta, com ja he indicat, però, al principi, de no buscar culpables, sinó de buscar solucions. Es tracta d'establir uns principis d'acollida i incorporació de les persones immigrants a la nostra societat, tot exercint els seus drets i deures. En definitiva, es tracta d'establir les bases del futur de la societat catalana, consolidar una Catalunya en la qual càpiga la diferència, tot articulant un discurs integrador ampli, plural i obert des de la nostra pròpia cultura, història, llengua i valors.

Ens trobem, a Catalunya, amb un índex d'un 3% de persones immigrants i aquest percentatge s'eleva, augmenta de forma important a moltes zones, per exemple, a Manlleu ens trobem amb un 10%, o al districte de Ciutat Vella, a Barcelona, amb un 16,67%. Moltes vegades, aquesta concentració produeix una certa resistència per part dels veïns vers aquest col·lectiu, però, tot i així, no podem dir que ens trobem davant d'una societat racista i, si més no, em remeto a aquests dies que hem pogut comprovar la solidaritat de què han estat objecte les persones tancades a Barcelona. I, aquesta resistència, ens hauríem de plantejar si és el col·lectiu en si, o bé la imatge que entre tots plegats hem ajudat a construir d'aquest col·lectiu d'immigrants perquè tots som una mica responsables de la problematització del fet migratori. Potser et fet d'intentar planificar sense eines adequades –i tornem a reiterar que la nova Llei no n'és, d'adequada–, així com la sensació de caos i d'inseguretat, així com la criminalització del col·lectiu d'immigrants creada per la filosofia que emana de la nova Llei, dita d'«Estrangeria», però que hauria d'anomenar-se, en propietat, d'«Immigració», han ajudat a crear aquesta imatge que no sempre és la real.

Cal estudiar les característiques generals del col·lectiu de persones immigrants que vénen a Catalunya. Hi ha una concentració en determinades zones, normalment, en emplaçaments pobres i degradats per dificultats d'accés a l'habitatge i també pel desig de viure a prop dels altres, per afinitats culturals i geogràfiques, així com la necessitat de crear espais de relació social que compensin l'aïllament i ajudin a mantenir la pròpia identitat, però també per l'accessibilitat de preus, per possibilitats laborals i per la manca de serveis d'informació i assessorament que els ajudin a una integració gradual i no es tanquin en un gueto. La franja d'edat és entre els setze i els quaranta-cinc anys, amb un clar predomini de la franja entre els vint-i-cinc i els vint-i-nou. Majoritàriament, són homes, tot i que les dones juguen un paper important en la integració del nucli familiar al seu entorn.

Per d'altra banda, una característica que, malauradament, és comuna és que el percentatge de resolucions de les sol·licituds de regularització és a Catalunya molt més baix que a la resta de l'Estat, i aquest és un fet que ha agreujat la difícil situació del col·lectiu de persones immigrants. És important, també, saber quina és la voluntat d'aquestes persones cap al nostre país perquè moltes persones immigrants no pretenen quedar-se a Catalunya per sempre, però sí –d'aquestes– la seva voluntat respon, en la majoria de casos, a la situació

social i política en els seus països d'origen. Ens trobem davant d'un col·lectiu, en general, amb poca capacitat econòmica i gran inestabilitat laboral i amb dificultats d'adaptació als nostres hàbits. Ens calen, doncs, polítiques integrals per afavorir la integració d'aquestes persones i ens calen instruments de gestió. Actualment, l'única Administració competent és l'Administració de l'Estat.

El Govern de la Generalitat i els ajuntaments actuen des dels diferents serveis sanitaris, socials, educatius, etc., però no gestionen els àmbits que poden ajudar a resoldre la problemàtica creada a partir de la situació precària en què es troben les persones immigrants. No es permet accedir al que ens ajudaria a desenvolupar una política global per a la integració social de les persones immigrants. No es tenen competències sobre els contingents i fluxos migratoris ni les contractacions dels països d'origen, ni en els permisos de treball, ni en política religiosa, ni en les cartes provisionals de ciutadania, ni en els recursos econòmics proporcionals al flux percebut, i, en aquest punt, caldria recordar que Catalunya ha rebut el 25% del flux extracomunitari, segons diuen les xifres oficials, tampoc tenim competències en la transferència del 0,53% de l'IRPF, destinat a entitats sense afany de lucre, moltes d'elles vinculades de forma directa o indirecta amb la problemàtica que se'n deriva de la immigració. I aquest punt, potser, seria també responsabilitat del Govern, donat que hi ha una resolució d'aquest Parlament, presentada pel nostre diputat Josep Huguet, pel nostre portaveu, en la qual se'ls instava, precisament, a negociar amb l'Estat el traspass de la Generalitat del 0,53% de la quota íntegra de l'IRPF i, també, a quantificar, a fer una sèrie d'estudis que vostès han incomplert, donat que és de la passada legislatura.

Però la manca de competències tampoc no pot ser una excusa per no actuar de forma efectiva. De fet, els ajuntaments es troben el problema de prop i s'estan posant en marxa actuacions sobre l'habitatge, sobre la configuració de l'espai urbà en la participació en el teixit associatiu, entre d'altres actuacions. Cal més recolzament als ajuntaments, perquè a la política que es desenvolupa des de la Generalitat, al nostre entendre, li falta gas.

Hem de tenir clar que la integració seria més fàcil si el col·lectiu de persones immigrants tingués drets de ciutadania, amb els mateixos drets i deures. Se'ns fa difícil veure com es poden aplicar polítiques d'integració quan la mateixa Llei vulnera drets inalienables com el dret de reunió, d'associació i de manifestació. I tot això, vostès, ho van votar al Congrés quan van donar recolzament a la reforma de la Llei 4/2000.

La integració significa molt més que mantenir l'ordre públic, significa més que fer grans declaracions de condemna del racisme. Fer polítiques integradores vol dir fer polítiques obertes i això sembla que, en aquest context, la nova Llei sigui un despropòsit. Fer polítiques integradores vol dir articular la cohesió social des de dinàmiques comunitàries que cal potenciar, i aquesta cohesió no s'està potenciant amb prou energia, com dèiem, des del Govern de la Generalitat. No es tracta només dels que estan venint, sinó dels que fa anys que són aquí, als qui cal garantir els drets per

exigir-los els deures. Cal garantir la seva participació social. Cal garantir una formació adequada. Cal fugir de paternalismes i sobreproteccionismes. Cal crear espais d'interrelació cultural i, sobretot, cal coordinació administrativa per afrontar els problemes que es deriven de la concentració excessiva en certes zones.

La immigració és un fet inevitable i el Govern de la Generalitat no pot restar-ne al marge amb l'excusa de la manca de competències i les excessives càrregues que això suposa, sinó que ha d'actuar de forma urgent i efectiva.

El vicepresident primer

Senyora Porta ha exhaurit, vostè, ja, el temps de la interpellació.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració (tram. 300-00268/06)

El debat d'aquestes tres interpellacions es produirà de manera consecutiva, acumulada. Per tant, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per a la defensa de la interpellació al Consell Executiu, sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Jo voldria insistir especialment al conseller Mas que la nostra interpellació fa referència, específicament, al capteniment del Govern en matèria de coordinació –i subratllo coordinació– de les polítiques d'immigració. I consti que aquesta formulació que fem no pressuposa per part nostra, de cap manera, que la política del Govern de Catalunya sobre aquesta matèria tingui realment, existeixi com a tal política d'immigració, i, per tant, que realment hi hagi molt a coordinar en aquest moment.

En aquest sentit, nosaltres entenem que el primer que convindria és que hi hagués una estabilitat pel que fa als mateixos responsables de la coordinació. No fa molt parlàvem amb una persona, que és la responsable a Berlín de la coordinació en matèria d'immigració, i ens explicava que, aquesta persona, hi porta vint-i-un anys i, que, d'aquesta manera, s'ha pogut anar implementant les polítiques que pretenien executar. I em recomanava: «Parlin poc i treballin molt.» Nosaltres pensem que el Govern de Madrid parla molt i treballa poc en aquesta matèria i que el Govern de la Generalitat ni parla molt ni treballa massa.

Per illustrar això que li dic respecte de la proliferació de responsables en matèria d'immigració, si m'ho permet, en faré un brevíssim repàs de quins han estat fins ara, i només en els darrers mesos. Fixi's: fins al 26 de juny, la consellera de Benestar Social era la responsable de coordinar les polítiques interdepartamentals d'immigració. A la reunió del Govern d'aquell dia 26 de juny, ella mateixa va saber que la presidència de la Comissió Interdepartamental d'Immigració passava, per decret, al conseller Triadú, que ja no hi és, i una vicepresidència, al conseller Duran, que és obvi que tampoc no hi és com a conseller. El 31 d'agost, el *Diari Oficial de la Generalitat* publicava un altre decret pel qual es creava la Secretaria per a la Immigració, adscrita al senyor Triadú, que encara hi era en aquell moment, i entenem que el més probable és que no hi hagi directament una relació de causa - efecte entre la publicació d'aquest Decret el dia de Sant Ramon Nonat i l'activitat que aquesta Secretaria ha tingut fins ara.

El mes de desembre, vostè, senyor Mas, presentava en aquest Parlament un..., amb gran profusió de mitjans audiovisuals, un pressupost de la Generalitat que tenia el que per a nosaltres ha estat –i així ho hem dit– un dels oblots més sonors i més significatius que es podien haver donat per part del Govern, perquè probablement representa alguna cosa més del que es veu a simple vista. I és que les dotacions específiques per a la coordinació de les polítiques d'immigració desapareixien, es volatilitzaven en el pressupost. La Secretaria per a la Immigració no té, a hores d'ara, partida pressupostària, i, per tant, entenem que a més a més de nonada, deu ser virtual. Al cap de poc temps, el president Pujol anunciava que passava vostè a Presidència, i, per tant, el va fer màxim responsable d'aquesta Secretaria per a la Immigració. També és veritat que deia que aquest tema de la immigració se'l reserva com una de les grans qüestions de Govern, i, gairebé simultàniament, vostè sap que s'aprojava la Llei d'estrangeria amb els vots de Convergència i Unió i del PP. Però el mateix dia que entrava en vigor, el Govern de l'Estat feia saber que no és aplicable, que no es pot aplicar i que no l'aplicarà. Després han succeït altres temps, altres qüestions que aquests dies són portada dels diaris, especialment a Barcelona, però que nosaltres entenem que són el reflex, si anem molt més enllà del que és la pura situació de les tancades, són el reflex d'una situació molt més greu que s'ha produït en base a un procés de regularització absolutament irregular que ha fet que, com es pot comprovar en aquest gràfic, Catalunya en general, però molt particularment la província de Barcelona, s'hagi vist agredida i agreujada per la situació que un 71% dels expedients que s'havien presentat han estat denegats, mentre a altres províncies només se n'han denegat un 2%.

Entenem que en això, la Generalitat de Catalunya havia d'haver dit alguna cosa més, i no solament com a conseqüència de veure els resultats de què ha passat amb la regularització, sinó que s'havia d'haver avançat al que eren aquests resultats i havia d'haver negociat amb el Govern de l'Estat, ni que fos només a canvi del seu suport a la Llei d'estrangeria –que mala moneda li han pagat, a aquest suport–; havia d'haver negociat una millor situació i uns millors resultats pel que fa a la regularització a Catalunya.

I això ho diem no simplement per una qüestió que ens sàpiga greu que Catalunya s'hagi vist agreujada d'aquesta manera tan exagerada, sinó perquè entenem que això crea un conflicte importantíssim al carrer que anirà molt més enllà del que són les mateixes tancades i la mateixa repercussió que en la percepció i en la imatge de la immigració puguin tenir en l'opinió pública, i és que quedaran a Catalunya milers de ciutadans que no estaran regularitzats, mentre en d'altres províncies i en d'altres llocs, aquesta situació no es dona. Per tant, plourà una vegada més sobre mullat, i –hi insisteixo– entenem que, en aquest cas, per una manca de polítiques actives per part de la Generalitat, que podria aprofitar les seves bones relacions amb el partit que dona suport al Govern de l'Estat, perquè la situació hagués estat una altra.

En tot cas, hi ha una anècdota, si vostè vol, i és que aquesta vegada, també, davant d'aquest fet concret i puntual que s'ha donat amb les tancades a les esglésies, tampoc, cap de totes aquestes moltes persones que han coordinat les polítiques d'immigració, teòricament de la Generalitat, tampoc han estat les que realment al final han acabat negociant o intentant negociar o fent de mitjancers.

Nosaltres entenem que tota aquesta situació és dolenta, és negativa; que aquella estabilitat que dèiem en el cas de Berlín, o en tants d'altres casos que s'ha de produir perquè les polítiques d'immigració i la coordinació de les polítiques d'immigració puguin conduir a una situació d'estabilitat i de treball a llarg termini, és tot el contrari del que s'està fent.

Nosaltres estem d'acord –i ho hem dit moltes vegades– que cal fer la regulació dels fluxos. Avui s'ha dit, també, en aquesta cambra, i em sembla que tothom, tots els partits d'aquesta cambra hi estem d'acord. S'hauran de fer processos de regularització. S'hauran d'establir contingents, seria important que la Generalitat i les comunitats autònomes poguessin dir alguna cosa a les polítiques de contingents. Tot això són polítiques d'estat, però és important que la Generalitat pugui dir-hi alguna cosa, que hi intervingui. I en això, francament, no hi veiem una veu autoritzada, perquè no hem sentit que la persona que en les últimes setmanes ha pres la responsabilitat en matèria d'immigració hagi dit res al respecte. Jo celebro que avui estigui aquí i que contesti aquestes interpellacions.

En matèria d'immigració veiem grans discursos, per un costat, però hi trobem a faltar, per l'altre, una previsió de tot allò que són les polítiques, de tot allò que pot passar. Miri, l'Ajuntament de Barcelona –només per citar un exemple– fa una mesos ja deia que havia notat que en el cens havia augmentat en, només en vuit mesos, gairebé vint mil persones estrangeres inscrites en el cens. Això representava un ritme de més de dues mil al mes. Si sabíem tot això, el normal era pensar que aquestes persones s'havien de regularitzar, que estaven aquí i que s'havia de donar una sortida a les seves necessitats. I aquestes sortides no són només sortides legals, sinó que es necessita, també, poder fer polítiques socials i polítiques socials actives i eficaces. I és aquí on nosaltres li demanem que hi hagi, per davant de tot, lleialtat institucional. Fa molts anys que es demana, per

part dels grups de l'oposició i per part dels ajuntaments, que el Govern de la Generalitat col·labori amb aquests, i no solament els recordi aquelles obligacions que tenen i, a vegades, fins i tot, que exerceixin aquelles que no els tocava per les competències que tenen assignades, sinó que, a més a més, com abans s'ha demanat aquí per part del president Pujol, tot això vagi acompanyat de mitjans econòmics.

Fa molt de temps que en parlem, d'això; i no fa gaire que aquesta mateixa cambra va aprovar per unanimitat, el mes de novembre, una resolució que instava a impulsar el pacte local per a la nova ciutadania i que es garantissin els recursos i les competències necessàries a totes les administracions catalanes. I deia: «Totes les administracions catalanes en matèria d'habitatge, ensenyament, assistència social, econòmica, laboral, cívica i cultural.» Dic que es va aprovar per unanimitat; per tant, el seu grup, el Grup de Convergència i Unió, també va donar suport a aquesta resolució. I el que nosaltres demanem –i creiem que ja és hora que s'anuncii si això es pensa fer o, una vegada més, es deixarà la resolució com a paper mullat– és que es porti això a la pràctica. Que diguin amb quins recursos ho pensen dotar, sobretot tenint en compte que unes esmenes del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i d'altres grups d'aquesta cambra, que instaven a dotar partides pressupostàries específiques per a la immigració, van ser rebutjades pels grups Partit Popular i Convergència i Unió. Els instem que hi hagi un dotació, que vostès especifiquin explícitament que estan en aquesta línia de lleialtat institucional, i de no solament traspasar les responsabilitats, sinó, també, els recursos, i que sapiguem senyor Mas, ja que vostè s'ha fet càrrec fa un parell de setmanes d'aquesta competència, què és el que pensa fer en aquesta matèria que sigui diferent, no dic del que s'ha fet fins ara, sinó del que no s'ha fet fins ara.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Masllorens.

Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració estrangera (tram. 300-00308/06)

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també, per a substanciar la seva interpellació sobre la immigració estrangera, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. En parlar de la nova immigració, de la immigració estrangera, ens situem en una qüestió que ens posa en contacte amb tota una sèrie de persones que no es tracta de si són moltes o són poques, sinó que ens fa afrontar, a més a més, una qüestió molt més global, que és el model de país.

En definitiva, el que fem, el que estem fent ja en aquests moments, i el que siguem capaços de fer a partir d'ara amb aquesta qüestió, ens estarà marcant el

model de país, perquè no és un fet, aquest, anecdòtic, no és un fet puntual, és un fet estructural. I, per tant, si Catalunya ha sigut un país que ha sigut capaç d'anar integrant tots els nouvinguts que s'hi anat incorporant al llarg de la història, fracassarem com a país si no som capaços de fer-ho ara també. Per això dic que no és una qüestió ni anecdòtica ni marginal ni puntual, amb independència del nombre de gent que estigui afectant.

I el que voldria deixar com a missatge en aquesta interpellació, com a missatge general, és demanar als responsables que tenen el govern en aquest país que governin en aquest tema, perquè fins ara, fins ara, no ho han fet, i està, això, posant les coses perillosament amb una situació que serà, segons com, difícil de tornar en rere.

Hi ha hagut en aquest Parlament resistències a parlar de la reforma de la Llei d'estrangeria per allò que «no és competència nostra». Però sí en canvi que tenim ara el conflicte al carrer com a conseqüència de l'aplicació de la reforma d'aquesta Llei d'estrangeria, i, per tant, no serà competència nostra, però aquí ho tenim –aquí ho tenim– i de forma ben cruenta i de forma ben clara i evident i visible. Què és el que ha provocat el conflicte? Qui l'ha provocat? Els immigrants que es tanquen a les esglésies? No l'han provocat ells. El conflicte l'ha provocat la reforma mateixa d'una llei d'estrangeria, que era innecessària fer aquesta reforma. El pitjor de tot era que era innecessària, que ha sigut artificialment feta. Per què s'havia de canviar? Quins precedents tenim?

Teníem una llei, feta l'any 85, que va aprovar en el seu moment el PSOE, insatisfactòria –cal dir-ho–, que va anar generant protesta, descontentament, una oposició parlamentària en l'inici minoritària, i que, finalment, va arribar, a poc a poc, la necessitat –a veure's, la necessitat– que calia canviar-la. I així, amb un ampli consens, s'arriba a la reforma d'aquesta Llei i a la que es va aprovar, la Llei 4/2000, que ha sigut efímera, que ha durat onze mesos, i és aquella Llei que ara s'ha reformat de nou, que s'hi ha fet la contrareforma.

I què ens ha introduït aquesta contrareforma respecte a l'anterior? Ens ha introduït uns elements molt importants per generar aquests conflictes. Ens ha introduït el fet que retalla drets i llibertats, ha introduït el fet que redueix les possibilitats de regularització i ha introduït l'amenaça explícita d'expulsió. I això no és res amb abstracte, això són coses molt concretes, i em pregunto –m'ho pregunto– quins avantatges signifiquen aquestes qüestions? Més que avantatges, evidentment, són retrocessos, perquè en absolut soluciona la situació d'irregularitat en què es troben moltes persones i al contrari, el que fa és contribuir a crear situacions d'irregularitat. Ara hi ha gent en situació d'irregularitat o illegalitat, són termes que no m'agraden en absolut i que violenten moltíssim les persones que s'hi troben.

Per altra banda, resulta que, en el nostre país, hi ha necessitat, és a dir, tenim molta gent en el país que es troba en aquesta situació. El país té necessitat d'aquestes persones en molts sectors de producció, com en l'agricultura, com en l'hostaleria, posem per cas. I aquestes persones hi són, estan fent aquestes feines, i al mateix

temps hi són, però es troben en situació irregular i no hi ha manera de desencallar-ho. Aleshores, fixin-s'hi bé –fixin-s'hi bé, senyor conseller–, la situació d'irregularitat és defecte de la nostra normativa que no s'adapta a la realitat social i econòmica del país, i no se'n pot responsabilitzar, en absolut, a les persones immigrades, encara que s'hagin vist obligades a entrar al país de forma irregular; és la Llei, la que no s'adapta.

Però és que, a més a més, si la Llei ja és dolenta, a més a més, l'aplicació s'ha fet de forma restrictiva, arbitrària, prepotent i mancada de racionalitat. I sóc molt conscient en posar aquests adjectius: hi ha hagut amenaces explícites d'expulsió, fetes de forma irresponsable, o a la millor molt pensades pel senyor Fernández Miranda quan va dir que expulsarien 27.000 persones d'Espanya, o quan recomanava als ajuntaments que no empadronessin. S'han denegat un 71% de sol·licituds a la subdelegació de Barcelona, i una manca total de racionalitat quan es diu: «La gent ha de tornar al seu país per aconseguir un visat.» I, en el cas dels equatorians, se'ls diu: «A més a més, els paguem l'avió d'anada i tornada, els prometem que tornaran a tenir feina.» Però això què és? No hi ha qui ho entengui. És a dir, costa diners als contribuents, costa angoixes als immigrants, costa haver-se d'enfrontar amb les mateixes persones que els han deixat els diners, i que els demanaran el deute... Això és la irracionalitat total i absoluta, és el despropòsit total i absolut.

Hi ha hagut, en definitiva, una ruptura del clima social que s'ha provocat –hi torno a insistir–, era innecessari, no teníem aquests problemes ara fa dos mesos, no els teníem. I ara, els tenim. I això té uns responsables, eh? I els responsables són, en definitiva, el Govern del Partit Popular que va iniciar tot aquest procés i Convergència i Unió, evidentment, com a coresponsable que va votar aquesta Llei en el seu moment.

I torno a insistir-hi, de forma totalment innecessària, és la reforma i la seva aplicació el que ha provocat el conflicte, el que ha provocat l'alarma social entre els estrangers, el que ha violentat la població catalana que està perplexa i està consternada per la situació que ara tenim. I ara, clar, ara cal solucionar uns problemes que vostès mateixos han creat. Tenim un greu problema a Barcelona, hi és present. I avui, a més a més, amb una mala notícia, amb una pèssima notícia, i és que el Síndic de Greuges ha conclòs, ha decidit concloure el seu paper de mediador amb un tipus de situació que –ho suposo– no era gens fàcil –no era gens fàcil–, en la mesura que la mateixa subdelegació, la mateixa delegació de Govern no ha posat gens fàcil arribar a acords.

Jo recordo que hi ha proposta que, des de la Comissió d'Immigració, es va fer entorn a aquestes qüestions. Jo proposaria, amb tota la serietat del món, que pugui ser possible, perquè és un problema que tenim candent, molt difícil de solucionar i que ens hi hauríem de comprometre tots, i que aquest Parlament no en pot ser aliè; jo demanaria, si és possible, que tots els grups parlamentaris i el Govern, comprometent-s'hi, també, demanem al Síndic si pot reprendre de nou la seva mediació a partir que hi hagi una condició, evidentment, que és que les parts implicades –tal com vam dir en el comunicat que vam fer l'altre dia en forma de carta adreça-

da al president del Parlament— segueixin les seves recomanacions. Així ho dèiem: «Expressem la necessitat que les seves recomanacions siguin seguides per totes les parts implicades.» Demano —hi insisteixo— si és possible que almenys avui aquí, i no esperant a la realització de la Moció, puguem fer arribar aquesta possibilitat de poder trobar una sortida a aquesta qüestió.

I, com ha governat Convergència i Unió aquest problema? Li és aliè per allò que no té competències, com ens recordava ara mateix fa uns moments el senyor Pujol? Jo crec que no en pot ser aliè. Es tracta de persones que viuen i treballen a Catalunya. I fa uns anys es deia allò de: «Són catalans els que viuen i treballen a Catalunya.» Ara sembla que no és condició suficient viure i treballar a Catalunya. Clar, no ho és perquè hi ha un problema molt gruixut de regularització que separa a uns i als altres. El que no es pot fer és nedar i guardar la roba. El que no es pot fer..., perquè alguna cosa han fet, com que fer tota una sèrie de propostes en els inicis del conflicte que, per cert, no anaven més enllà d'allò que la mateixa delegació de Govern ja estava disposada a concedir amb la revisió de determinats expedients, el que no es pot fer és guardar la roba amb una discreta retirada i dir: «Ah, en això no hi tenim competències i, per tant, aquesta gent no depèn, la solució d'allò que passi, de nosaltres.»

Mirin, no els han vist a cap manifestació, malgrat que ara demanen un nou procés de regularització i semblen dir que estan interessats en solucionar aquesta qüestió. I no dic que ho solucionin anant a una manifestació. El que els vull dir al Govern de la Generalitat és que governi, és que es mostri actiu i amb capacitat en aquest tema, és que encapçali la reivindicació que volem que, a Catalunya, no hi hagi diferència de drets i deures entre les persones que hi viuen; que volem solucionar aquesta qüestió, perquè és una qüestió crucial. És, com deia abans, no només una qüestió que afecti una, deu, set-cents persones, és, en definitiva, el model de país el que se'n posa en joc.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. En nom del Govern, té la paraula, per a la resposta a les tres interpellacions, l'honorable conseller en cap i de la Presidència senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, tenint en compte que vostès han tingut l'amabilitat d'acumular les interpellacions, a mi m'agradaria poder respondre, doncs, posició per posició de les que vostès mateixos han exposat.

En primer lloc, la diputada Carme Porta ha començat i ha dit que la nova Llei havia agreujat els problemes. Bé. Jo crec que si aquesta nova Llei, la que tenim ara, la comparem amb la Llei que hi havia l'any 85, que era la que estava vigent fins fa relativament poc, aquesta afirmació no és certa. En dóna la impressió que, precisament, aquesta nova Llei, respecte a la de l'any 85, que era la Llei històrica que hi havia a Espanya, més aviat

el que ha fet és donar un pas endavant des d'una òptica qualitativa molt important. I si m'ho permet, des d'una òptica també progressista, ja que aquesta paraula està tan de moda, no? Crec que ha estat així. I no veure això em sembla que és voler negar bastant la realitat i voler negar, també, l'evidència.

Recordin que, no tant aquesta Llei concretament, però sí, diguem-ne, l'objectiu de superar aquella Llei que havia quedat desfasada —completament desfasada— de l'any 85, aquesta iniciativa i aquest objectiu varen ser propugnats i impulsats pel Govern de la Generalitat; és a dir, en últim terme, per Convergència i Unió.

El grup polític que en el conjunt d'Espanya va estar més amatent, més diligent i més al cas que s'havia de superar aquella normativa ja desfasada de l'any 85, el grup polític que més ho va fer i que, per tant, més sensibilitat va demostrar respecte aquest tema, va ser concretament el Govern de la Generalitat, i, en últim terme, Convergència i Unió, en bona mesura a través del seu Grup Parlamentari a Madrid.

Per tant, nosaltres ens sentim satisfets, no tant de tot el que diu aquesta Llei nova..., nosaltres hem estat crítics amb alguns dels punts d'aquesta Llei. Per exemple, nosaltres hem dit, del dret i del revés, que el fet de limitar determinats drets en els immigrants, crèiem que era un error; ho hem dit en el tràmit parlamentari, ho hem dit en declaracions públiques, ho hem dit una mica per tot arreu —ho hem dit.

Hem dit, també, que crèiem que aquesta Llei era clarament insuficient des de l'òptica de les competències que les comunitats autònomes haurien de tenir en aquest àmbit. Ho hem dit, pel dret i pel revés, a la llum pública, en el tràmit parlamentari, a tot arreu ho hem dit, i ho repetim una vegada més. Això és exactament així, vostè ho denunciava, senyora Porta, i, en aquest sentit, té plenament raó, nosaltres compartim el seu judici.

Ara, també és veritat que quan es posiciona un grup respecte a una llei, al final el que s'ha de fer és un balanç global, i a criteri nostre, el balanç global d'aquesta Llei és un balanç suficientment positiu per poder-hi donar suport i, en tot cas, és com de la nit al dia respecte a la Llei que durant molts anys va estar vigent a Espanya, i que era concretament la Llei de l'any 85, com abans li havia esmentat.

Aquesta nova Llei, en la qual vostè ha fet molt èmfasi, no és només una llei, diguem-ne, de mesures policials, no és només això, és una Llei que té dos grans àmbits, dos grans apartats: el primer és la tutela, fonamentalment, dels drets i de les llibertats dels immigrants, això és una part substancial d'aquesta Llei, i l'altre àmbit, certament, és el control i la canalització dels fluxos migratoris.

Jo li agraeixo que, en la seva intervenció, crec que en un exercici per part seva d'objectivitat i equanimitat i de realisme, vostè hagi dit clarament que aquest segon aspecte també s'ha de regular; és a dir, que no podem estar simplement en aquest àmbit de l'orientació de la immigració que ens arriba a casa nostra en el nihilisme, és a dir, en el no-res, que no hi hagi cap mena de regu-

lació; això potser quedaria molt bonic estèticament, però en tot cas sabem perfectament que acabaria originant més problemes que els que es pretenen evitar.

Per tant, tot i que això és així –tot i que això és així–, insisteixo que també aquesta Llei tutela d'una forma o d'una altra..., o reconeix la tutela de drets i llibertats; no tant com nosaltres hauríem volgut –no tant com nosaltres hauríem volgut–, però en tot cas bastant més, bastant més enllà del que havia representat la Llei de l'any 85.

Finalment, en relació amb la seva intervenció, dir-li també que jo estic molt d'acord en el que vostè deia al final, en el que vostè reclamava, en el sentit que un govern com el nostre, que aspira a ser govern en tot i que no vol defugir cap mena de problema ni cap mena d'aspecte, diguem-ne, més o menys difícil, de gestió –i crec que ho hem demostrat durant moltíssims anys en molts àmbits diferents–, un govern que aspira a això, a governar de veritat i en tota la seva extensió, és lògicament un govern que ha d'aspirar a tenir competències no només en la integració de la immigració –que en tenim, i moltes, i que les exercim i, com després diré, les exercim molt a fons–, sinó que també hem de tenir competències en el que és l'orientació, la canalització i la regularització, en últim terme, del que són els fluxos migratoris, competències i recursos –abans ho recordava el president de la Generalitat: és evident que només amb competències és difícil, doncs, ser eficaç–, competències i recursos, recursos que en part tenim però que, per a aquest fet concret, realment no tenim, perquè en els acords de finançament mai s'ha tingut en compte una variable que diguéssim a on hi havia la població immigrada amb major pes, en uns territoris o en uns altres.

Per cert, parlant de competències, i entrant ja en altres intervencions que hi ha hagut, del senyor Masllorens i de la senyora Comas, és clar, és molt fàcil dir: «això, no, vostès no tenen competències, però...», i a partir del «però» vostès fan aquí una llista molt exhaustiva. Escolti, no tenir competències és molt dur per fer coses, eh?, és molt dur, i és molt complicat, perquè si no tens competències pots fer moltes declaracions, pots fer molta pressió, pots tenir moltes iniciatives, però no pots resoldre els problemes de veritat. Competències és capacitat de decisió, i capacitat de decisió en els temes de la regularització de la immigració, nosaltres no en tenim, en tenim molta, de capacitat de decisió, en la integració de la immigració, això és veritat, i crec que aquí, com ara diré, ho estem exercint i a fons, però en canvi no tenim competències, no tenim capacitat de decisió en el que és la regularització. Per tant, podem fer el que podem fer, i ara parlaré una mica d'això que podem fer.

Vostè, senyor Masllorens..., vostè ha insistit molt en el tema de la coordinació. Això es pot mirar des de dos punts de vista: el que mira vostè i el que jo li intentaré explicar. El que mira vostè és pensar que el fet de crear un òrgan diguem-ne transversal, un òrgan horitzontal, com una secretaria de la immigració, que depengui a més a més del Departament de la Presidència, que per definició en molts aspectes és un departament precisament de coordinació interdepartamental, que això és més aviat fer marxa enrere; i, en canvi, nosaltres pensem al contrari, nosaltres pensem que tot i que –tot i

que– moltes de les polítiques que s'estan fent des del punt de vista de la integració dels immigrants estan repartides en diferents departaments –diferents departaments, en plural– i que dintre d'aquests departaments el Departament de Benestar Social hi té una veu molt principal –i això segueix sent així–, no sobra..., vaja, no fa nosa el fet –més aviat al contrari– que hi hagi un òrgan de coordinació interdepartamental que estigui situat al màxim nivell de la mateixa Administració; allò que depèn del Departament de la Presidència, lògicament, està situat en el màxim nivell del que és la nostra acció de govern.

I això què vol dir, en últim terme? Vol dir que nosaltres hi donem, a aquest tema, tanta importància que el situem a dalt de tot de la nostra acció política. Ara bé, això vol dir que hem de duplicar estructures? Això vol dir que si el Departament de Benestar Social ja té recursos humans, recursos econòmics per fer determinades polítiques d'integració, que si això mateix ho té el Departament de Sanitat, que si això mateix ho té el Departament d'Ensenyament... Si tot això ja hi és, no fa falta que Presidència creï ara una estructura duplicada amb recursos humans, amb recursos econòmics..., tot això ja hi és, està en els pressupostos de la Generalitat, està a les plantilles de la Generalitat; el que s'ha de fer és donar-hi una acció –com vostè reclamava, per altra part–, i aquest és el nostre objectiu; després ho farem millor o ho farem pitjor, i vostès ho poden jutjar, però en tot cas el nostre objectiu és donar-hi precisament, en el màxim nivell possible, aquesta coordinació.

Per tant, jo li prego que no ho defineixi com vostè ha fet, no?, allò: «això és virtual». Escolti'm, no és virtual, és real; el senyor Àngel Miret és real, existeix, existeix i es mou molt –existeix i es mou molt–, i contínuament ha estat en contacte durant aquests dies i durant aquestes setmanes amb tot el conflicte, el senyor Miret i el senyor Garcia Clavel, aquestes dues persones, i gent del seu Grup en té testimoni directe de tot això –gent del seu Grup en té testimoni directe– i no em faci anar més enllà, saben perfectament que aquestes persones han tingut una acció estreta respecte al problema. Per tant, de virtual, res: molt real i en aquesta línia de la coordinació a nivell general en el màxim nivell.

Vostè reclama lleialtat institucional. Bé, si no va una mica més enllà, doncs, no sé exactament a què es refereix, perquè tal com nosaltres ho veiem, de lleialtat institucional, nosaltres molta, tanta com hem sabut en tot cas, molta, no hi ha hagut mai cap retret, cap inèrcia a negar la col·laboració en aquest àmbit amb els ajuntaments, cap ni una. A vegades ens hem trobat amb una cosa una mica sorprenent, i és que alguns alcaldes i algunes alcaldesses en privat ens han dit que no afliuèssim en el tema de la Llei d'estrangeria, i alguns d'aquests alcaldes i algunes d'aquestes alcaldesses no eren de Convergència i Unió, i després, de vegades, determinats grups polítics prenen posicions públiques molt diferents, però a l'hora de la veritat la gent que ha de gestionar els problemes –i també la gent que ha de gestionar els problemes són els alcaldes i les alcaldesses, els regidors i les regidores– moltes vegades veuen les coses d'una forma diferent de com després es diu en públic, per posicionar-se en la línia que sigui.

Vostè ens feia un retret, jo crec que molt important, que jo no li puc acceptar de cap manera, senyor Masllorens, perquè ens deia que nosaltres ni parlem gaire ni fem massa. Vostè ha dit exactament això. En la primera part, vostè té raó: no hem parlat molt, perquè entenem que el problema que hi ha, el problema que tenim no és un problema qualsevol, i que exigeix poc aprofitament partidista, molt poc, i, si m'apura molt, poc aprofitament institucional. Aquest problema no serveix per dir: «A veure, avui què m'invento per sortir en els mitjans de comunicació, que més o menys quedi bé, perquè així hi sóc?» Aquesta temptació li admeto que la tenim tots en un moment o en un altre, vull ser perfectament franc, la tenim tots, però, tot i tenir-la, jo crec que s'ha de saber dominar, i més en aquests temes. I crec que el Govern de la Generalitat, des d'aquesta òptica del quedar bé, veure si podia ser objecte d'un titular o d'un altre, ha estat molt curós precisament en aquesta línia: hem procurat fer molt i parlar poc. I jo crec que aquesta és la estratègia que hem de seguir: fer molt, tant com puguem, i parlar al menys possible, tot i que lògicament avui en el Parlament de Catalunya en parlem obertament, com no podia ser d'altra manera després haver presentat vostès aquestes interpellacions.

En la línia del fer molt, deixi'm dir-li que nosaltres hem fet molt allà on podíem fer molt, i amb això contesto al senyor Masllorens, i també, si m'ho permet, a la senyora Comas. Vostè deia que no hem governat en aquest sentit, que no governem, i això no és veritat; nosaltres, en el àmbits on tenim capacitat de decisió i on hem pogut posar recursos, que és en l'àmbit de la integració, hem governat, i molt –hem governat, i molt–, i des de fa, a més a més, molt temps.

Jo els posaré, simplement, alguns exemples en aquest sentit; per exemple, l'any 93 –estem parlant de fa vuit anys enrere– es va ja impulsar i aprovar el Pla interdepartamental d'immigració per part de la Generalitat de Catalunya. I en aquest Pla es va parlar de moltes coses, es van enfocar molts problemes, per exemple: la protecció de la cultura i de la imatge de les minories ètniques en els mitjans de comunicació, l'estudi i el tractament dels problemes específics de les dones immigrades, la formació en tots els seus àmbits diferents, l'escolarització dels fills dels immigrants, l'ensenyament del català, la formació d'adults, el foment de l'associacionisme dels immigrants i d'accions afavoridores de la integració dels immigrants a les associacions juvenils, l'atenció sanitària, la percepció de la PIRMI, la protecció de menors...; en tot això, Catalunya ha estat capdavantera a nivell espanyol, ho ha estat, des d'aquí s'han encetat moltes polítiques que després han estat exemple en el conjunt de l'Estat. I qui les ha fetes, aquestes polítiques? Doncs, miri, fonamentalment dos àmbits diferents des d'una òptica d'Administració pública: el Govern de la Generalitat i els ajuntaments d'aquest país –bàsicament han estat aquests dos estaments–, i, conjuntament, Govern de la Generalitat i ajuntaments del país han donat no diré un model perfecte, ni un model ideal, perquè no seria veritat, però sí un model bastant a seguir en moltes altres comunitats de l'Estat espanyol, que després s'han inspirat en les coses que feien els ajuntaments catalans i el Govern de Catalunya per anar fent polítiques d'integració de la immigració en les seves pròpies comunitats.

Això, en l'àmbit sanitari és evidentíssim –evidentíssim. Per exemple, el Departament de Sanitat vostès saben que facilita de manera normalitzada l'accés de les persones d'origen estranger a la xarxa pública de serveis de la salut; doncs bé, l'any 96 es van atendre, persones estrangeres, 898; l'any 99, 11.585; aquesta no és una progressió qualsevol, en absolut.

En l'àmbit de l'ensenyament, l'evolució del procés d'escolarització dels nens i nenes de tres a sis anys, d'origen estranger també en aquest cas, és: en el curs 98-99, 15.860 persones, i en el curs 99-2000, el posterior, 19.229 persones, un increment en un sol any, en un sol curs, del 21,2%.

I això ho podria anar estenent a molts altres àmbits concrets de l'acció de govern. La formació d'adults i l'alfabetització, que és un altre dels grans temes en aquest món de la immigració i de determinada immigració amb segons quin origen: l'any 94, 1.630 matriculats; l'any 99, 4.214 matriculats, concretament aquí, per tant, un increment en cinc - sis anys del 162,88%. Això mateix podria dir en justícia i rehabilitació, en assistència social, en treball i formació laboral.

Què vull dir amb això? No els voldria cansar, tampoc, amb massa xifres ni amb massa exemples concrets. El que vull dir és que allà on nosaltres podíem actuar, perquè teníem o bé capacitat de decisió o bé, encara que limitadament, uns recursos per posar sobre la taula, allà hem actuat molt decididament, el Govern de la Generalitat. I a mi em satisfà dir que, al costat del Govern de la Generalitat, això mateix ho han fet la majoria dels ajuntaments de Catalunya, que han donat com a conjunt un model bastant capdavanter en l'àmbit de l'Estat en relació amb el que han estat les polítiques, no d'immigració en el seu conjunt, però sí d'integració de la immigració que és on ajuntaments i Govern de la Generalitat teníem realment els nostres àmbits de decisió i la nostra implicació més efectiva.

M'agradaria acabar, dirigint-me més especialment a la diputada senyora Comas, dient-li, que vostè ha fet un judici molt negatiu –jo ho entenc– de l'actual Llei d'estrangeria. Jo li repeteixo el mateix que li deia a la senyora Porta, en tot cas, bé, aquesta Llei significa un salt endavant molt important respecte a la legislació de l'any 85. Aquesta Llei es va impulsar, en aquest cas, fonamentalment des del Govern de Catalunya, que és qui va prendre la iniciativa, no aquesta que s'ha aprovat, però el procés de millora d'una llei que fos clarament més actual i clarament més sensible cap al fenomen de la immigració, es va posar des d'aquí, des del Govern de Catalunya.

I, simplement, dir-li una altra cosa. Jo crec, sincerament –i, a vostès, jo els agraeixo que han fet unes intervencions crítiques, però relativament equilibrades respecte al problema en el seu conjunt–, que vostès compartiran amb mi que lleis perfectes, en aquest sentit, o lleis molt bones tampoc hi són, en el conjunt –m'hi refereixo– dels països més desenvolupats. Segurament n'hi ha alguna millor que la nostra, però lleis perfectes que permetin resoldre el problema de soca-rel no hi són. Jo els recordaria que, pràcticament, a tots els països desenvolupats del món que reben immigrants de determinats

orígens, normalment d'orígens de països molt pobres, a tots aquests països hi ha processos de regularització, sempre, en un moment o en un altre. I que un procés de regularització, per definició, no és mai..., diguem-ne, sempre té un cert trauma, sempre té un cert traumatisme. Perquè el que tampoc pot fer el país d'acollida és simplement obrir la porta i no posar-hi cap limitació, no perquè no vulgui, sinó simplement, perquè fer-ho així –vostès ho saben perfectament– acabaria sent pitjor que no pas posar-hi un cert procés de regulació.

I, a partir d'aquí, jo els admeto plenament que, segurament, en l'aplicació –em sembla que ho deia vostè, senyora Comas– de l'actual Llei jo penso, sincerament –i així ho hem fet saber en el Govern espanyol en més d'una, en més de dues i en més de tres ocasions–, que en aquest moment es podria tenir un criteri de major flexibilitat que segurament ajudaria a resoldre el problema més punyent, almenys visualment, que és concretament el problema de..., primer, de la vaga de fam –avui feliçment superada, esperem que no és repeteixi–, i, després, del tancament d'aquests immigrants.

Jo crec que si en aquest moment, per part d'uns i dels altres –i aquí deixi'm repartir una mica les responsabilitats, per part d'uns i dels altres–, hi hagués aquesta major flexibilització, avui, tal com estan les coses, i amb la mediació del Síndic, que desgraciadament, doncs, ha hagut de retirar-se, això s'hauria pogut arreglar d'una forma definitiva, aquest problema que tenim avui, que estic totalment d'acord que no és el problema segurament més seriós que tindrem en aquests propers anys, perquè, lògicament, aquest és un fenomen que anirà a més i que ens hem de preparar, també, en aquest sentit.

Dic que aquesta flexibilitat ha de ser en els dos àmbits perquè també sabem... –a vegades, públicament, la gent no s'atreveix a dir-ho, però jo, avui, doncs, ho faré, públicament–, sabem també que darrere d'algunes accions de tancament a les esglésies i darrere d'algunes accions de vaga de fam hi ha interessos que no sempre es confessen. Això ho sabem. És evident que el drama humà que això significa passa per davant de tot, jo no ho nego, no ho nego en absolut; però també hem de dir, hem de tenir el coratge de dir-ho públicament, perquè ho diem privadament –hem de tenir el coratge de dir-ho públicament–, que també hi ha interessos que moltes vegades són poc confessables i que si se cedeix massa fàcilment en aquests interessos, al final se'ns agreujaran els problemes d'una forma més difícil encara de solucionar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, començaré per un tema que no vull estendre-hi excessivament, que és el tema de la Llei

d'estrangeria; potser sí que per vostès és simplement insuficient; per nosaltres, és clarament inútil, donat que deroga la Llei 4/2000, que era una llei que, d'alguna manera, ens podia servir. Potser sí que comparada amb la Llei del 85 és anar del pitjor a una cosa menys dolenta, però, vaja, no aporta gaires coses, i, a més a més, deroga una llei que ni tan sols s'havia pogut aplicar perquè no tenia reglament per desplegar-la. En tot cas, aquí acabaria la meua referència a la Llei perquè ja m'hi he estès abans suficientment.

Per altra banda, jo crec, o creiem des del nostre Grup Parlamentari que, evidentment, les competències no les tenim; però, fins i tot, en allò que tenim, com en les polítiques d'integració, hi han mancances. Hi han mancances perquè no s'estan desplegant de la millor manera, possiblement. Per exemple, el fet que no hi hagi classes de transició per a aquells nens i nenes que s'escolaritzen, que aterren en una ciutat, en un poble i que s'han d'escolaritzar, i que ni tan sols coneixen la llengua. Doncs, aquests nens, aquestes nenes haurien de tenir classes de transició amb les quals poguessin adaptar-se als hàbits, a la llengua i al sistema d'ensenyament que tenim a Catalunya.

Per altra banda, un fet ja conegut, que hem esmentat nosaltres en diferents ocasions, és el tema de l'ensenyament de la llengua. S'està ensenyant català, moltes vegades també castellà, als berbers en àrab; és a dir, en una llengua que ni tan sols coneixen i, per tant, se'ls ha de fer aprendre abans; no s'està respectant, diguem-ne..., s'està donant un tractament uniforme a tota la immigració quan realment no existeix, donat que, fins i tot, en el mateix col·lectiu de persones immigrants hi ha una diversitat enorme.

De tota manera, nosaltres, el que reclamem no són polítiques palliatives, no són polítiques socials que vinguin a palliar els problemes, sinó polítiques actives, polítiques d'intervenció, polítiques que vostès poden desenvolupar. Per exemple, en política religiosa, vostès no tenen política religiosa. Que la té la competència? Evidentment, però vostès tampoc han desenvolupat o han explorat les vies que dona l'Estatut en aquest tema. Nosaltres hauríem de tenir algun tipus d'actitud enfront d'aquests temes. Anem cap a una societat laica o és el que voldríem? I, per tant, nosaltres hauríem de tenir una política en aquests temes.

Després, cal obrir un diàleg social ampli, aclarir les aspiracions de totes les parts en conflicte; calen polítiques d'ocupació, i, per això, cal implicar tots els sectors, els sectors econòmics; cal ser agosarats i implicar-los; cal, d'alguna manera, construir amb tots els agents socials un marc d'integració global a Catalunya, un marc català d'integració. I per això fa falta, també, claredat, perquè si ens falten dades, el que passa també és que corren tota una sèrie de rumors, i aquests rumors normalment es converteixen amb resistència social vers el col·lectiu de persones immigrants, per exemple. Si es tracta de desenvolupar polítiques d'ocupació, necessitem més dades sobre quin és el nivell laboral que es necessita, quins llocs poden cobrir aquestes persones, on les podem col·locar i com donar-los formació.

Un tema que l'altre dia el fiscal general de Catalunya, el senyor Mena, també treia en la Comissió de Justícia, en la seva compareixença, era el tema de la persecució de la delinqüència. Actualment s'està criminalitzant tot el collectiu d'immigrants, simplement pel fet que hi ha un petit collectiu que està organitzat amb màfies i no s'està perseguint de la forma més contundent. Si això es persegueix contundentment, la gent que ha vingut aquí simplement a poder treballar i a poder viure de forma digne deixarà de ser criminalitzada, perquè el fet de ser immigrant no vol dir ser delinqüent, i s'està criminalitzant tot el collectiu.

Nosaltres el que demanem, el que els demanem, a vostès, en definitiva, és això: polítiques actives. I, per això, per aconseguir les competències, per aconseguir els recursos, vostès van pactar-ho, precisament, amb el Govern de l'Estat, i aquests recursos no s'aconsegueixen perquè sí. Nosaltres els oferim la nostra complicitat per aconseguir-ho. Crec que parlo en nom, no només del meu grup, sinó –ho crec– en nom de tots els grups de la cambra, quan hi ha voluntat de consens, precisament, per trobar solucions per a aquestes temes. Dubto que cap dels grups de la cambra no tingui una voluntat de consens per aconseguir millorar la situació de les persones immigrants de Catalunya.

Per tant, partim d'una bona base: partim de la voluntat d'acord, de la voluntat de consens i de la complicitat amb el Govern per aconseguir millores en les polítiques d'immigració i en les competències que podrien ajudar-nos a gestionar una millor política de cara a una vida més digna de les persones immigrants i de la seva integració a Catalunya.

I això no és possible sense polítiques actives i sense la creació d'un diàleg social ampli, com deia abans, i d'un marc català d'integració social, política, cultural i econòmica d'aquestes persones.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, per al torn de rèplica.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Mas, no es confongui i, sobretot, no ens confongui. Perquè si revisa les actes d'aquest cambra podrà comprovar que el meu grup fa unes quantes legislatures que venia demanant que les responsabilitats en matèria d'immigració passessin a Presidència, i, en espacial, parlava que les màximes responsabilitats havien de passar a Presidència per donar major intencionalitat de polítiques transversals i més contingut polític des de tres objectius bàsics: polítiques de cooperació al desenvolupament, que vostès ara han passat a Governació, per tant, difícilment es poden coordinar; anàlisis de fluxos migratoris, i integració social. Vostè ha dit que teníem sorpreses i que no havíem reaccionat. Naturalment que hem reaccionat, i favorablement, perquè vostès han fet el que dèiem des de fa molt de temps.

El que estem demanant és que actuïn, i que es coordinin per les implicacions que té això en matèria social i en qüestions humanes i humanitàries. I ja és hora que ho facin. Això és el que diem. Si canvien els responsables en matèria d'immigració cada dues setmanes, difícilment això ho podran fer, i des del 26 de juny, ja li ho he explicat abans, que els han canviat unes quantes vegades.

Quan nosaltres diem que la Secretaria per a la Immigració és virtual, no ens estem referint al paper del secretari per a la immigració, sinó que jo li deia molt concretament, que em sembla un error important i un oblit important que en els pressupostos, després de diversos mesos d'haver creat aquesta Secretaria, s'oblidin de fer-hi constar la seva presència, i ens diguin quina és la dotació pressupostària en què consta; o sigui que, en aquest cas, la virtualitat, com a mínim, és pressupostària.

Miri, l'Institut d'Estudis Autònomic ha escrit, fa poc, un informe sobre immigració en el qual deia, referint-se al Pla interdepartamental d'immigració: «L'aprovació dels plans interdepartamentals d'immigració pot ser una solució positiva, sempre que aquests plans comptin amb les disponibilitats pressupostàries necessàries i els mecanismes de control i seguiment adequats, així com sobretot» –senyor Mas– «amb la voluntat política d'aplicació.» Que segons aquest Informe de l'Institut d'Estudis Autònomic aquestes circumstàncies no han pogut predicar-se dels plans adoptats fins ara. No n'hi ha prou que hi hagi uns plans, que hi hagi uns títols de plans, a més a més, ha d'haver-hi la voluntat política de desenvolupar unes polítiques, de coordinar-les i de portar-les a terme.

Vostè em parla de tot el que ha fet la Generalitat en aquests anys –lògicament ha fet moltes coses, si amb vint-i-un anys no ho hagués fet malament aniríem–, però li haig de dir que jo vaig estar en el Consell Assessor d'Immigració des del primer dia que es va crear, i recordo perfectament, com tota la gent que hi va estar, el que va costar que s'acceptés universalitzar l'atenció sanitària a tot el collectiu d'immigrants, a les escoles, etcètera; vam haver de fer referència a la Convenció Internacional dels Drets dels Infants aprovada l'any 89, perquè recordessin l'obligació que teníem de donar aquesta assistència a tots els menors d'edat.

No ha estat tan fàcil. Quan la Generalitat ha actuat, moltes vegades ha estat perquè la societat civil hi ha insistit i ha recordat les obligacions que tenia en aquestes matèries. Per tant, aquest no és un èxit que es pugui apuntar només el Govern de la Generalitat, vostè ja ho ha dit, sinó que s'ha d'apuntar a tothom.

També li recordo que també els ajuntaments han anat molt més enllà del que eren les seves obligacions i les seves competències. Vostè va insistint que han anat molt més enllà de les competències que tenien; jo, també, permeti'm que l'insisteixi que això també ho estan fent els ajuntaments i, la majoria de vegades, sense dotacions pressupostàries ni cap tipus d'ajuda econòmica per part de la Generalitat, que alguna cosa hauria de dir en aquesta matèria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dèiem, fa un moment, que calen polítiques actives, que s'ha d'agafar el toro per les banyes i actuar amb lleialtat institucional. Vostè em pregunta què és això; ho saben perfectament, ho hem descrit moltes vegades, vostè mateix ha dit que, d'això, no se'n pot fer electoralisme, que no podem fer demagògia i en això sap perfectament que hi estem tots d'acord. Hi ha vegades que cal parlar d'aquestes qüestions, no podem obviar-les només perquè hàgim decidit que se n'ha de parlar poc i fer molt. Hi ha vegades que hem de dir alguna cosa perquè estan passant qüestions al carrer molt importants i la Generalitat i aquest Parlament han de dir-hi alguna cosa.

I, precisament, perquè hem de dir alguna cosa, senyor Mas, el que nosaltres li demanem és que vostè, que ara té la màxima responsabilitat en matèria d'immigració, l'assumeixi, no faci com quan va explicar a la premsa quines eren les seves competències a Presidència, que va oblidar citar que la immigració era una d'aquestes competències; agafi el toro per les banyes, com dic, i, amb tota lleialtat, treballem totes les administracions per fer possible la integració dels immigrants, no en política de discriminació positiva ni res d'això, sinó millorant la vida als barris, millorant la vida de les ciutats, que, al final, és on veritablement transcorre la vida dels ciutadans, tant dels qui són d'aquí com dels qui han vingut de fora.

Només li demanem això, senyor Mas: que facin una política activa, que la coordinin, que consensuin el que fan amb la resta de forces polítiques i amb totes les administracions, sense cap excepció i amb tota lleialtat.

I, després, naturalment, tot això ho haurà de coordinar algú, que suposem que serà vostè, perquè, per això, té aquesta responsabilitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula la diputada il·lustre senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor Mas, si m'ho permet, dir-li que en una part de la seva intervenció m'ha fugit d'estudi –en una part, no tota, però en una part m'ha fugit d'estudi–, perquè jo no li estava demanant per les polítiques d'integració, sinó que, quan he dit que el Govern de la Generalitat no governava, m'he referit explícitament a tota una sèrie de qüestions que fan referència a la Llei d'estrangeria i als processos de regulació. És a dir, en aquell terreny on no té competències, i sóc conscient que no en té competències.

I miri: quan llegeix una frase com aquesta, que diu: «El Govern de Catalunya, com ja ha manifestat reiteradament, no pot ser exclòs dels àmbits de decisió pel que fa a processos de regularització dels immigrants –i això ho llegeixo d'un document emanat de la Secretaria per a la Immigració–, puc dir que ho subscriu plenament. És així: s'hi hauria de poder intervenir. El cas és que no té competències, no hi intervé, però no hi intervé i, aleshores, es replega.

En canvi, per exemple –jo què sé–, en la construcció del tren d'alta velocitat no té competències, però es va negociar. En la creació del segon canal de televisió no es tenia competències, però el canal funciona, fa uns quants anys. En temes de transvasament, en l'Ebre, doncs, allò: ni sí ni no, sinó tot el contrari; no se sap què dir i es vol el Roine, que no se'n té competències, per cert, però es vol anar a negociar.

Vull dir que hi ha temes en què no hi ha competències però que hi caldria negociar, i molt fortament, amb passió, i, en aquest tema, no estan posant passió, i aquesta és la gran diferència: no hi posen la mateixa passió que amb els altres que he esmentat, per exemple –no hi posen la mateixa passió. Per què? No ho sé, no sé per què; tal vegada, perquè són persones que, com que no tenen la categoria de ciutadans, des del punt de vista legal, no poden votar? Perquè estan lligats per aquesta Llei d'estrangeria, que, en definitiva, van votar i que, és clar, sí que era millor que la de l'any 85, és millor que la de l'any 85, però ha significat un retrocés important respecte al que teníem. I, sobretot, més enllà del que diu la lletra, com he dit abans, amb la seva aplicació, ha generat conflictes artificialment perquè s'han canviat les regles del joc.

Que la Generalitat ha fet algunes coses en aquests conflictes més recents? Doncs, sí: el senyor Miret, el senyor Garcia Clavel, de forma ben intencionada, amb dedicació –no ho nego. Caldria valorar si és suficient –crec que no, i, això, afirmo que no; sí de forma adequada–; caldrà valorar-ho.

Però miri: anem en positiu: què caldria fer? Jo deia, acabant, fa un moment, que el Govern hauria d'abandonar, encapçalar, justament, el fet de donar solució als problemes immediats i als propers, perquè aquestes qüestions ens condicionen les polítiques d'integració, que, en aquestes, sí que hi tenim competències i podrem fer, perquè, és clar, és un marc estructural del qual és difícil sostreure's. I, és clar, nosaltres entenem que el que caldria és demanar una nova regularització extraordinària, perquè la que s'ha fet és insuficient.

Em diran: «Hem presentat una proposició no de llei a Madrid». Ja ho sé, l'acaben de presentar, però ho han fet ara, ho podien haver dit abans i, sobretot, defensi-ho amb passió, com les altres qüestions. I, sobretot, hi ha coses que són urgents. I posem-nos d'acord amb els termes: un nou procés de regularització.

També entenem que caldria eixamplar els mecanismes ordinaris de regularització, perquè, és clar, no podem anar fent un procés extraordinari darrere un altre i, per tant, hi ha possibilitats d'ampliar aquests mecanismes. Doncs, aprofundim-les i, sobretot, exigim que l'Administració competent resolgui amb eficàcia aquestes qüestions; no pot ser que un empresari que vulgui realitzar, a partir de les bones pràctiques laborals, la contractació d'una persona estrangera, acabi trigant, la resolució de la seva tramitació, vuit mesos; no pot ser, això no pot ser. I, això, el Govern de la Generalitat hauria de ser el primer a denunciar-ho, a demanar que no volem que a Catalunya passin les coses d'aquesta manera –ni en altres llocs, tampoc–, però ens hem d'interessar pel que està passant aquí, perquè ens afecta –les qüestions que estan passant aquí.

Per tant, en això, hi tenen competències altres? Hi tenen competències altres, però interessem-nos-hi, i interessem-nos-hi amb passió, amb voluntat de voler arreglar les coses, dir: «Nosaltres governem Catalunya i, per tant, volem solucionar aquests temes» –això és el que estem demanant, senyor Mas.

I, després, evidentment, hi ha tota una sèrie de qüestions en què Catalunya hauria d'anar més enllà del que la mateixa Llei diu; hauria d'anar una mica més enllà, fent efectives les polítiques d'integració i, aleshores, doncs, és clar, sí que hauríem de ser conscients que, més allà del que diu la Llei, hauríem d'assegurar que les persones que estan a Catalunya i que hi estan vivint i treballant, amb independència de la seva situació legal, tenen els mateixos drets i deures. Assegurem això, assegurem això, i recomanem als ajuntaments que empadronin per donar dret a la sanitat, i recomanem a entitats, associacions i partits que afiliïn gent, amb independència de la seva situació legal. I reconeguem, sobretot, una cosa que s'ha dit aquí: el paper crucial dels ajuntaments en les polítiques d'integració, que han d'anar adreçades a qualsevol tipus de persona, sigui quina sigui la seva situació legal. Per tant, superem –ja ho fan, això, els ajuntaments..., però, aleshores, impliquem-nos-hi més i donem recursos.

Aleshores, exigim, també, a partir de ser coherents, que el Govern de l'Estat es coresponsabilitzi, al seu torn, amb el que estan fent les comunitats autònomes i estan fent els ajuntaments en matèria d'integració a la immigració. Per això, ho he deixat en últim terme, no perquè no sigui important, sinó perquè, si el Govern de la Generalitat no intervé, en primer lloc, en allò que condiciona totes les polítiques d'integració, com són els processos de regularització, malament ho farem, perquè, si tenim més gent estrangera en situació irregular que la que tenim en situació de poder estar normal, per dir-ho així, aleshores, anem malament; no podem seguir tenint un 71% de sol·licitants de regularització amb denegació d'aquestes sol·licituds –això és absolutament anormal; no pot ser, no pot ser de cap manera. Per tant, insisteixo que aquesta qüestió s'hauria de solucionar.

I, per acabar, torno a la qüestió més conjuntural i, al mateix temps, més punyent, i, com he dit abans, ens preocupa extraordinàriament que el Síndic de Greuges s'hagi vist obligat, malauradament, a deixar, a abandonar la seva mediació. Què passarà a partir d'ara? Jo, abans, he fet alguna proposta; no se m'ha contestat, ho deixarem de nou a les mans de Déu, si és que Déu existeix per a qui ho cregui? També haurà de cuidar-se de donar solució a les persones que han protagonitzat una situació molt greu, sent conscients –i comparteixo amb el senyor Mas el que ha dit– que, potser, al darrere d'alguns d'aquests, hi ha interessos inconfessables, hi ha màfies, com es diu, però el que no podem fer a les víctimes de les màfies culpables de les màfies; anem a veure quins mecanisme tenim per perseguir aquestes màfies i donem sortida a la situació de les persones concretes, que és el que ens interessa. I, de moment, aquesta sortida, malauradament, s'ha tancat, i això, el nostre Grup, el preocupa moltíssim, i reclamo, una vegada més, que, entre tots hi busquem sortida, perquè

aquest Parlament, a més de legislar, ha de ser competent, també, a poder opinar sobre quines han de ser les vies de sortida en situacions com aquestes.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller en cap

Moltes gràcies, senyor president. Se'ns reclamava, en la primera intervenció, que hi hagi més dades disponibles –em sembla que s'ha dit això–; simplement, recordar que les dades hi són –les dades hi són. En diferents moments, des dels òrgans de coordinació de la immigració s'han fet públiques, aquestes dades, i les tenim disponibles, totes les que tenim, les tenim a disposició de tots vostès, i crec que, a més a més, estan impreses, estan en tots els mitjans de comunicació ordinaris i, per tant, bé, crec que les poden consultar, sense més. És evident que no totes les dades estan disponibles. Si vostès, segurament, ens pregunten quantes persones exactament hi ha a Catalunya que no estiguin, diguem-ne, en un procés de regularització i que estiguin aquí en una situació absolutament illegal i irregular, doncs, segurament, a la persona no ho podríem precisar, però tot allò que tenim –i tenim molta cosa, lògicament– està disponible.

Per cert, voldria recordar que, des del nostre Govern, durant aquests darrers anys i, també, en aquest moment –i, fins i tot, pels fets més punyents–, hi ha una col·laboració molt positiva amb les organitzacions sindicals –molt positiva. Quant a això que vostè també ens deia de la relació amb les sindicats i fins a quin punt ells, doncs, estan, també, col·laborant amb nosaltres en la solució o en l'intent de solució de tots aquests problemes, dir-los que, realment, aquesta col·laboració existeix i, almenys a criteri nostre, és una col·laboració notablement efectiva.

Dir, també, perquè se'ns demanaven coses així, que, a través de les oficines de Benestar Social –és a dir que nosaltres hem posat les oficines de Benestar Social a disposició de processos de regularització–, se n'han fet milers, de regularitzacions –a través de les oficines de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. Tampoc és estrictament la nostra competència, per dir-ho així, però tot allò que nosaltres hem pogut fer obertament per intentar resoldre els problemes que s'anaven produint, tot això ho hem fet.

Bé, més enllà d'això, vostès, de fet, ens reclamen coses que jo crec que ja fem –ho crec, eh? Quant a algunes d'aquestes, vostès mateixos ho diuen, i diuen que ho han reclamat; per tant, escolti'm: si vostès mateixos ho han reclamat i nosaltres ho fem, doncs, suposo que això deu ser un motiu de satisfacció per a vostès. Poden dir que ho hem fet tard, a criteri seu, però, en tot cas, ho hem fet, no? Si vostès reclamaven que hi hagués una coordinació en el màxim nivell de l'acció de Govern de la Generalitat, i això s'ha fet, doncs, escolti'm: bé, ja està fet, vull dir que ja no podem fer més; més enllà del que vostès reclamàvem, ja no ho podem fer, perquè el que vostès demanaven en aquest sentit s'ha fet.

També els voldria dir que vostè ha tornat a fer èmfasi, senyor Masllorens, que els canvis en el Departament de la Presidència podien malmetre el que era un seguiment efectiu de les polítiques d'immigració. Jo li diré que no, que no ha estat així –no ha estat així. No ha estat així per diverses raons. Primer, perquè, hi insisteixo, les polítiques diguem-ne d'acció concreta –les d'acció concreta–, les que acaben revertint més positivament en la gent, en els ciutadans, aquestes no es fan des del Departament de la Presidència, es fan des dels departaments més directament implicats, i miri, escolti'm, aquí vostè té tres exemples, aquí asseguts, de persones que estan en el Govern des del primer dia d'aquesta legislatura: la consellera Rigau, el conseller Rius i la consellera Carme-Laura Gil, i aquestes tres persones són persones que estan totes elles, tots els seus departaments, fortament implicades en les polítiques d'integració. I també li puc dir –i li ho puc dir, a més a més, amb coneixement de causa suficient– que, dintre de l'àmbit de Presidència, el mateix president de la Generalitat –jo ho he vist durant aquests últims quinze dies d'una forma molt clara–, el mateix president de la Generalitat segueix els temes de la immigració dia a dia. Per tant, no hi ha cap mena de defalliment des d'aquest punt de vista de l'acció de govern respecte a les polítiques, fins i tot, de la coordinació de les polítiques d'immigració.

Tot el que jo li he explicat abans, els he explicat abans, tot això, senyor Masllorens, s'ha fet amb diners, tot allò que jo li he explicat que durant molts anys hem hagut de fer i hem pogut fer s'ha fet amb diners; per tant, vostè no ens pot dir ara: «no, és que com que vostès no han dotat d'un pressupost la Secretaria d'Immigració, això vol dir» –hi insisteixo– «que és una cosa virtual», no, perquè tot el que hem fet fins ara, encara que no hi hagués aquest òrgan de coordinació a nivell de Presidència, tot això ha costat molts diners –molts diners.

I, hi insisteixo una vegada més, no hem tingut un finançament específic per a tot això, ens ho hem hagut de carregar tot sobre les nostres espatlles, tot sencer, mai se'ns ha reconegut ni una sola pesseta en el finançament de Madrid, ni ara ni mai, per al que eren les polítiques d'integració de la immigració; no era un concepte, vaja, no és, encara, un concepte que estigui sobre la taula. Jo li puc dir que nosaltres, això, ho hem reclamat en diferents ocasions, però, fins ara, això no s'ha contemplat.

I vostè ens deia que, bé, algunes de les coses no les hem fetes de cop, no les hem fetes immediatament, i que s'han hagut de reclamar algunes vegades. Escolti'm, jo li diria dues coses en això. Primer, insisteixo que moltes de les coses que s'han fet en política d'integració dels immigrants a nivell espanyol s'han començat a Catalunya. Per tant, home, potser no hem fet tot el que podríem, tot el que hauria calgut immediatament en el temps, però, en tot cas, hem anat molt més de pressa que molts d'altres; per tant, això algun mèrit deu tenir, i no només mèrit del Govern, mèrit –i ja hi insisteixo– col·lectiu de la societat catalana i de les administracions públiques catalanes. Ho he dit del dret i del revés, això, en moltes ocasions.

Segon, bé, escolti, nosaltres tenim una responsabilitat afegida en tots aquests processos, que és que hem d'ad-

ministrar els recursos, nosaltres hem de donar compte dels recursos que administrem. Vostès poden fer una cosa que, bé, jo també he sabut fer a la vida, a l'acció política, que és que quan s'està a l'oposició moltes vegades es pot demanar per tot, sense tenir en compte que, al final, hi ha una suma, i que aquesta suma ha de donar, perquè si no dona després vostès ens critiquen perquè no dona, i diuen que gastem més del que hauríem de gastar.

Per tant, escolti, és evident que no tot el que es demana, per part de la societat, per part de la gent, per part dels estaments, per part dels ajuntaments respecte al Govern de Catalunya, per part dels grups de l'oposició en el Parlament de Catalunya, és evident que tot no ho podem fer en el moment que se'ns demana.

Ara, escolti'm, moltes de les coses que s'han demanat en els consells assessors de la immigració, moltes de les coses, el Govern de la Generalitat les ha retingudes, o bé les ha posades ell sobre la taula o les ha retingudes i, quan ha pogut, les ha aplicades. Per tant, això vol dir que hi ha hagut sensibilitat i que hi ha hagut ganes de resoldre aquests problemes en la mesura en què nosaltres hem pogut o en la mesura en què nosaltres hem sabut.

Senyora Comas, bé, vostè ens diu que en la integració de la immigració sí, però que en els altres aspectes de la immigració no governem. Bé, si entenem governar en el sentit més ampli de l'expressió, que vol dir fer coses, fer una acció concreta, una acció diguem-ne de govern o una acció política, jo li he de tornar a dir que sí que governem, sí que fem acció política, fins i tot allà on no tenim competències directes, fins i tot allà.

Pot passar una cosa, pot passar que allò que nosaltres defensem, vostè no hi estigui d'acord, però això no vol dir que no fem res, vol dir que el que fem, vostè no hi està plenament d'acord, o el seu Grup, i això és perfectament legítim, vostè pot ser que tingui altres idees o altres iniciatives, però no ens negui les nostres. Nosaltres, en els àmbits on no tenim competències, hem estat molt actius, i ho estem en aquest moment, i vostè mateixa ho ha reconegut.

Fa poques hores, el Grup Parlamentari Català, i no sé quants altres grups ho han fet això... (*Algú diu: «Nosaltres abans».*) Doncs, molt bé, vostès abans, dòmino, els felicito, però nosaltres també, i per tant, si jo no els nego a vostès el que vostès fan en aquests altres àmbits, on tampoc tenen competències estrictes, jo els demano que no ens neguin vostès la nostra acció, que també l'estem fent i, escolti, l'acció que ha fet el Grup Parlamentari Català és important, perquè va en la línia d'aquesta regularització extraordinària que vostè demana, fins al punt que el que estem demanant a Madrid, ara i fa bastants dies –jo he fet declaracions públiques en aquest sentit des de fa força setmanes–, hem dit que el que s'havia de fer, precisament com a fórmula sensible de cara al problema humà que tot això significa era, abans que res més, regularitzar els immigrants que avui estan a Espanya encara que sigui en situació il·legal, això és el que hem demanat.

I, com es diu col·loquialment, posar el comptador a zero, en el sentit de dir: «escolta, no anem a buscar més

immigrants ara mateix, quan tenim aquí un grup d'immigrants molt nombrós que» –com vostè molt bé deia– «està integrat laboralment en moltes ocasions, forma part de la nostra societat, en moltes ocasions està arrelat a la nostra pròpia ciutat», bé, doncs aprofitem-ho, això, perquè, a més a més de l'interès que hi puguem tenir, a més a més, demostra sensibilitat respecte a un problema humà molt important. Això ho hem defensat i ho tornem a defensar a través d'aquesta Proposició no de llei.

Bé, per tant, ho fem, ho fem tant com d'altres, més que d'altres, menys que d'altres, això ja és opinable, però nosaltres també ho fem, també tenim aquesta acció política i aquesta acció de govern en sentit més ampli.

Simplement, dues coses per acabar. Nosaltres –vostè ho reclamava– ja ho hem fet, vostès ens han reclamat moltes coses que ja estem fent. Bé, nosaltres, per exemple, a través de la conselleria, del Departament de Governació hem demanat als ajuntaments de Catalunya que fessin l'empadronament. Això que vostè ens demana, nosaltres ho hem fet, per escrit, perquè no es pugui dir que ho hem dit, però no ho hem dit. Per escrit, ho hem dit.

I, concretament, en el tema que vostè denunciava, amb molta raó, de l'excés de temps que costa per a una empresa poder arribar a integrar a un treballador immigrant, vostè té tota la raó, nosaltres aquí, a través del Departament de Treball estem intentant resoldre això, però, a més a més, hem demanat altres coses, hem arribat a demanar –i jo crec que vostès estarien d'acord en això– que el Govern de la Generalitat tingui persones destacades en els països d'origen de la immigració, persones nostres que puguin donar compte aquí, en el Parlament de Catalunya, que estiguin destacades en els països d'origen de la immigració –o als països d'origen més importants– i que siguin persones que ens ajudin a orientar aquesta immigració d'acord amb les condicions que poden ser més positives per al nostre país, que és el país d'acollida i pels mateixos immigrants que després vindran aquí i, lògicament, hauran de trobar una feina, hauran d'agrupar la seva família, hauran d'acabar integrant-se plenament a la nostra societat. Nosaltres, això, també ho hem defensat.

Desgraciadament a això encara no hi hem arribat, però, escolti, nosaltres tenim una experiència bastant llarga en aquesta història democràtica recent espanyola que quan, des de Catalunya, amb fermesa, amb constància, amb raó i amb sentit comú es demanen les coses, finalment, encara que costi un cert temps, finalment s'aconsegueixen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional (tram. 300-00265/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional. La presenta Convergència i Unió i l'exposa l'illustre diputat senyor Josep Rull. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió planteja avui aquesta interpellació sobre el Pla hidrològic estatal. Creiem que l'actual moment processal és l'escaient per fer un acte parlamentari d'aquestes característiques, creiem que avui és un bon moment per fer un repàs del que han estat aquests cinc darrers mesos en relació amb l'estratègia catalana de gestió de recursos hídrics i, també, per veure quines són les previsions de futur, què és el que cal fer, especialment com a Govern de Catalunya d'ara fins a l'aprovació definitiva del que sembla que serà aquesta llei del Pla hidrològic estatal.

I li plantejàvem una visió estrictament catalana, en la mesura que Catalunya representa un cas excepcional en aquest àmbit, en la mesura que Catalunya com a país és conca receptora, però també és conca cedent, cosa que no passa en altres territoris, cosa que no passa ni al País Valencià, ni a l'Aragó, ni a Múrcia, ni a Almeria; per tant, es dona aquesta doble consideració.

Parlant d'una visió catalana i d'una estratègia catalana que es va crear a partir de la constitució de la Comissió de Recursos Hídrics que vostè mateix, senyor conseller, ja va anunciar en la seva primera compareixença a la Comissió de Política Territorial. En efecte, es va crear una Comissió de Recursos Hídrics aquí a Catalunya per analitzar quina era la situació en el nostre país des d'aquella perspectiva a què feia referència. I en una primera instància va correspondre d'establir quina situació hídrica real té Catalunya. Es va parlar de la doble dependència a Catalunya, institucionalment, per una banda, amb l'Agència Catalana de l'Aigua, i per altra, amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre; la situació de l'abastament a Catalunya en què més del 50% de l'abastament no correspon a xarxes sinó que correspon a pous amb tota la precarietat que li és inherent; la situació de xarxes en alta, no interconnectades encara, tot i que se n'han fet progressos significatius; la situació de sobreexplotació d'aqüífers –aquest Parlament és un reflex sistemàtic d'iniciatives en relació amb la sobreexplotació dels aqüífers Carme-Capellades o Tordera; la situació deficient de la qualitat també de l'aigua a determinades zones de Catalunya –al Llobregat, a municipis costaners– i la situació deficitària de cabals de manteniment, de cabals ecològics.

En un segon pas, feta aquesta primera anàlisi, la Comissió va arribar a un acord des de la nostra perspectiva, des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, important, de xifrar aproximadament quina era la demanda que necessitava Catalunya a curt i a mitjà termini, les conques internes de Catalunya, les conques excedentàries de Catalunya; aquest va ser

l'acord al qual va arribar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular. Era un principi de constatació que a Catalunya hi ha un dèficit hídric a les conques internes de 350 hectòmetres cúbics.

Amb aquest punt de partida es poden plantejar tot un seguit d'estratègies per poder-lo reduir, per poder-lo minimitzar. De fet, aquell mateix acord entre els tres grups plantejava mesures adreçades a millorar substancialment les polítiques de gestió integrada de l'aigua, es parlava de mesures d'estalvi, de processos de reutilització de les aigües depurades, i també de l'aplicació de noves tecnologies com el dessalatge.

De fet, en tot aquest procés d'ençà aquests sis mesos, i en les mateixes alegacions que el Govern de Catalunya ha presentat al Pla hidrològic estatal, ja es feia una aproximació del que es podia arribar a estalviar amb aquests sistemes. Es parlava de 30 hectòmetres cúbics amb interconnexió de xarxes, es parlava de 50 hectòmetres cúbics si som capaços d'implementar les tres plantes dessalinitzadores en el transcurs dels dos, tres propers anys, i es parlava de 45 hectòmetres cúbics amb l'estratègia de reutilització, que s'hi ha fet referència. No es tracta només de programes pilot, sinó que, en aquests moments, ja hi ha un desplegament efectiu en aquesta matèria, i com exemple d'eficàcia.

Tanmateix calia –i aquesta era la següent conclusió a què arribava aquesta Comissió–, era necessari, per assolir els nivells de qualitat i quantitat, una aportació externa. Per tant, la necessitat d'un transvasament. Això no havia d'anar en contra de l'estratègia d'estalvi, aquest era el plantejament en tot cas dels tres grups parlamentaris, i avançàvem, i entro en matèria, en la idea que el futur, aleshores era futur Pla hidrològic estatal, havia de ser necessàriament, d'acord amb el marc competencial que té Catalunya en aquests moments, l'instrument de planificació i el marc legal en què havia de donar-se resposta a aquest dèficit, i establir-ne l'origen del necessari transvasament, que es constata que havia de produir-se, que hi havia d'haver una aportació externa.

El que aquella Comissió no va consensuar, ni tan sols els tres grups parlamentaris, era quin percentatge d'aigua havia de ser transvasada a les conques internes ni tampoc la font, i, des d'aquesta perspectiva, quina quantitat d'aigua havien de rebre les conques internes, però també quina quantitat d'aigua s'havia de transvasar d'alguna de les conques catalanes, ja fos l'Ebre, ja fos el Noguera Pallaresa, que també se'n parlava, o el Roine. Apareix definitivament el Pla hidrològic estatal i en resol les dues incògnites. I en quins termes ho fa? Ho fa en els següents termes: el sumatori del transvasament és 1.050 hectòmetres cúbics i la font no es diversifica, simplement es parla de l'Ebre. Aquestes són les dues conclusions, les dues principals conclusions, d'aquest Pla hidrològic estatal.

I evidentment nosaltres, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió –i al llarg d'aquests mesos ho hem anat explicitant, ja fos a les mateixes comarques de l'Ebre, a les comarques de la resta de Catalunya o en aquest mateix Parlament–, consideràvem que 1.050

hectòmetres cúbics era una quantitat excessiva i, per altra banda, que no es podien tancar les portes a alternatives. I en aquest cas nosaltres n'apuntem una, que era el possible transvasament del Roine; consideràvem que era una opció –i considerem encara– més raonable ambientalment, per qualitat de recurs, de disponibilitat permanent, financerament i econòmicament.

Ja tenim el resultat del dictamen de la comissió estatal de l'aigua, que es va reunir fa aproximadament quinze dies –properament, em sembla que serà aquest mateix divendres, el Consell de Ministres ja elaborarà el projecte definitiu de Pla hidrològic estatal per portar-lo a les Corts Generals de l'Estat–, per bé que s'hi han incorporat algunes alegacions, continuem, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tenint seriosos interrogants, i li expressem la nostra intranquillitat amb relació justament a allò que li deia: a la quantitat i a les alternatives.

I aquest és l'objectiu de la interpellació que li plantejem avui, senyor conseller de Medi Ambient: quina valoració en fa el Consell Executiu, d'aquest projecte, d'aquest avantprojecte de Pla hidrològic estatal, per una banda, i quina serà l'estratègia del Govern de Catalunya en relació amb aquesta matèria? Ho deixo aquí.

Moltes gràcies, senyor president, honorable senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, li agraeixo la intervenció per l'oportunitat que em permetrà davant d'aquesta cambra renovar i reiterar quin és el posicionament clar i consistent del Govern de Catalunya davant d'aquest important debat en què la societat catalana i l'Estat espanyol ens trobem immersos.

Deixin-me que faci una mica de retrospectiva, igual com vostè ha fet, però valorant també els diferents progressos que hem aconseguit des de fa més de dos anys amb relació a la determinació i a la clarificació del marc o de l'entorn que, en la definició de la política hídrica de Catalunya, hem anat trobant i hem anat avançant.

Vull recordar que fins i tot abans de la presentació del projecte actual de Plan Hidrológico, l'aleshores Llibre blanc, el Libro blanco del agua, va ja introduir algunes indefinicions que amb el temps hem anat corregint. El dèficit de les conques internes de Catalunya, en aquest primer Llibre blanc, era qualificat com a «situació deficitària conjuntural», i davant d'aquesta situació analitzada com a conjuntural s'avançaven, com a úniques solucions, les solucions d'abastament intern, és a dir, solucions internes en la pròpia conca.

Nosaltres, des del Govern de Catalunya, varem continuar defensant..., i amb diàleg i convenciment, varem progressar en la línia de definir aquest dèficit com a estructural i que, per tant, requeria també, no només però també, solucions externes. Curiós, que després de

tants i tants anys d'estudis, i de tants i tants anys, també, de responsabilitats per part de polítics catalans al front d'aquestes responsabilitats de planificació hidràulica, encara es continués definint –i, per tant, jo diria que menysvalorant– un dèficit, una situació excepcional a Catalunya i excepcional a l'Estat espanyol: la no-garantia d'aigua per a més de quatre milions i mig de ciutadans de Catalunya no era identificada, fins fa poc més de dos anys, pels planificadors de l'actual Govern, de l'anterior i de l'anterior. Dic que, amb diàleg i convenciment, amb persuasió, amb constància, vàrem aconseguir una nova categorització d'aquesta situació i, per tant, el Pla hidrològic que es presenta el mes de setembre reconeix, accepta que aquest dèficit interior de Catalunya és estructural i que calen, a més de polítiques com les que vostè ha esmentat i que estan en part consensuades amb grups importants d'aquesta cambra, polítiques internes de dessalinització, d'interconnectabilitat, de reutilització, d'estalvi; calen també aportacions externes. Un avenç que es va produir, doncs, repetixo, en el passat.

Ens trobem, però, com vostè mol bé ha dit, senyor diputat, amb la presentació d'un projecte, al mes de setembre, que recollia aquest diàleg entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat per reconèixer un dèficit de l'ordre de 300 a 350 hectòmetres cúbics amb unes necessitats d'aportació externa de l'ordre de 200 hectòmetres cúbics, però –els he de dir certa sorpresa per part nostra, perquè l'anàlisi només havia estat des d'un punt de vista bilateral d'estructuració i de definició de la situació de Catalunya– se'ns posa sobre la taula unes necessitats d'aportacions externes a altres conques de l'Estat de 1.050 hectòmetres cúbics i amb una única font de sostracció o, en tot cas, de subministrament per resoldre aquests dèficits: l'Ebre.

Davant d'aquesta circumstància el Govern al mes de novembre presenta una proposta, un conjunt d'allegacions i un ventall d'alternatives que se sintetitzen, com vostès saben, en una aposta decidida per intentar –tot i no posar en dubte que potser podrien ser objecte d'una certa anàlisi, les necessitats diferents de les que Catalunya presenta; em refereixo a les d'altres conques: les conques valencianes, les conques murcianes, les conques andaluses; tot i no posar-ho en dubte– buscar solucions per donar resposta també a les necessitats que no només a Catalunya ens afecten, sinó que també a les que l'Estat, el Govern de l'Estat, té necessitat d'abordar en aquest Pla hidrològic.

I aquestes propostes es basen en una aportació externa complementària i alternativa a la sostracció de l'Ebre, que a més la plantejarem no unidireccionalment, sinó també amb altres alternatives existents reconegudes en les mateixes anàlisis hidràuliques del Plan hidrológico. I diem: la nostra i prioritària, la més fàcil, és portar 300-350 hectòmetres cúbics des del Roine. I seguim defensant això, i creiem que si és possible que el mateix Govern de l'Estat espanyol hagi signat un conveni, el Conveni d'Albufeira, amb l'Estat portuguès per regular les aportacions i els règims del Tajo i del Duero, i per regular transvasaments a altres conques des d'aquests rius, que també tenen afectacions transfrontereres, doncs, és perfectament factible que el Govern

de l'Estat espanyol es planteji també l'estudi de la viabilitat de l'aportació del Roine i que iniciï, com li estem demanant, com li hem demanat, exploracions, negociacions amb l'Estat francès per valorar la viabilitat d'aquesta proposta. També estem dient que si el Roine es continua denegant –encara no sabem ben bé per què–, doncs que a través de les infraestructures del Tajo - Segura encara queda disponibilitat hidràulica suficient per portar més aigua des del baix Duero, que també els mateixos estudis del Llibre blanc i del Plan hidrológico reconeixen com a factible.

Per tant, estem donant propostes alternatives per reduir, dels 1.050 hectòmetres cúbics a extreure de l'Ebre, 350 del Roine, del Duero, com a alternatives possibles per disminuir l'afectació a les nostres conques, en aquest cas al Delta i a les comarques catalanes de l'Ebre.

Bé, ens trobem en aquest cas encara amb una definició per part del Govern de l'Estat de no diversificar la font de subministrament, de no diversificar el conflicte. I sembla que de moment encara no hem aconseguit, com vam aconseguir en el passat, i, per tant, no defallim d'aconseguir-ho, no hem aconseguit modificar segons quins criteris i plantejaments. I dic «segons quins», perquè n'hi ha hagut d'altres que sí, i vull valorar que hem fet progressos i que ja l'actual versió renovada, que no definitiva, del projecte del Plan hidrológico nacional incorpora algun d'aquests progressos, i que són substancials i que són interessants per a Catalunya. Hi ha compromisos ja d'incloure algunes obres en infraestructures hidràuliques o regadius que no es contenen en el primer projecte inicial; hi ha un compromís fefaent de recollir, que no es recollia, com a garantia prèvia a qualsevol transvasament, un projecte integral de protecció ambiental del Delta; que es reculli inversions i actuacions de lluita contra la regressió del Delta, d'anàlisi de la intrusió salina, de com queden afectats i alterats els sistemes, els ecosistemes, les badies, tot el funcionament del Delta, en funció de les detracions, de totes unes obres de millora de la navegabilitat i de totes unes series d'actuacions al voltant de la dinàmica ambiental i de protecció del Delta que no s'hi contenen.

I això el Govern ja ho ha assumit, i ha assumit una cosa molt important, molt important per al país, que portem temps demanant-ho i que el Govern ja ho ha incorporat, i és que el projecte actual, el que encara està en procés de tramitació, de negociació parlamentària, ja incorpora la revisió de la Llei 18/81; aspecte fonamental per poder garantir que transitòriament i que progressivament Catalunya, l'Administració hidràulica de Catalunya, pugui donar resposta a les necessitats cada vegada més greus de donar, en quantitat i en qualitat, subministrament suficient a quatre milions i mig de ciutadans del nostre país. L'ampliació de l'àmbit de la Llei 18/81, superant l'estricta marc de les comarques de Tarragona i ampliant-lo a les comarques de Barcelona, recollida en l'actual projecte, va en la línia del que el Govern de Catalunya ha demanat. I creiem que aquests són progressos importants, que cal valorar-los positivament, però que, repetixo, no ens permeten avui encara mostrar una predisposició favorable a l'actual projecte.

I en quin estadi ens situem des d'un punt de vista de posicionament i des d'un punt de vista d'estratègia?

Doncs de continuar defensant el diàleg, la negociació i la recerca d'acord amb el Govern de l'Estat per poder disminuir d'una manera substancial el transvasament des de l'Ebre, i no –que també, sobretot fonamentalment– per la garantia ambiental que creiem que encara no està prou recollida, sinó fins i tot des d'un punt de vista de garantia de subministrament. Les anàlisis dels sobrants del riu Ebre en els darrers cinquanta anys demostren que set d'aquests cinquanta anys no hauria estat possible efectuar el transvasament de 1.050 hectòmetres cúbics, ni tan sols –ni tan sols– considerant i descomptant tots els usos previstos; però el que és més greu és que, d'aquests set anys, set anys en els darrers cinquanta anys, quatre d'aquests set anys, quatre, s'han ubicat o s'han donat en els darrers quinze anys: quatre dels darrers quinze anys, els sobrants de l'Ebre només haurien pogut proporcionar de l'ordre de 200 a 300 hectòmetres cúbics –sobrants avaluant, repeteixo, tots els usos i totes les garanties ambientals.

És, per tant, també des d'una visió hidràulica i de subministrament que creiem que cal modificar aquesta proposta de sostracció...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Acabo, president, aquesta primera intervenció recordant que des d'un punt de vista de garantia de subministrament, des d'un punt de vista fonamental de garantia ambiental del Delta i de les comarques catalanes de l'Ebre, i de l'Ebre, creiem que encara hi ha temps: el temps de la tramitació del projecte parlamentari, que, com ha dit molt bé el diputat, es trametrà d'una manera imminent a les Corts, al Parlament de Madrid; durant aquest temps continuarem buscant una nova aproximació –com s'ha produït en el passat en alguns aspectes que els he recordat– als nostres plantejaments, una nova aproximació a aspectes que creiem que per nosaltres són molt importants, i continuarem intentant defensar fins al darrer instant el nostre doble compromís: el compromís de donar –com a administració hidràulica, òbviament– una resposta a les necessitats de subministrament d'aquest recurs estratègic per al desenvolupament del país, que és l'aigua, sobretot per a les conques internes del país, però no només per subministrar més aigua o més recurs, sinó per recuperar la qualitat ambiental, també, de les conques del Ter o del Carme-Capellades o de la Tordera –i, per tant, per anar recuperant, també, la qualitat ambiental de les nostres conques internes–, sinó també i sobretot el doble compromís...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...per defensar l'Ebre, el Delta, les comarques catalanes i el futur de la gent de l'Ebre.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva, de nou, indulgència.

El president

Gràcies. L'illustre diputat té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller de Medi Ambient, amb molta rapidesa... No, simplement, un plantejament més per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: a la meua primera intervenció he fet referència a tot un procés d'acord, de consens, que va permetre assolir aquest Pacte català de l'aigua el 25 de juliol de l'any 2000. El plantejament seria el següent: és possible, en el transcurs de la resta de procés, fins que s'aprovi definitivament el Pla hidrològic estatal, de tornar a establir, de tornar a bastir, de tornar a dibuixar un pacte català de l'aigua que ens permeti tenir una posició unitària o, com a mínim, de la majoria de partits polítics d'aquest país per poder fer aquesta negociació amb el Govern de l'Estat? Simplement, això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Sento que no hi hagi la diputada senyora Comas, que abans apellava a la passió en la defensa dels nostres plantejaments; passió i convicció –i consistència–, que espero haver intentat traslladar als diputats i diputades d'aquesta cambra en la meua anterior exposició.

Amb la mateixa passió, però no tant amb la mateixa convicció –no per part nostra, sinó per la sorpresa i, una mica, pel desconcert que em produeixen les manifestacions i els posicionaments d'altres grups de la cambra–, el que sí que vull fer –i el renovo aquí– és l'oferiment al Grup del Partit Popular i al Grup del Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, una oferta de renovació i de revisió conjunta de l'acord que vam subscriure el 25 de juliol, en què acordàvem un marc estratègic per al desenvolupament de les polítiques hidràuliques del país i un marc estratègic de posicionament davant del proper –aleshores, previsible– Plan Hidrológico Nacional. Vull recordar que l'acord subscrit per aquests tres partits polítics, per aquests tres grups parlamentaris, deia: «d) el Plan Hidrológico Nacional és l'instrument de planificació i el marc legal en què ha de donar-se resposta al dèficit de les conques internes i establir l'origen del necessari transvasament».

I, quan jo dic que no sé amb quina consistència puc plantejar aquesta renovació d'aquest acord per defensar una posició conjunta que ens permeti, amb tranquil·litat, amb un esperit i un tarannà negociador, però amb consistència, de negociar amb el Govern de l'Estat, amb el Ministeri de Medi Ambient, durant tot aquest procés que encara tenim obert –i vull manifestar que hi ha hagut, si més no, una predisposició d'obertura, també, corresposta per part del ministre i pel Govern quant al manteniment del diàleg–, ho dic perquè jo ja entenc

que cadascú ha de defensar les seves posicions, però m'agradaria saber en quines posicions estem. I intentaré que la meua no sigui una resposta, una interpellació generant una nova pregunta, però on m'he de situar amb relació al posicionament d'altres partits polítics d'aquesta cambra? Amb l'acord signat el 25 de juliol? Amb les propostes d'alguns diputats gironins de portar el transvasament des de la Noguera Pallaresa, senyora Marta Camps? Gironins. La proposta dels diputats gironins demanant les propostes o els plantejaments als transvasaments des de la Noguera Pallaresa? M'haig de quedar amb l'acord del 25 de juliol, en què es reconeix un cert transvasament, o m'haig de quedar amb l'esmena presentada davant del Senat per part de l'Entesa Catalana al Progrés, que, si no m'equivoco, en formen part els senadors del Partit Socialista de Catalunya i que diu que «la gestión del agua debe basarse en criterios de autosuficiencia sin transferencias de cuenca»?

On m'haig de quedar? Perquè, és clar, suposo que deu ser coherent –això, sí–, aquesta disparitat de criteris, amb la projecció temporal en el temps –tornaré a recordar-ho; crec que ho haig de fer–, amb el Pla hidrològic presentat en el seu moment pel ministre Borrell, que preveia una transferència, un transvasament de 1.800 hectòmetres cúbics des de l'Ebre –no 1.050; 1.800 hectòmetres cúbics des de l'Ebre–, o amb l'entusiasme amb el qual ara se'ns demana –i suposo que es deu valorar– la modificació de la Llei 18/81 per donar abastament a les comarques de Barcelona, quan es va votar negativament la Llei 18/81, que ha facilitat aquest minitransvasament, que tan profitós ha estat per a les comarques de Tarragona i que, a més, durant els propers anys, si tot va bé, serà profitós, també, per a les comarques de Barcelona.

Bé, davant d'aquesta situació, sí que els vull dir que nosaltres mantindrem l'esperit i la proposta de negociació; continuarem explicant la proposta catalana davant d'aquest Plan Hidrológico de l'Estat, continuarem defensant el nostre doble compromís: defensar l'Ebre, la gent de l'Ebre, i atorgar solucions per a la manca d'aigua de Catalunya. Ho continuarem fent en coherència –perdonin: en coherència– aquí, a Madrid, a l'Ebre, a Tortosa, a tot arreu; continuarem defensant... (*Remor de veus.*). Continuarem defensant, continuarem defensant i exercitant –no s'amoïni: la meua salut és de ferro, senyor Espasa; li asseguro que, malgrat petites indisposicions personals, el nostre posicionament va ser efectuat fefaentment a la reunió del Consejo Nacional... Continuarem defensant –nosaltres, sí; nosaltres, sí– i exercitant la responsabilitat que només tenim nosaltres en aquest moment, ja. Som els únics que estem porfidiejant per intentar revisar i modificar aquest Plan Hidrológico Nacional i els únics que –veurem quin serà el resultat final, evidentment, perquè és difícil i complex i entenem les dificultats que pot tenir el Govern de l'Estat o les que tenim nosaltres– avui, encara, hem assumit aquesta difícil responsabilitat de negociar i gestionar un acord amb el Govern de l'Estat.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Dit això, acabo renovant, doncs, aquest oferiment de renovar el Pacte del 25 de juliol, el Partit Popular i el Partit Socialista de Catalunya, també Ciutadans pel Canvi, per trobar una postura conjunta de major solidesa, de major coherència de tot l'arc parlamentari d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Manel Nadal i Farreras demana per parlar.*) Demana la paraula?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Aquest diputat no vol fer una gran intervenció –només un minut–, perquè, la posició del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, l'expressarem amb tota claredat i tota contundència en el proper debat sobre la Moció, però ho aprofitaria, senyor conseller, per demanar-li que ens doni un programa de televisió en què debatem vostès i nosaltres i en el qual ahir no vam ser convidats a participar. Allà podrem expressar la nostra posició; hi havia dos representants de Convergència i Unió, cap del Partit dels Socialistes; fem un debat a la televisió i expressarem les nostres posicions.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, no extrapolin la dinàmica parlamentària més enllà d'aquests murs, que és el lloc institucional que correspon, i, per tant, vostès saben que la Corporació és una institució que depèn d'aquesta casa però no depèn de cap parlamentari particular.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera (tram. 300-00116/06)

Senyor Nadal, continuï tenint la paraula en la propera Interpellació, sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el tema del transport públic, el tema de la mobilitat, ja sigui en carretera, ja sigui amb trens, és un tema que, sovint, és polèmic. Surt molt als diaris; jo crec que surt massa pels temes de conflicte, pels casos en què discrepem, i poc pels casos en què estem d'acord, que jo crec que són més dels que ens pensem. Catalunya necessita que ens posem d'acord sobre els seus grans projectes de futur, senyor conseller. Jo crec que, en el tema ferroviari, al qual vull dedicar una especial atenció avui, els punts són molt pròxims, els del seu grup i els del nostre, els del Govern i els del govern alternatiu.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el govern alternatiu, el mes d'octubre, va presentar un document que es deia *Una proposta ferroviària per al segle XXI*, i, el passat primer de desembre, presentàvem un document que es deia *Acord català per a l'alta velocitat*, i vostè, la setmana passada, presentava un document que es deia *Torna l'era del ferrocarril*. Crec que estem en una línia d'una certa aproximació de posicions. Podríem discutir quin és el paper de l'alta velocitat a Catalunya i estariem d'acord en què pot servir de motor per renovar la xarxa convencional i que ho podríem aprofitar per fer una xarxa, en el conjunt de Catalunya, de rodalies i regional. Vostè proposava en aquesta conferència un tema que a aquest Parlament està pendent de presentar una proposició conjunta, em penso, que és la de la creació d'una autoritat catalana regional i de rodalies per als trens de Catalunya.

Per tant, tenim molts de temes –d'acord, senyor conseller– i estem d'acord que hem de fer una aposta decidida per al transport públic. Però jo crec que en aquesta aposta, que hi estem d'acord, vostès en aquests moments tenen una actitud una mica tímida, tenen una actitud apocada –deixi-m'ho dir, deixi'm utilitzar la paraula–, acollonida. Vostès estan acollonits perquè estan a mans del Partit Popular i no poden «apretar» més, no poden posar el llistó gaire alt, i hi ha temes importants en aquests moments a Catalunya que requereixen que posem el llistó a dalt de tot, senyor conseller, o, si no, els resoldrem malament.

Jo em voldria dedicar a alguns temes molt concrets, i defujo els grans discursos. Un tema, senyor conseller...

El president

Ja es nota, ja, que surt dels grans discursos, senyor diputat.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Per què (*remor de veus*)..., per què, senyor conseller, no apostem de manera clara per un model únic d'alta velocitat a Catalunya? Per què estem apostant per una alta velocitat de 300 quilòmetres en la nova via de Madrid a Barcelona i acceptem una via de menor velocitat en el corredor del Mediterrani? Potser de manera transitòria podríem acceptar que el corredor del Mediterrani tingués unes característiques diferents, però l'objectiu és que a Catalunya i a Espanya hi hagi un sol model d'alta velocitat. I, senyor conseller, a Catalunya, al País Valencià, a Madrid hem d'anar a defensar que hi hagi una alta velocitat única a Espanya. Que no ens passi com en el tema dels peatges, autovies i autopistes; en alta velocitat no podem acceptar que tinguem alta velocitat de 300 i alta velocitat a 180 o 200. I ja sé que és difícil el corredor del Mediterrani pel seu traçat en alguns trams, però hem d'apostar per l'objectiu que sigui una sola xarxa a tot Espanya i a Catalunya, i el corredor del Mediterrani és el més important per a nosaltres, perquè forma part d'una línia que va d'Alacant fins a Gènova, si vol, però, alhora, és una peça substancial d'aquest triangle que volem equilibrar Madrid - Barcelona - València, i no volem que sigui un triangle que, en el tram Barcelona - València, sigui molt desajustat, que tinguem autopista de peatge i tinguem un tren a menor velocitat que en altres trams.

Per tant, li demano, senyor conseller, que en aquest tema fem front comú i fem més força; que no anem a València a dir que ja ens sembla bé el que s'està fent en aquests moments. Per què no està bé? Senyor conseller, vostè diu: «Apostem per l'era del ferrocarril en el segle XXI». En les paraules, hi estem d'acord, però els fets el desmenteixen. Anem a un tema concret: vostè va anunciar –fa pocs dies, també– que posaria en marxa el túnel d'Horta durant aquest mandat –el túnel d'Horta, de peatge i per a cotxes.

Senyor conseller, aquest Parlament va prendre una resolució sobre el túnel d'Horta, que demanava el consens amb els ajuntaments afectats: Cerdanyola, Barcelona, ens locals d'aquestes comarques, consells comarcals, Diputació..., i, aquest consens, vostè en aquests moments no l'ha exercit –va sortir als diaris anunciant el túnel d'Horta per a cotxes.

Però, senyor conseller, si vostè de veritat creu en el transport públic i en el transport públic ferroviari, jo li poso deu condicions per al túnel d'Horta, deu condicions, un decàleg que em sembla que és imprescindible perquè això pugui tirar endavant. Estudis d'impacte ambiental a Collserola, a Cerdanyola i a Barcelona; primera condició. Segona: estudis de mobilitat i de la repercussió en la circulació al Vallès i a Barcelona. Tercera: estudi de la viabilitat econòmica d'aquest túnel. Quarta: construcció, i que quedi clar, d'un nou túnel ferroviari per a metro Barcelona - Vallès; volem un nou túnel ferroviari –quarta condició– Barcelona - Sabadell. Cinquena: construcció d'un carril bus en el túnel viari; es pot construir, amb les dimensions que vostès han fet es pot construir un carril bus. Sisena: construcció de carril bus en els «arcens» –diguem aquesta paraula– de l'A-18 –perquè ens entenguem. Setena: construcció a la Sagrera d'una estació d'autobusos intermodal, en què entrin els autobusos del Vallès i hi puguin connectar directament, els ciutadans, amb el metro. Vuitena: construcció del túnel de la variant de Montcada, en la línia Barcelona - Manresa. Novena: fem entrar els trens que vénen del Vallès i que vénen del nord de Girona i de Puigcerdà pel túnel, fem-los anar a la Sagrera, i això ens farà possible la desena, que és que tindrem tot un túnel que sortint des de l'estació de França ens portarà més enllà de Montcada, que en aquests moments estarà buit, i podrem utilitzar-lo per construir una nova línia ferroviària del Vallès. Deu condicions, senyor conseller, per a aquest consens que vostè demana, i que aquest Parlament demanava i que vostè s'ha saltat, deu condicions per al túnel d'Horta; asseguem-nos, negociem-ho i discutim-ho, i podrem tirar endavant aquest túnel.

Una altra qüestió, senyor conseller. Molt bé, apostem pel ferrocarril, d'acord, la línia 9, el metro... Vostè i l'ATM, que és un consorci format pels ajuntaments i per la Generalitat, van anar a demanar un crèdit al Banc Europeu d'Inversions, i els el van donar: 107.000 milions de pessetes. L'anterior conseller d'Economia, el senyor Mas, va dir que no perquè no sabia això..., si aquest deute comptaria per la Generalitat o per qui comptaria, o pel consorci de l'ATM. El nou conseller, què hi diu? Ara tenim un nou conseller, el senyor Homs, esperem que el senyor Homs li faci cas, senyor

conseller, i li doni l'autorització per utilitzar aquest crèdit, i ens anunciï avui ja, senyor conseller, que farem tota la línia 9, des de Santa Coloma a l'aeroport, tota, no un tros; anunciï ja que utilitzarà aquests diners que fa temps que els tenen concedits, i que per qüestions polítiques, per oportunitat, no anuncien la construcció de tota la línia 9 i donen l'autorització d'aquests 107.000 milions de pessetes. Insisteixo: espero que el nou conseller tingui més mobilitat de cintura que l'anterior conseller, senyor Mas, perquè necessitem tota la línia 9, com també necessitem la línia 2, que uneixi les dues fires.

I podríem parlar, senyor conseller, d'altres connexions ferroviàries, que vostè en la seva conferència va passar molt per alt: la línia de la riera de Caldes, doncs, de Mollet a Caldes; podríem parlar d'aquestes noves connexions ferroviàries o podríem parlar, senyor conseller, i per això li deia que la seva posició és una mica timorata, jo diria acollonida, respecte al Partit Popular, que és què passa amb les rodalies de Barcelona? Què passa en aquesta regió que tinguem uns preus de rodalies més alts que la resta d'Espanya? Per què no s'integra el conjunt de ciutats de la primera corona encara a la integració tarifària? Per què Gavà, Viladecans, Castelldefels i Sant Feliu no s'hi han pogut integrar? Per què no negociem amb força davant del Govern de l'Estat, un govern de l'Estat que no ens fa cas constantment, que ens gira l'esquena? I vostès continuen depenent del Partit Popular aquí i li donen suport allà, i el Partit Popular, senyor conseller, no ens dona resposta a aquestes necessitats que tenim aquí a Catalunya, a la nostra economia, perquè siguem competitius, i vostès, repeteixo, estan tous, estan depenents. Trenquin aquesta dependència, demanin el que necessitem per a Catalunya, senyor conseller, i no continuïn amb aquesta posició de debilitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Jo voldria, senyor president, abans de res, explicar-li una circumstància, no? El senyor Manel Nadal és gironí. Vostè sap que els gironins estimem especialment en Josep Pla, i per tant en el llenguatge del senyor Manel Nadal, doncs, jo crec que hi ha influències planianes que..., en fi, que disculpen segurament la lleugeresa d'alguna de les seves expressions, no? Però...

El president

Portar el debat a «alta cultura», el que em semblava que no ho era tant, però bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Evidentment, evidentment. Jo crec que vostè no ho dubtava en cap cas. (*Rialles.*) Jo li vull agrair al senyor Nadal, a part d'aquestes seves referències planianes, li

vull agrair dues coses: primer, la seva assistència a la conferència que jo vaig fer l'altre dia, i segon, el fet que em permeti, a través d'aquesta seva interpellació, de tornar-m'hi a referir.

Home, miri, el fil –el senyor Manel Nadal em disculpà, però els altres senyores i senyors diputats no hi eren, i, per tant, em permetrà que repeteixi una mica– de la meua intervenció deia el següent, deia: «Torna l'era del ferrocarril.» I això no ho deia d'una manera gratuïta, sinó que ho deia per uns motius històrics, que va il·lustrar el senyor Salmerón a la presentació del seu llibre, que explicava que després de cent cinquanta anys el ferrocarril tornava a tenir futur. Deia també que torna l'era del ferrocarril perquè entre altres coses una de les polítiques europees més importants és la de liberalitzar el transport del ferrocarril i, per tant, a través d'aquesta liberalització aconseguir un gran increment del transport de persones i de béns per als nostres sistemes ferroviaris. I deia que també era important això perquè en aquests moments el mateix Ministeri de Foment ha anunciat –i tenim una conferència sectorial la setmana que ve– la seva voluntat de tirar endavant, l'Estat espanyol, aquesta Directiva europea. I des d'aquest punt de vista a mi em va semblar oportú que les reflexions que com a Govern portarem en aquesta conferència, doncs, fossin fetes i tinguessin el ressò dels diferents representants de la societat catalana.

Deia també que pel Govern de Catalunya el tema ferroviari no és un tema..., no és una qüestió nova. I sap el senyor Nadal, perquè jo en vaig fer referència i ell mateix té el meu document, que jo podria esmentar moltes intervencions que el Govern, el mateix president i altres membres van fer al llarg de..., des de l'any 80, reclamant tota una sèrie de corredors ferroviaris, reclamant l'ample de via internacional, i com això va caure en moltes ocasions, doncs, simplement amb la desqualificació per part del Govern en aquell moment de l'Estat, amb expressions que no qualificaria ni de planianes, sinó de simple desqualificació, fins i tot amb maneres no massa correctes. Però que malgrat tot això –malgrat tot això– en aquests moments ja ningú qüestiona, ni el Partit Popular, ni el Partit Socialista Obrer Espanyol, ni el Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, ni, crec jo, les altres forces polítiques representades en aquesta cambra, ja ningú qüestiona la bondat de defensar per damunt d'altres modes de transport el transport per ferrocarril.

I esmentava jo tota una sèrie de propostes i esmentava tota una sèrie d'exemples, i esmentava a més a més una cosa que ja no és en el món ni de les propostes, sinó de les realitats: jo deia que podíem parlar que efectivament torna l'era del ferrocarril perquè en aquests moments a casa nostra, a Catalunya, hi han en construcció, com no hi han hagut en cap moment de la nostra història pràcticament, excepte uns deu anys en el segle XIX, una quantitat importantíssima de línies ferroviàries. Concretament hi ha en construcció, o hi haurà d'aquí a pocs mesos, pràcticament 550 quilòmetres de ferrocarril; ferrocarrils que van des de –òbviament– la línia d'altres prestacions ferroviàries que construeix l'Administració de l'Estat, però també aquesta línia 9, a la qual fa referència, feia referència el senyor Nadal, i que també en

faré algun esment, o altres moltes línies de totes les característiques possibles. I a més a més d'això, sap també el senyor Nadal que jo recollia algun exemple –ell també ho ha esmentat– que, fora d'aquestes que ja estan tirades endavant, en aquest moment a la societat catalana hi ha una cosa molt important, i és un convenciment i una cultura que el ferrocarril, i, en definitiva, el transport públic, pot jugar un paper important per al futur del nostre sistema de comunicacions.

I per això, doncs, quan jo vaig a l'Anoia, em vénen a veure els Amics del Ferrocarril de l'Anoia, que segurament són gent que van partir d'una estimació gairebé diria romàntica pel ferrocarril, però que avui dia fan propostes que segurament –segurament–, no sé si les que fan o algunes altres modificades, poden ser realitat d'aquí a uns quants anys. Per tant, aquesta afirmació de «torna l'era del ferrocarril», jo crec que està basada en la realitat, està basada en polítiques europees, està basada que a tot l'Estat espanyol les principals forces polítiques han assumit aquestes polítiques i que aquestes s'estan aplicant a Catalunya.

Què vol dir això? Vol dir que no hem de fer cap altra infraestructura de carretera? És obvi que no; és obvi, per exemple, que hem de fer la variant de Palau de Plegamans, i això no invalida en cap cas parlar del tramvia de la riera de Caldes, però cal fer la variant de Palau de Plegamans; o és obvi que, per exemple..., el senyor Ausàs està distret, però el senyor Ausàs vol, com molta altra gent del Pirineu, que fem, que acabem el túnel de Montan de Tost i que arreglem el tram entre Oliana i Coll de Nargó, no? I, per tant, hem de seguir invertint en, també, el sistema de carreteres. I, en aquest sistema de carreteres, segurament hem d'invertir més a la Catalunya interior; però també ens falten a la Catalunya metropolitana, als nostres grans sistemes urbans, algunes peces, algunes peces com el túnel d'Horta sobre el qual, òbviament, caldrà parlar i, òbviament, en el marc adequat, amb el diàleg amb els ajuntaments, amb el diàleg en el si de l'Autoritat del Transport Metropolità, que és qui ha de plantejar si es fa bus, si es fa metro, si es fa..., això es decideix en el marc del PDI, i allà és on ho negociarem, senyor Nadal, per tant, això que vostè diu, aquest decàleg, nosaltres el negociarem cada un en el lloc, en el marc que li pertoca.

Per tant, ens cal també això i no ens hem d'escandalitzar que hàgim de fer algunes peces, que hàgim d'arreglar algunes peces del nostre sistema viari. Ara bé, és cert que les grans inversions que faran les administracions i concretament que farà el Govern de la Generalitat seran inversions en el sistema ferroviari. Des d'aquest punt de vista jo estic, com vostè es pot imaginar, molt, molt, molt satisfet, perquè un projecte que el Govern ha impulsat, que ha estat un projecte estrella del meu Departament, que ha estat assumit unànimement en el si de l'Autoritat del Transport Metropolità, que ha estat aprovat, exposat al públic i ha recollit molt poques al·legacions, de les quals la gran majoria han estat ateses, que és el projecte línia 9 del metro, que a més a més des del punt de vista tecnològic serà revolucionari per tal com es concebrà, doncs que aquest projecte de línia 9 del metro..., un dels primers actes públics del conseller en cap va estar precisament posar la primera pedra del

metro lleuger de Nou Barris, a Can Cuiàs, va estar anunciar que la voluntat del Govern –lògicament ell parlava en nom del Govern, com a conseller en cap– era que dintre d'aquest mandat s'iniciaria tota la línia 9; anunci que, com vostè es pot imaginar, per tots els presents –hi havia regidors de l'Ajuntament de Barcelona de diferents forces polítiques, hi havia veïns, hi havia el conjunt de la societat, de la gent que li interessa la mobilitat i el transport públic a Catalunya–, va ser rebut amb una gran satisfacció.

Com es farà això? Doncs el nou conseller d'Economia i el Departament de Política Territorial estem aquests dies en una fase de treball i d'aquí a molt pocs dies, d'aquí a algunes setmanes, anunciarem quina serà la formulació que ha de permetre de tirar endavant la totalitat de la inversió d'aquesta línia, que per cert –que per cert– serà la línia en construcció del metro a Europa més gran que s'escometrà en aquests moments i que dóna i que donarà mesura de la voluntat inversora per part del Govern de la Generalitat.

Voldria acabar..., segurament no he respost a tot el que vostè em plantejava, hi haurà temps de totes maneres, dient-li que ahir a aquesta hora teníem una sessió de treball del consell administratiu de l'Autoritat del Transport Metropolità en la qual jo em penso que es va fer una valoració molt positiva de la integració tarifària, i s'està a l'espera que la setmana entrant els contactes que tenim amb Renfe i amb el mateix Ministeri de Foment puguin aportar ja els acords necessaris per estendre a tots els modes de transport, a tots els operadors, la integració tarifària de la regió metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Amb no gaires ànims perquè veig que la concreció no hi és, diguem. Jo li he demanat unes respostes concretes sobre el túnel d'Horta, sobre la línia 9, i diu que ja ho veurem, que dins de l'Autoritat del Transport Metropolità ho han de discutir. Jo crec que és el Parlament el que ha de discutir aquests temes, però sembla que això no és així.

Senyor conseller, hi ha una altra qüestió que no he entès, diu que fa una valoració molt positiva de la integració tarifària. Nosaltres també la fem, de la integració tarifària, però de l'aportació de Renfe i de l'estat de la integració tarifària nefasta. Em sembla que no ha anat bé la cosa.

Només un apunt sobre el tema de xarxa viària que no n'hem pogut parlar. Jo estic d'acord amb vostè, no podem abandonar la xarxa viària, senyor conseller, però en aquests moments la xarxa de carreteres de la Generalitat comença a notar-se amb molta facilitat, perquè quan entres en una xarxa que és de la Generalitat, en matèria d'obres de la Generalitat, el cotxe comença a

trontollar perquè el paviment és bastant dolent i moltes vegades té «parxes», el color també ho permet distingir, els «parxes» aquells d'asfalt recent fets. I, per tant, cal una inversió de manteniment superior a la que està fent en aquests moments. I la inversió a Catalunya en obra pública, vostè sap que ha caigut per part de la Generalitat –diu la Cambra de Contractistes d'Obres Públiques a Catalunya– ha caigut d'un 16,9% aquest any.

Només li voldria demanar una cosa més, senyor conseller, tampoc me la contestarà. Hi ha un tema de viabilitat que és molt important, que és el tema dels peatges de les autopistes. S'ha creat una comissió d'estudi, que sembla que ho ha de discutir tot, però la informació que tinc, darrera, és que el Govern de l'Estat ha dit que no participarà en aquesta comissió d'estudi dels peatges de Catalunya. Si és cert, que no ho sé, i per tant li demano que em digui si és cert o no, crec que el funcionament d'aquesta Comissió deixaria de tenir interès. Si resulta que l'Estat, que és la peça substancial dels peatges a Catalunya no intervé a la Comissió d'estudi, jo li anuncio, senyor conseller, que nosaltres deixarem de participar-hi. Voldríem que de la força del suport que vostès donin al Partit Popular, com a mínim tinguéssim la garantia que la Comissió d'estudi servirà per funcionar amb el Govern de l'Estat present. I també voldria sentir-li dir, senyor conseller, què pensa fer d'aquella Proposició de llei que vam votar per unanimitat en aquest Parlament demanant la creació del fons de garantia, del fons de rescat per als peatges de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo voldria fer algunes referències al que ha dit el senyor Nadal. Abans, el conseller Puig demanava una cosa, no?, que és coherència. Miri, jo vaig estar a València. Jo, a València, hauria pogut fer una cosa que no vaig fer, i és agafar i carregar-me la bajanada que es va fer fa vuit anys quan es van iniciar les obres del corredor del Mediterrani i es va fer una via que no era apta per a alta velocitat. I, per exemple, es va fer un viaducte sobre l'Ebre que no permet a anar ni a 250, no?, i que, segons el que diu vostè, que segurament té raó, que tot el corredor del Mediterrani s'hauria de dissenyar a 300 o 350, i sobretot allà, per això podia anar allà i dir: «escolti, miri, hi va haver uns quants anys que en contra de l'opinió del Govern de la Generalitat que demanava» –i això està documentat– «que això es fes amb alta velocitat, hi va haver un senyor ministre socialista, però que, a més a més de ser socialista, era membre del Partit dels Socialistes de Catalunya, que va dir: “Deixin-se de bajanades. Alta velocitat no cal, aquí anem a 220 i anem tirant”».

Jo no em vaig dedicar allà a recordar això, però ho podia fer, i a més a més segurament ho farem, perquè sap què passa, la coherència és necessària per tirar endavant moltes coses. I, és clar, nosaltres, quan anem a plantejar qüestions a Madrid o allà on sigui, governi qui governi, hi anem armats de la coherència, perquè no

diem un dia una cosa i un altre dia una altra cosa, no diem una cosa a Tortosa i una altra a Barcelona. Nosaltres diem el mateix a València que a Barcelona, i si el nostre interlocutor és del Partit Socialista Obrer Espanyol o és del PP diem el mateix. I això és el que ens dona a nosaltres la força d'anar avançant amb els nostres projectes. Per això ens en sortim, senyor Nadal –per això ens en sortim–, no perquè ens aixequem un matí allò plens de vigor patri i reclamem la República. No, sinó perquè els nostres plantejaments són racionals i van avançant, anem guanyant posicions dia rere dia.

I la història de totes les infraestructures que s'han anat construint en aquest nostre país segurament té a darrere això. I des d'aquest punt de vista, jo li puc dir que nosaltres, quan ara anem a negociar, vostè està molt preocupat pel tema de la integració tarifària, jo n'estic més, però segurament que jo ara vingui aquí o vagi a qualsevol fòrum públic i comenci a dir que si això, que si Renfe, que si el Ministeri, que si etcètera, tot això pot no servir de res. Jo he de fer una altra cosa, que és, primer de tot, que la totalitat de membres del consell d'administració de l'ATM que és qui porta i tira endavant la integració estigui d'acord amb el model, tenir una sòlida base, i després carregar-me de raó per aconseguir una negociació que òbviament no és senzilla. I aquest és el camí, i jo penso que, a més a més, ens n'estem sortint. Per tant, això que vostè en diu ser tots, jo crec que des d'aquest punt de vista és ser coherents i que, des de la coherència que nosaltres hem tingut i que el seu partit, almenys en matèria d'infraestructures, no sembla que hagi tingut ni sembla que vulgui tenir, em penso que és anar bé.

Més coherències. El senyor Clos, com a primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, i el senyor Artur Mas, com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques, varen pactar fer un consorci, i aquest va ser un pacte solemne, important i decisiu, i van dir: «escolti'm, què ha de fer aquest consorci?» Tota una sèrie de coses. Però hem de fer una cosa, donar-li, l'Ajuntament de Barcelona amb les seves competències, l'AMT amb les seves competències, i el Govern de la Generalitat amb les seves competències, les facultats perquè pugui planificar. Això és un acord important, polític, fet per una persona que no és del tot aliena a vostè –al senyor Ferran tampoc, suposo. Bé, el senyor Clos, alcalde actual de Barcelona, el senyor Mas, conseller en cap del Govern de la Generalitat, jo crec que tots dos ens mantenen avui l'encàrrec que sigui aquest Consorci qui es dediqui a planificar el sistema de transport públic de Barcelona.

Si no hi està d'acord, ho digui; que el senyor Clos vingui i que digui: «retiro les facultats de l'ATM, nosaltres ens en anem per casa i organitzem el transport metropolità amb una comissió parlamentària». Si el seu model és aquest, si el seu model és aquest, ho diguin, però en tot cas, ni l'alcalde de Barcelona, ni l'alcalde de l'Hospitalet com a president de l'Entitat Metropolitana de Transports ens han dit això. Per tant, senyor Nadal, tot el que vulgui, però des de la coherència. Tot el que vulgui de reclamar-ho al Partit Popular i a qui sigui, però des de la coherència, i aquí ens hi trobarà, i la nostra força, precisament, és això: la coherència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya (tram. 300-00309/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló. Té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui ens toca parlar del sector de les telecomunicacions, que és un sector en el qual durant els darrers mesos han passat coses importants, algunes preocupants per a Catalunya. Fem un ràpid repàs al que és el sector.

El sector de les telecomunicacions són els serveis finals i els equips, és a dir, aquells serveis que donen els operadors de telecomunicacions més els fabricants d'equipaments. Aquest sector representa per a tot Espanya una facturació del voltant de 3,5 bilions de pessetes. A Catalunya es produeix una anomalia estructural que comporta el fet que les empreses de serveis finals, les operadores, facturen a Catalunya entre un 20 i un 25% del total del mercat espanyol, però els fabricants d'equips només venen a Catalunya, no fabriquen. És a dir, tenim un sector desestructurat. Tenim un sector potent des del punt de vista dels operadors, però raquíctic des del punt de vista del sector productiu. És a dir, no tenim fabricants d'equips –i sistemes en tenim pocs– de telecomunicacions.

Podem estimar que actualment els operadors tenen uns ingressos a Catalunya, any 2001, de prop d'un bilió de pessetes, però la nostra producció d'equips, que compren aquests operadors i, en general, tots els catalans, és marginal. I la nostra recerca en aquest camp també és molt reduïda. Aquesta situació, que resultaria inacceptable per a un govern normal d'un país normal, és resultat d'una falta d'estratègia del Govern de la Generalitat dirigida al sector; falta d'estratègia, per altra banda, tradicional, que no ve dels darrers anys.

Els governs dels països europeus procuren defensar els interessos dels seus ciutadans en relació amb el sector, primer, fomentant la disponibilitat i el preu del màxim de serveis a través d'un procés de liberalització, generant activitat econòmica amb inversions directes dels operadors i també amb inversions productives dels fabricants, i, finalment, generant coneixement bàsicament a través d'activitats d'R+D.

Què fa el Govern de la Generalitat? En primer lloc, no s'aplica el Pla estratègic de la societat de la informació, com veurem d'aquí a uns dies en ocasió de la presentació de l'informe a la comissió corresponent; no coneix les inversions dels operadors, és a dir, quan preguntem quines inversions fan els operadors a Catalunya se'ns diu que no se saben i que ja es preguntaran; i, fi-

nalment, després de cinc anys de falta de personal crònic en aquest sector, el Govern reacciona amb un pla de xoc. Portem cinc anys, diguem-ne, cinc anys donava temps de fer un pla que no fos de xoc, però que fos efectiu.

Al País Basc, per posar només un exemple, creen..., des del Govern es promou la creació d'una empresa que es diu Euskaltel, amb una presència de les caixes basques molt important i amb l'impuls estratègic del Govern, i es promou una cosa que al País Basc en diuen el *cluster* de les telecomunicacions, que és un exemple de com un país petit pot promoure un sector emergent, un sector estratègic, un sector important. En qualsevol cas considerem que seria un exemple per Catalunya a impulsar en el futur.

Fem un ràpid repàs de l'actuació de diferents operadors en relació amb la Generalitat. Telefónica fa unes inversions d'uns 40.000 milions de pessetes/any, però no fa inversions productives en el sentit que no compra equipaments a fabricants de Catalunya, ni fa activitats d'R+D. Quin és el pressupost de Telefónica en R+D a Espanya? Quin és el pressupost de Telefónica en R+D a Catalunya? Zero. Quina quota hauríem de tenir nosaltres? El mercat que representem està entre el 20 i el 30% en funció dels serveis. Si el conseller em comenta que s'estan negociant dos o tres centres, si us plau, concretem quin pressupost. Quantes persones, per posar un exemple, treballen a la suposada seu de Terra a Barcelona i a Madrid? Perquè correm el perill de parlar de seus o de projectes virtuals, no reals. Parlem de xifres, parlem de persones, parlem de pressupostos. L'assumpte del cable ADSL o com un govern actua d'agent comercial d'una empresa creant alhora dubtes sobre el cable.

Retevisión - Auna: la SEAT del segle XXI en paraules d'un alt càrrec del Govern. Què ha passat? Aquí el Govern té una clara responsabilitat i ens ha de donar explicacions. Després de dos anys d'anunciar que Retevisión seria la nova SEAT del segle XXI, això no s'ha produït, per què no s'ha produït?, ens expliquin què pensen fer, quines relacions han tingut amb l'empresa, per què han fallat els plans que a tots tant ens van il·lusionar. Qui té aquesta responsabilitat? Ara em diuen que invertiran un 17% del total perquè tenen la seu a Barcelona. El 17% del total de les inversions de Retevisión representa menys que el PIB català. Per tant, gràcies al fet que tenen la seu teòrica a Barcelona inverteixen menys del que ens tocava. Aquí també ens haurien de dir alguna cosa.

Menta - Auna: hi ha una crisi directiva i de model negoci, incertesa sobre la cobertura final de cable... Ens congratula que el conseller o el Govern ens hagi dit que no acceptaran que no es compleixin les previsions, i, per tant, li donarem suport. És a dir, en la mesura que el Govern exigeixi a Menta que faci les inversions previstes i que, per tant, també cablegi els municipis de menys de cinc mil habitants, nosaltres li donarem suport.

Al-pi Uni-2, participada al 25% per la Generalitat... Les participacions de la Generalitat en empreses de telecomunicacions a què es destinaran? Es destinaran a cobrir

el dèficit de la Corporació Catalana o es destinaran a promoure les telecomunicacions? Nosaltres demanem que es destinin a promoure les telecomunicacions, perquè és un sector estratègic per a Catalunya i és un sector que no té recursos públics i els necessita.

El Govern, en definitiva, no té una estratègia de relació amb els operadors i de promoció del sector de les telecomunicacions. Les llicències de mòbils van associades a plans industrials; els concursos de xarxes de mòbils contenen plans industrials i de recerques. Quins d'aquests plans industrials i de recerca vénen a Catalunya? Quines gestions està fent el Govern perquè aquestes inversions vinguin a Catalunya? Nosaltres acceptem que es fracassi en una negociació; el que no acceptem és que no es faci. En definitiva, Catalunya fa cent anys tenia un cert lideratge en el sector elèctric, després s'ha perdut –d'això en parlarem un altre dia–; ara no el tenim en el de les telecomunicacions. Necessitem un Govern de la Generalitat que lideri un procés de canvi en aquest sector. Davant d'aquesta situació, el nostre Grup demana al Govern de la Generalitat un canvi radical en la seva actuació en el sector de les telecomunicacions. Per favor, expliqueu'ns què pensen fer d'ara endavant, i els donarem suport i els ajudarem amb propostes concretes.

Gràcies, de moment, senyor president, fins al torn de rèplica; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Em pregunta què farem pel sector de les telecomunicacions, i m'imagino que la seva resposta deu estar continguda en la sorprenent afirmació que el sector de les telecomunicacions necessita molts recursos públics –em sembla que és això el que ha dit. Doncs, per tant, ja li puc dir com no ho farem. Com no ho farem és enterrant diners en un sector molt potent, amb empreses molt potents i amb empreses que tenen obligacions elles mateixes.

Dit això, permeti'm repassar uns quants temes sobre la política de telecomunicacions de la Generalitat, i en mencionaré tres: al primer voldria parlar de la política en general de suport a la liberalització i a increment de la competència; el segon, sobre infraestructures, i el tercer, sobre servei universal.

Pel que fa a la liberalització, voldria dir que ha estat una política de llarga durada basar la política en la creença que la competència en el mercat dels serveis de telecomunicacions és bona per a Catalunya i, en particular, que és bona per a Catalunya la pluralitat d'operadors i la pluralitat de xarxes. Li vull dir que ja fa bastants anys –podríem dir, entre el 83 i 93 aproximadament– que el Govern de la Generalitat va fer una política de desenvolupament de les seves pròpies xarxes, en un moment en què només n'hi havien dues, de públiques, que eren la de Telefònica i la de Retevisión –llavors una empresa pública. I també li vull fer notar –ja sé que sembla la

cançó de l'enfadós, però per alguna cosa s'ha estat en el Govern– que el desenvolupament de la xarxa de repetidors de TV3 només es va poder fer amb una considerable oposició i entrebancs constants dels governs de l'època. Ho sento, però ja ho saben.

De totes maneres, aquesta va ser una bona política, i sobre la base d'aquesta política de desenvolupament de xarxes pròpies, quan va arribar el moment de la liberalització, el moment de la privatització i el desenvolupament de la competència –una situació, per tant, que pensem millor per al servei a Catalunya que la situació de monopoli anterior–, s'ha procedit a una política de privatització que al mínim ha mantingut una, podríem dir, especificitat catalana en alguns dels operadors, com poden ser Al-pi i Tradia.

Ja que vostè ha esmentat Euskaltel, jo voldria fer-li constar que el Govern de la Generalitat no té un poder de comandament sobre les caixes catalanes. No sé si el Govern basc el té, però segurament en té més.

Això és el que diré sobre... No, hi ha un altre punt que volia dir sobre aquest tema, i és pel que fa a Al-pi, on encara tenim un 25% del capital. Si aquest 25% s'arribés a privatitzar, sempre seria sota la condició del manteniment de l'especificitat catalana. També vull mencionar que el Govern farà servir tots els arguments de què disposi –i en particular el poder de compra del Govern mateix, per extensió també el de Catalunya– per mantenir, ho repeteixo, especificitats catalanes i per incrementar la presència d'operadors i d'empreses en el sector d'alt valor afegit, que no sempre és el de la fabricació, però que certament és el d'I+D.

Pel que fa a infraestructures, el nostre interès, evidentment, és que les estructures que permetin la banda ampla i la transmissió de dades siguin presents i arribin a tot el territori català. I això vol dir, certament, que en un percentatge molt gran –certament més gran que el 90%– això s'ha de garantir mitjançant fibra òptica, certament per a les troncsals, però també bona part dels serveis a les ciutats, encara que no menystinguem la possibilitat dels bucles locals digitals. No només volem que s'hi arribi, sinó que volem que s'hi arribi com a mínim per partida doble. La competència és molt important i, per tant, és per nosaltres de gran importància que la fibra òptica arribi, i hi arribi a través de dos operadors.

Per tant, la nostra política respecte a aquests dos operadors és una política activista, és una política de parlar, és una política d'estimular i és una política de fer de notari dels seus plans, sempre que coincideixin amb l'expansió del cable i de la fibra òptica a Catalunya. Això ho fem de manera imparcial i amb els dos operadors; no estem casats, òbviament, amb cap operador, però tampoc ens els mirem de lluny: els volem mirar de molt a la vora.

Amb Telefònica, com vostè sap, vam signar un conveni amb Generalitat i Localret –vull emfasitzar també «i Localret»– per al proveïment de banda ampla mitjançant ADSL. És a dir, vam fer, si vostè vol, de notaris dels seus plans, i ho continuarem fent. I, com sap, hi ha una comissió de seguiment que ja s'ha constituït i que, per dir-ho així, nosaltres també estem seguint molt de prop.

Pel que fa a Menta, ja fa temps que nosaltres els hem ofert fer amb ells exactament el mateix que s'ha fet amb Telefònica, és a dir, fer de testimonis públics dels seus compromisos en el desplegament del cable. Com sap, en aquests moments hi ha un contenciós on Menta afirma que s'han canviat les regles del joc i demana al Ministerio ser alliberat dels seus compromisos.

Nosaltres no entrarem ara en si hi ha hagut un canvi en les regles del joc o no hi ha hagut un canvi en les regles del joc. La nostra única preocupació són els interessos dels ciutadans de Catalunya. Els ciutadans de Catalunya han estat objecte d'un compromís que s'ha de complir, i l'ha de complir Menta, que, recordem-ho, és una empresa amb unes esqueses financeres molt considerables, o l'haurà de complir el Gobierno, sigui qui sigui, però els ciutadans de Catalunya tenen dret als compromisos que es van adquirir per aquesta empresa o, indirectament, pel Gobierno.

Finalment, pel que fa al servei universal, vull dir que el Govern fa temps que ha promogut el concepte d'introduir Internet dintre del servei universal. En això estem en línia amb la Proposició de llei del Grup Català al Congrés d'abril del 2000, de modificar l'actual Llei de telecomunicacions per incloure-hi Internet. Tot això està una mica aturat, a l'espera, sembla, de la directiva europea, però creiem que, fins i tot amb anticipació de la directiva europea, convé des del Gobierno promoure anticipacions d'aquest servei universal. Ho és particularment per l'existència preocupant d'un sector de telefonia coberta pel sistema TRAC, que, de fet, ha estat darrerament en expansió i això, com sabeu bé, és preocupant, perquè el sistema TRAC no permet el cobriment d'Internet, no permet Internet, fins i tot Internet de banda estreta, per dir-ho així, i això és molt preocupant.

Continuarem...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo crec que en el tema de les telecomunicacions hauríem d'anar a una, eh?, no a Auna, el *holding*: hauríem d'anar a una. En temes com la recerca, serà difícil que ens entenguem, perquè vostè d'entrada renuncia al seu programa, com hem vist abans. Per tant, aquí segurament no ens entendrem fins que vostè rectifiqui. Ara, en temes de telecomunicacions, nosaltres li proposem que anem junts, eh? Vostès han comès molts errors en el tema del cable, per exemple, però estem disposats a no dir-los-ho més, i estem absolutament d'acord amb el que vostè acaba de dir sobre el tema Menta, i li donem el suport total. En el tema Telefònica..., són temes complexos. Estem intentant tenir dos operadors que competeixin en xarxa, i això és complicat. I, per tant, hem, d'anar junts. I anar junts vol dir que parlem. Senyor conseller, hem de parlar més d'aquests temes i hem d'anar de la mà, eh? Nosaltres li oferim aquesta possibilitat, en aquests temes i en altres del sector de les telecomunicacions, perquè seria absurd que per no parlar no ens entenguéssim, eh?

Per tant, jo penso que és una bona base el que vostè acaba de dir sobre el tema de Menta, és una bona base per, a partir d'ara, plantejar aquest acord de futur, perquè en definitiva ens hi estem jugant el futur de Catalunya, en infraestructures i en la potenciació del sector.

Miri, vostè diu... Si se m'ha escapat això de «molts recursos públics», ho retiro. Jo el que vull dir és que nosaltres no estem d'acord que el resultat de vendre una xarxa de telecomunicacions que va ser feta amb diner públic es destini a cobrir el dèficit de la Corporació Catalana. Tampoc volem que se subvencionin els operadors, però nosaltres pensem que, si la seva Conselleria disposa de recursos, té polítiques per fer en el camp de les telecomunicacions, i aquí tenim l'exemple del *cluster* de les telecomunicacions del País Basc. Jo no sé si vostè ho coneix, però penso que seria bo conèixer-lo a fons i veure, possiblement conjuntament, si a Catalunya som capaços de fer una política activa dirigida al sector.

Miri, jo en comptes de proposar un reguitzell d'iniciatives i de propostes li proposo, a vostè –li ho proposem el nostre Grup– i a tots els grups parlamentaris, que ens concentrem en un objectiu, eh?, en un objectiu que presenti un canvi de tendència històric en el sector de les telecomunicacions. I aquest objectiu nosaltres pensem que podria ser –en tot cas, ho podem discutir, lògicament– demanar conjuntament, tots els grups, el Govern de la Generalitat, totes les persones que des d'aquí tenen influència a Madrid de la manera que sigui, que la seu de la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones vingui a Catalunya. Això seria un canvi estructural fonamental que plantejaria un canvi de tendència en el sector. És a dir, quan a fora de Catalunya expliquem que a Catalunya apostem pel sector de les telecomunicacions, si nosaltres tenim el regulador visualitzem aquesta voluntat. I, per tant, això..., hi hem de pujar-hi tots, al carro, per «apretar» i intentar aconseguir aquests objectius. És difícil, però si ho pretenem, senyors del PP, si ho pretenem entre tots, ho podem aconseguir.

Quins són els avantatges de disposar a Catalunya de la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones? Primer, Catalunya ha d'aspirar a tenir organismes reguladors europeus i espanyols. Per què no? No en tenim ni un, n'hem de tenir. Segon, la pràctica a altres països europeus, que molts d'ells la seu de l'ens regulador no està a la capital administrativa, demostra que el regulador de telecomunicacions genera molta activitat econòmica. I tercer, Catalunya representa una part molt important del mercat de les telecomunicacions a Espanya, i –ho penso– tots tenim l'interès de posar en valor la importància d'aquest mercat a través d'un element simbòlic com el fet de reclamar que la CMT vingui a Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Vull començar fent una declaració solemne: vull que la Comissió del Mercat de Telecomunicacions s'installi a Barcelona. Seria una gran cosa per a Catalunya, número u.

Número dos, estic esperant que el senyor Zapatero faci la mateixa declaració, que digui que quan els toqui governar una altra vegada, si això no ha passat abans i no ho han fet els senyors del Partit Popular, ho farà el Partit Socialista. Estaré molt feliç si vostè aconsegueix que el senyor Zapatero faci aquesta declaració solemne. Jo ja l'he feta.

(Remor de veus.)

Molt bé, no els ho demano a ells perquè no han tret el tema. *(Rialles.)* Bé. Hi han moltes accions que voldria mencionar, altres temes, però no acabaré de tindre temps. Jo crec que hem de parlar de tots els temes i l'invito, també, que també parlem de recerca, podem tindre algunes diferències però estic segur que estem d'acord amb moltes altres, i estic segur que hi ha coses en les quals ens podem ajudar mútuament per més que puguem tindre diferències.

Bé. Sobre el tema de les telecomunicacions ja he dit..., faig un repàs d'altres temes petits, no petits, tots són grans, però menys generals, un és..., estem elaborant el mapa de les telecomunicacions en contacte amb les empreses i, també, amb Localret, i esperem que això estigui acabat aviat. Plantejarà alguns problemes de secrets d'empresa, i, per tant, s'haurà de circular de manera prudent, però crec que això estarà acabat aviat.

També ens hem preocupat del tema del dret de pas, que és un tema molt importat, hi ha com a mínim un parell de decrets i algunes iniciatives que s'han pres a Madrid no sempre secundades pel partit majoritari. Estem, també, treballant des de Medi Ambient amb el tema de l'impacte ambiental de les antenes de telefonia mòbil. Des del meu Departament, també, puc mencionar que estem impulsant l'angle de la recerca, de la recerca aplicada, amb un projecte innovador i esperem que fructífer sobre la internet 2, és a dir, la internet de molta alta velocitat encara en fase totalment experimental, però amb la qual estem sent pioners.

També podria mencionar la iniciativa del Catnix, que és un recurs tècnic administrat des de l'anella científica per facilitar l'eficiència de les transmissions dintre de Catalunya, com sabeu... Bé, en fi, és igual..., un últim punt, molt important..., anava a explicar que els missatges que van de Badalona a Barcelona és molt possible que en la lògica d'internet passin per Londres; doncs, el Catnix és una manera de facilitar que el missatge de Badalona a Barcelona no s'hagi de desplaçar a Londres amb els possibles perills i l'eficiència que això planteja.

Finalment, voldria mencionar la xarxa de telecentres, un pla per a una xarxa de telecentres que arran de l'experiència i del molt que hem après en el cas de la Televall de Ribes, estem desenvolupant, per mandat d'aquest Parlament, en aquests mesos i que esperem tindre conclòs aviat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera (tram. 300-00155/06)

El punt dotzè és la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i eradicació de malalties a la cabana ramadera. La presenta el Grup Popular i l'exposa l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Remor de veus.)

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la interpellació que avui l'hi formulo en nom del Grup Popular es va registrar en un passat període de sessions i no tenia l'objectiu final que en aquest moment tindrà aquesta mateixa interpellació, però avui més que mai, evidentment, té vigència.

La prevenció i l'eradicació de malalties en la cabana ramadera ha estat en multitud d'ocasions debat en aquest Parlament, tant en ple com en comissió. Sortosament, avui ja no ens cal parlar de malalties, que han estat amb greus dificultats, però que encara estan als mitjans de comunicació. I he de fer una referència en l'inici d'aquesta interpellació al que va estar la pesta porcina clàssica l'any 1997 i al que ha estat la pesta porcina clàssica en les darreres setmanes, també present en els mitjans de comunicació. Per un doble motiu –i crec que és així després de les seves explicacions als diferents grups parlamentaris, almenys per un doble motiu, que crec que hem entès, però crec que, a la vegada, és necessari tornar-ne a parlar en aquest Ple.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Primer, un motiu de correcció, d'aproximadament mil milions de pessetes, que potser que finalment sigui a l'Estat espanyol i que prové d'actuacions que es van dur a terme, majoritàriament, aquestes actuacions, a casa nostra, a Catalunya. Però, no s'acaba aquí. A més, estem assistint a una ampliació d'investigacions sobre possibles delictes en la persona de l'exconseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, actual senador, senyor Francesc Xavier Marimon. Que, com deia, en tot cas, val a dir que vostè ha donat informacions als grups parlamentaris al respecte; però que, a la vegada, des del Grup Popular qualsevol possible imputació en la persona de l'exconseller és, per nosaltres, una imputació directa al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, directament, al Govern de la Generalitat.

Però avui sí que cal continuar parlant, conseller, de malalties que afecten la nostra cabana ramadera: des de la brucel·losi, especialment pel que fa a l'oví –i voldria, conseller, si ens poguéssim donar dades al respecte, i quina és la situació actual–; malalties com l'aujeszky en el

porcí, i, com no, parlar –i m'hi centraré en aquesta interpellació– de la malaltia de l'encefalopatia espongi-forme bovina, és a dir, l'anomenada malaltia de les «vaques boges».

De què estem parlant? Sens dubte d'una malaltia nova i com a tal d'actuacions noves, diagnosticada per primera vegada al Regne Unit a principis dels anys vuitanta; malaltia que afecta la degeneració del sistema nerviós del vacum amb símptomes en animals adults, i que finalment els provoca la mort; malaltia causada per un agent transmissible no convencional, que és una no-proteïna anomenada prió, i malaltia que, a la vegada, dins del vacum, és considera com una epidèmia, però no així dins i quan afecta en la seva variant a les persones, és a dir, a tots nosaltres.

Aquesta exposició, que suposo que hi coincidim, conseller, cal que l'afrontem treballant en prevenció i eradicació, no solament pel que fa a aspectes de sanitat animal, sinó a assegurar que aquests aspectes, que aquesta problemàtica, no passi a la cadena alimentària. És aquí, conseller, on entren les administracions i les competències de cadascuna. És aquí on les comunitats autònomes, és a dir, la Generalitat de Catalunya, amb actuacions de diferents departaments però també, i en especial, del que vostè dirigeix, cal que exerceixi les seves competències plenes d'execució i control en matèria de sanitat animal, així com el seu desenvolupament de la legislació estatal i comunitària.

Ens consta, conseller, de la coordinació entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya. Un cop més li demanem el que ja li hem dit en diferents ocasions: una legítima col·laboració amb el Govern de l'Estat, una legítima col·laboració per tal d'afrontar el que ja s'ha qualificat com el primer problema de la Unió Europea.

Sabem que s'estan prenent actuacions conjuntes i consensuades, i que avui és ben cert que a Catalunya –i esperem que sigui així, però també sabem el risc al qual estem exposats– no té ni un sol cas d'aquesta malaltia; però que cal extremar les actuacions, que cal donar transparència i que cal preparar-nos per totes les repercussions, que algunes ja les estem afrontant i ja les tenim damunt de la taula.

Hi ha por entre els ciutadans, entre els consumidors. Cal donar seguretats, tots plegats –hi insisteixo: tots plegats–, governs i oposició i diferents grups parlamentaris, i hem de ser rigorosos a donar aquestes informacions. Vostès, el Govern, ja varen informar al Parlament, més concretament vostè i l'honorable conseller de Sanitat, el senyor Eduard Rius, el dia 14 de desembre. Però una malaltia nova, com he dit al principi, les coses canvien i van canviant i han canviat, des d'aquell 14 de desembre amb diferents actuacions.

El consum es parla que ha caigut quasi un 70%, el consum de carn de vacum. Fins fa poc i per diferents motius –i vostè en deia un, i principal– a Catalunya es feien poques anàlisis. I deia vostè –i voldríem que ens ho reafirmés, si és així– que el problema era especialment esperar el que eren els preus d'intervenció. Però s'han equipat laboratoris; s'han dut campanyes d'informació, que actualment estan en marxa; s'han fet anuncis de

partides econòmiques per a control i prevenció, però, a la vegada, també, s'han intervingut farines procedents de residus d'escorxadors; s'han intervingut partides de pinso; hi ha hagut errors en etiquetatge; hi ha hagut, fins i tot, problemàtiques en l'enterrament de cadàvers del vacum, i, a més, estem, també, influenciats evidentment pel que està succeint a tot l'Estat espanyol amb, ja, disset casos totalment confirmats.

Ara, conseller, cal fer-nos preguntes, com li deia; cal estar preparats i, com abans li deia, cal ser solidaris amb ramaders, amb la indústria de la carn, amb els comerços, i tot això ho hem de fer entre tots, motiu pel qual, encara que avui només li presentem aquesta interpellació, vostè ja sap –vostè ja ho coneix– que, des del Grup Popular i també de diferents grups d'aquesta cambra, hem presentat una sol·licitud de compareixença que abasti no solament la seva conselleria, sinó a quatre conselleries del Govern.

Quan un fa un repàs del que succeeix, una anàlisi d'aquesta situació, sap perfectament que caldrà esmerçar-hi recursos, recursos que avui no tenen els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2001. I és evident i és clar que no els tinguin perquè quan es va fer l'aprovació tan sols estàvem començant a parlar d'aquesta malaltia. Però quan un suma les partides de sanitat animal de les dues direccions generals del seu Departament, vostè ho sap i crec que ho sabem totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, que les partides són insuficients.

I la pregunta és: què pensen fer, conseller? Catalunya ha d'estar..., hem d'estar preparats pel que és una crisi, que pot ser llarga, en el sector del vacum: crèdits, ajuts –vostès tenen capacitat normativa, fins i tot–, però aquest sector del vacum no és solament ramaders, on hi ha unes dades realment importants –més de cent mil vaques de llet, prop de setanta mil de carn i quatre-cents cinquanta mil caps de vedells d'engreix–, dades del seu mateix Departament, sinó que també estem parlant d'escorxadors, és a dir, tota la indústria de la carn on se sacrifica el 25% de tot l'Estat espanyol i, com no, també, dels punts de venda i comerços.

Cal continuar, conseller, amb campanyes de promoció i d'informació; cal tindre, conseller, personal preparat pel que fa a la prevenció i control, i cal pensar en el destí final de farines procedents dels materials específics de risc, els anomenats MER, i no solament a curt sinó, també, a mig i a llarg termini.

Resumint, conseller, tenim temes que encara cuegen en els mitjans de comunicació, però que encara cuegen d'un tema com va ser la pesta porcina clàssica; tenim encara una greu afectació sobre el oví, com és la brucel·losi; tenim una nova malaltia, la malaltia anomenada de les «vaques boges», on totes les repercussions ja estan damunt de la taula en aquest moment, on cal desenvolupar les nostres competències, on cal parlar dels estocs de les farines de carn que encara existeixen o pot ser que existeixin, on cal parlar d'anàlisis de pinsos, d'enterraments d'animals, d'ajuts al sector –productors, etcètera–, de recursos econòmics en el pressupost, de campanyes de promoció i de personal per desenvolupar aquesta tasca.

Són, conseller, un conjunt d'aspectes que des del Grup Popular voldríem que poguéssim ampliar aquestes informacions i que s'informés de les problemàtiques que, en aquest moment, hi ha damunt de la taula, del que són els acords que des del seu Govern –el Govern de la Generalitat–, també amb el Govern de l'Estat, però, també, de quines són les apostes davant aquestes problemàtiques presents i futures.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat –senyor Fabregat–, en tot cas, jo li començaria fent un repàs general, en aquesta primera intervenció, de quins són els elements que componen la lluita tant de prevenció com d'eradicació de malalties a la cabana ramadera a Catalunya.

Vostè ha fet referència al sector de l'oví i sector cabrum, pel que fa referència a l'eradicació de la malaltia de la brucel·losi. Nosaltres, aquí, sap que des de l'any 99 es va aplicant un programa extern, és a dir, amb serveis contractats externs que abracen tot l'àmbit geogràfic de Catalunya, perquè en el passat el mecanisme d'accions de defensa sanitària i Departament no va ser, no vam aconseguir tota l'eficàcia necessària per baixar a nivell de tot Catalunya –només ho vam aconseguir en algunes comarques, i molt desigual– el grau d'afectació de la brucel·losi.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vam començar aquesta campanya el 99, el mes de maig, aproximadament; l'any 2000 la vàrem començar el mes de febrer i aquest any s'ha iniciat, ja, a començament d'any i, a més a més, per dos anys. Perquè el que hem fet és un Pla quinquennal, de forma que, ja que anem a una fase progressiva, per anar rebaixant en el conjunt de l'afectació, a tot Catalunya, hauríem d'aconseguir el 2002, ja, estar situats al llindar de l'1, l'1,5% d'afectació global a tot Catalunya, però que destriat, comarca a comarca i ramaderia a ramaderia, vol dir –per exemple, la comarca, a la qual vostè i jo i el diputat senyor Ramon Vilalta pertanyem, se situaria al final en dos, tres ramaderies que serien els focus a fer-hi una acció concreta, determinada, i, a més a més, sistemàtica–, vol dir que a la resta de cabana ramadera d'aquella comarca ja només ens caldria estar en una fase de manteniment, perquè així, per tant, la major part de ramaderies estarien, ja, al zero, que és, al final, allà on hem d'arribar.

A més a més, crec que hi ha hagut una dada positiva, i és que nosaltres aquest 2001, a nivell de conferència sectorial amb el Govern central, s'havia de decidir de quin increment es podia dotar la prima de sacrifici, o sigui, la prima de reposició per sacrifici. El 2000, de sis mil pessetes, que es va complementar el 99 amb tres

mil pessetes per part del mateix Departament, i s'ha situat a partir del juny, juliol, del 2000 –i, per tant, vinent per al 2001–, al llindar de les nou mil pessetes. Això vol dir que, en la indemnització per prima de sacrifici, per a la seva reposició, hem fet un salt quantitatiu important, que això, també, ens ajuda a l'hora de fer entendre la importància de la col·laboració dels ramaders i, per tant, perquè la part crematística, aquella que és la indemnització, està tractada correctament.

Amb el sector oví, a més a més, hem hagut de fer una altra actuació, no perquè hàgim tingut la malaltia, sinó perquè al voltant del paral·lel 39-40 i, per tant, al sud de les comarques de Tarragona, podíem tenir infecció de la llengua blava, que es va declarar a les Balears, per tant, corríem aquest risc, i hem hagut de fer, també, una preparació de tot el cos facultatiu veterinari, el nostre, el contractat i l'extern, de forma que poguéssim estar preparats, i, a més a més, hem fet un conveni amb l'IRTA i amb el Govern balear perquè poguem investigar la malaltia i, per tant, aquí estiguem, també, preparats.

Sector porcí. Al sector porcí, vostè n'ha fet referència quant al tema de la PPC, en tot cas, m'hi dedicaré uns moments després –més tard o a la segona part de la intervenció–, però dir-li que en aquest moment el que estem és en una fase que, a més a més, vam aconseguir un acord a nivell de totes les comunitats autònomes de tot l'Estat menys Euskadi, de forma que poguéssim fer una actuació unitària i homogènia, alhora, per a la vacunació de l'Aujeszky –aquest és un tema tremendament important perquè, també, si no l'ataquéssim podríem acabar tenint algun disgust algun dia. Per sort, hem estat fent analítica aquests últims anys, home, i la veritat és que calculem que, continuant en la línia aquesta, 2003-2004, tenim la cabana ramadera de porcí completament aïllada i neta.

Amb el sector avícola, aquí tenim un centre que és el Cesac, el Centre de Sanitat Avícola de Catalunya, situat a Reus, que ens està fent una gran tasca, tasca prou important com perquè ens hagi portat en diverses direccions, no només en l'avícola, ens ha portat a arribar a un acord amb el Govern aragonès. Perquè la nostra proximitat geogràfica d'una zona i l'altra i, a més a més, el transvasament que hi ha d'empreses, d'animals tant en el sector avícola com en el sector porcí i en el sector boví i oví, per tant, pràcticament, en quasi tota la cabana ramadera nostra, ens ha portat a signar un conveni de col·laboració sanitària que, a més a més, en el cas del sector avícola ens ha portat a treballar un protocol de col·laboració, de forma que el Cesac seria el centre d'investigació, també, amb tasques de control i d'investigació, del sector de l'aviram que es produeix a Aragó.

I en el sector cunicultor hem fet, a part de les línies ordinàries, un acord: hem fet un encàrrec a l'IRTA, un encàrrec per valor de cinc milions de pessetes, perquè investigui una malaltia concreta que ens dona..., que no acaba de saber, exactament, què és el que li passa. I, per tant, estem en aquest moment amb aquest conveni amb l'IRTA per detectar, segurament, via alimentació, quin és el problema que pot tenir.

I ens situem en el sector boví, sense menysprear els altres, en el qual estàvem situats en un programa que venia de l'any 88-89, el qual ens permet fer tres visites anuals, individualitzades, a cada cap de bestiar vacum adult per fer-li les tres proves de la tuberculosi, la brucel·losi i... –ara, no recordo quina és l'altra, hauria de mirar els papers. Això, què ens permet? Ens permet..., quan nosaltres diem que tenim la cabana ramadera de boví a Catalunya controlada, ho diem perquè vol dir que, com a mínim, el tècnic facultatiu veterinari li fa tres visites individualitzades, a cada cap de bestiar adult de boví que tenim a Catalunya. I relacionat amb la malaltia de les «vaques boges» –això vol dir que, per exemple, quan vostè parlava de les anàlisis–, què fem?, què estem fent en aquest moment? Jo li podria dir dos coses, els dos mecanismes d'anàlisi que tenim.

Primer, l'anàlisi que fa el Departament de Sanitat en els seus centres. Avui, a dia d'avui –conseller Rius, em sembla que és a dia d'avui–, nosaltres hem fet –Sanitat ha fet– 219 tests als únics 219 bovins de més de trenta mesos que s'han sacrificat als escorxadors catalans. Perquè a diferència, per exemple –que li diré, jo...–, de Galícia on es sacrifiquen 400 caps de vacum de més de trenta mesos diaris, aquí, sigui perquè es van ensorrar els preus, sigui perquè els ramaders catalans esperen la retirada per destrucció que ahir es va iniciar –ahir, dia 6, es va iniciar–, i que és una mesura aprovada per la Unió Europea i que, a més a més, això comporta al ramader un ingrés de vint-i-cinc, trenta mil pessetes de mitjana més per cap que el preu de mercat, perquè en aquest moment no hi ha ni preu de tauler de mercat.

I, per altra banda, les anàlisis que li correspon fer al Departament d'Agricultura, que són 275, aleatòries, en tot l'any dins de la taxa de mortalitat ordinària que hi ha en tot el vacum de més de trenta mesos a Catalunya. N'hem fet 40 el mes de gener, en portem 10 en el que va de febrer –en funció de les baixes– i, nosaltres, no en farem 270, sinó que el que ens hem programat és anar creixent progressivament i, per tant, fer més de 1.000 anàlisis als animals morts en explotació. I, també, he de dir que fins avui, per sort, no hem hagut de fer ni una anàlisi a animals amb simptomatologia, perquè durant els trenta-set o trenta-vuit dies d'aquest any, des que es va posar en pràctica la mesura, no ens ha sortit ni un animal amb simptomatologia a cap explotació, que això no vol dir que no n'hagi de sortir, però sí que és un bon símptoma de moment.

Per altra banda –i centrant-nos una mica més en la malaltia–, nosaltres hem participat des del primer dia a posar en marxa tota l'aplicació de les mesures que la Comunitat Europea va dictar, i, per tant, el consell de ministres comunitari; hem estat col·laborant intensament amb el Ministeri d'Agricultura –intensament i, quan dic intensament, dic intensament amb tot el seu contingut–, perquè, fins i tot, en molts casos el que hem fet és aportar, diríem, propostes per poder resoldre molts dels problemes que es plantegen en l'eradicació d'aquesta malaltia. Per exemple, fa poques setmanes veïem que encara quedaven estocs de pinsos que podien portar en la seva composició, encara, farines de carn, vam tornar a demanar al Ministeri que obrís una nova línia perquè poguéssim treure aquests estocs. I per tant, crec que la col·laboració ha estat extrema.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè. El torn de rèplica, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, suposo que em respondrà algunes de les preguntes o algunes de les inquietuds o algun dels aspectes que..., doncs, no, ara se li ha esgotat el seu temps perquè, en tot cas, ha parlat o ha fet un ampli ventall no solament d'alguns aspectes sinó de la cabana ramadera en general, tema que li agraeixo.

En tot cas, sí que ha apuntat un tema que crec que és bo i que hem de tindre en compte. Vostè ha apuntat un tema com és l'externalització de serveis, sobretot pel que fa a l'oví, que ja havíem reclamat en aquest Parlament i que, finalment, l'any 99 el Govern de la Generalitat, el seu Departament, finalment va dir: «Anem a treballar en aquesta mesura de l'externalització». I els resultats han estat bons resultats. Evidentment, això ha anat ajudat del que vostè ha fet referència, que és l'increment dels preus, aproximadament en tres mil pessetes per cap.

Però això ha sigut una bona mesura; això, conseller, pot anar lligat o pot ser, en el futur, un tema que pugui anar lligat amb el que fa referència al vacum? Perquè, clar, quan vostè diu: «Hem fet poc més de dues-centes anàlítiques»..., bé, són les que tocava fer; no en calia fer més. Però vostè sap una xifra amb què suposo que coincidirà, que és, aproximadament, el 10% de reposició que s'ha de fer amb el vacum, anualment, a Catalunya, i les xifres són realment sorprenents; per això, li he parlat, en la meua part de la interpellació, de personal, de recursos econòmics, d'estar preparats per a una sèrie d'aspectes.

Jo li agraeixo el que vostè ha fet, el que ha fet el Govern de la Generalitat amb relació al Ministeri d'Agricultura –ens consta–, però també insistim, un cop més, en quatre o cinc aspectes que li tornaré a recordar: les campanyes de promoció, importantíssimes; el que és el personal per desenvolupar aquesta tasca –i, si no, anem a pensar en l'externalització com a possible solució–, el que són ajuts al sector –i, quan parlo d'ajuts al sector, vull dir ajuts des de casa nostra–: productors, indústries de la carn, comerços, però també, a la vegada, a part de desenvolupar, evidentment, les seves competències, tots aquells aspectes que facin referència –hi torno a insistir– als temes econòmics.

Conseller, des de la seva Conselleria –i ho vam patir en l'anterior legislatura i en d'altres legislatures–, s'ha pagat factures molt i molt cares, que, segurament, no li corresponien, a la seva Conselleria, però li vull recordar solament una dada: el que figura en els pressupostos de l'any 2001 per fer front al crèdit que va aprovar

aquest Parlament, unànimement, per pagar a l'Institut Català del Crèdit Agrari pel que fa referència a la pesta porcina, són 450 milions de pessetes. Fins fa poc, encara s'estava arrossegant el que era pagaments –fins fa poc– per incendis i aiguats. Li demano, conseller, que..., hi ha d'altres conselleries implicades, i, quan vostè ha fet referència, fa pocs dies, a una quantitat de diners de 300 milions de pessetes, estem veient i estem observant que, potser, seran insuficients –segurament–, però, en tot cas, li demanem que, a vostè, dins el Govern –i, si no, els grups parlamentaris, almenys des del Grup Popular, l'ajudarem perquè això sigui així–, no li recaigui tota la seva Conselleria perquè aquest és un tema que pot ser llarg, conseller, i que, evidentment, segurament, serà llarg, més del que tots esperem, i que caldrà fer diferents actuacions per protegir el sector i, a la vegada, per reforçar aquestes campanyes i per recuperar el que és la confiança dels consumidors, el que és la carn del vacum.

Jo espero, conseller, que em pugui respondre aquestes inquietuds que li hem plantejat des del Grup Popular, que des del Grup Popular li oferim, un cop més, tota la col·laboració que faci falta en aquest tema, com ho hem fet en altres aspectes, com ho vam fer en d'altres moments, com va ser amb el tema de la pesta porcina clàssica, i el que sí que li demanem, conseller, és el que fins ara vostè ha fet –no l'hi recriminem pas–, que és que doni la màxima transparència i, davant de les dificultats, conseller, aquest Parlament, amb uns temes tan delicats com aquests, em sembla que no pot fallar ni fallarà. En tot cas, des del Grup Popular li volem oferir, un cop més, aquesta col·laboració però, a la vegada, també, com li deia, volem una legítima col·laboració amb les diferents administracions i, també, a la vegada, amb aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, ja li he dit que a la segona part li faria esment d'algunes de les coses que vostè plantejava. Bé, dir-li, començar dient-li que, des que es va plantejar el problema d'aquesta malaltia a l'Estat espanyol i, per tant, l'aplicació a Catalunya de les mesures que el Consell de Ministres Comunitari i que, després, per translació a l'Estat espanyol, va aprovar el Consell de Ministres a nivell de l'Estat, es va posar en marxa de seguida un mecanisme de coordinació entre el Departament d'Agricultura, el Departament de Sanitat, el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme i, d'una forma molt estreta, per lògica, el Departament d'Agricultura i el Departament de Sanitat perquè, en definitiva, són els que tenen la màxima responsabilitat amb els vius i amb els morts, amb els animals vius i amb els animals morts, és a dir, quan van a l'escorxador, és competència de Sanitat –per tant, el control a l'escorxador és competència de Sanitat– i perquè, a més a més, aquesta malaltia

no és una malaltia que afecti la producció sinó que afecta la producció, afecta tota la cadena alimentària, tota la indústria alimentària, afecta la distribució, i, per tant, afecta, també, el botiguer de la cantonada que ven carn de vedella, afecta el consumidor i afecta la salut pública, i estem davant d'un fenomen completament diferent del que pugui ser la PPC, o quan parlem d'altres malalties, de la brucel·losi i moltes altres.

Aquí estem davant d'un fenomen, a més a més..., i deixin-m'ho dir –i, aquí, sí que faig una crítica, un altre cop, pública, no?–: si, després de deu anys de tenir la malaltia a Europa, Europa no té un pla de xoc clar que pugui marcar unes directrius clares per dir: «Escoltin, mirin, senyor estats membres que ara vostès entren en aquesta fase, aquesta, aquesta, aquesta i aquesta són aquestes quatre mesures de xoc; apliquin-les, si us plau, i la forma d'aplicar-les és aquesta. La veritat és que, si ens queixem d'alguna cosa, és, precisament, que la Unió Europea està anant a *salto de mata*, és a dir, avui pren una mesura i demà en pren una altra i, al cap d'uns quants dies, ens assabentem que en vol prendre una altra, i la veritat és que treballar així es fa molt difícil perquè desorienta a tothom i desorienta, al final, a aquell que és el receptor final d'aquell producte, que és el consumidor, perquè, al final, li entra un dubte tremend, i, encara que surtin gent experta, científics, els tècnics, dient el que estan dient és molt difícil de fer-ho entendre quan, després, veiem el que veiem cada dia.

I, a més a més, hi ha una altra cosa: si, la crítica econòmica, la dirigim a algú, la falta de recursos és, precisament, la mateixa Unió Europea, perquè, si mirem els recursos que va dedicar als que són els culpables majoritaris que tinguem aquest problema, que és la Gran Bretanya, home, en aquest moment no està sent solidari igual amb els països que estem lluitant contra aquesta malaltia. I sí que, l'altre dia, va aprovar un pressupost extraordinari de 161.000 milions de pessetes però, al final, és per a les dues línies d'intervenció: la intervenció de canals de carn de menys de dotze mesos, que a Catalunya en portem ja congelats cinc mil tones, més la compra de vacum de més de trenta mesos que va a escorxador i després va a destrucció sense test, i Alemanya, per exemple, ha dit que ells sols sacrificaran 400.000 caps de vacum de més de trenta mesos; per tant, fins i tot seran recursos insuficients per mantenir, durant tot el 2001, les dues línies d'intervenció de compra de vacum.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo diria que la Unió Europea ens ha deixat aquí, ens ha marcat unes normes que cada dia ens pot ampliar..., mirin, vostès: espavil·lin-se i vostès resolguin el problema. A més a més, amb l'agreujant que tenim un país veí, que és Portugal, que no saben ni el que són els tests en aquest moment i, en canvi, la situació, pel que diuen els experts, és la que és.

Vostè deia: «Escolti: pressupost per a tot això?». De la mateixa manera que li deia que, des de l'inici, hem assumit aquest tema interdepartamental, aquest és un tema que també s'ha plantejat en el si del Govern. Per què? Perquè el conseller que els parla no podia anar a Madrid a signar un conveni amb el ministre en el qual estem parlant de milers de milions de pessetes només per retirar les farines de carn perquè no es trenqui la

cadena de producció –que vol dir la cadena de recollir els animals morts de les granges, els MER als escorxadors i, per tant, la sang als escorxadors. Tota la cadena no es podia trencar i només es podia resoldre temporalment posant recursos sobre la taula, recursos de l'Estat i recursos de les comunitats. Es podia resoldre, sí, aportant recursos europeus, o que l'Estat ens ho hagués pagat al cent per cent; per tant, també es podia fer d'aquesta manera, no? Es va pactar d'una altra; nosaltres creïem que ho havíem d'aplicar i, per això, abans del 30 de desembre, ja vam fer la compra de més de 4.000 tones de farina de carn per treure estocatges perquè la màquina no s'aturés. (*Remor de veus.*)

Això vol dir el següent: que és evident que, d'una part dels costos d'aquesta operació, se'n farà càrrec el Departament d'Agricultura, però també és evident que una altra part d'aquests costos es repartirà igual com es va fer –i ara no hi ha aquí el conseller de Sanitat, però sí que hi ha el conseller de Cultura, a qui potser també va tocar una mica–, quan, per exemple, amb el pressupost tancat, s'arriba a acordar...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...un tema concret amb Sanitat i, per tant, Sanitat –acabo, senyor president– es va fer càrrec d'una partida però la resta dels departaments –i, per tant, la caixa comuna– es va fer càrrec de la resta i aquí anirà en el mateix sentit.

Jo he fet una cosa... Primera: vam demanar al conseller de Sanitat la nostra compareixença voluntària; als portaveus parlamentaris, els vam convocar, fa unes setmanes, per donar-los la documentació de què és el que hem fet fins a aquell moment, i això és el que anirem fent a mesura que hi vagi havent noves informacions, perquè crec que és la millor manera d'actuar: que tots els Grups Parlamentaris sàpiguen exactament què és el que fa el mateix Departament en aquesta lluita, que ve de lluny, a Europa i que no sabem quan la podrem acabar aquí perquè només estem als inicis.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura (tram. 300-00205/06)

L'última interpellació d'avui, la formula Esquerra Republicana de Catalunya; l'exposa el senyor Jordi Ausàs i és sobre els esports d'aventura. Suposo que, com que aquests esports aniran ràpids, aviat arribarem a la seva fi.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, és una interpellació sobre es-

ports d'aventura, però, de fet, aquesta interpellació, el que pretén és posar únicament de manifest el que nosaltres creiem objectivament que es produeix: un seguit d'incongruències i d'incoherències en la normativa que afecta les activitats físicoesportives en el medi natural i, d'una manera molt especial, les persones que obtenen la titulació del cicle formatiu de grau mitjà d'aquesta especialitat, una especialitat que capacita aquestes persones per desenvolupar la seva tasca com a conductor d'activitats físicoesportives al medi natural, com ja he dit, no?

Dins de la família d'aquestes activitats físiques i esportives, hi ha el cicle formatiu de grau mitjà d'activitats físicoesportives en el medi natural, i hi ha el cicle formatiu de grau superior d'animació d'activitats físiques i esportives. D'aquests dos, el que ens preocupa i és el motiu bàsic d'aquesta interpellació és la normativa que el regula..., però, d'aquests dos el que ens preocupa és el primer, no?, i la normativa que regula aquest cicle formatiu és, com vostès saben, segurament, el Decret 118/1999, que estableix el currículum del cicle formatiu de grau mitjà d'actuacions de conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural. Aquest Decret està format per un articulat i un annex, on es detalla el currículum d'aquest cicle, i aquest Decret es basa en la normativa estatal, en un Reial decret, 20/49, de 1995, que estableix el títol de tècnic en conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural i els corresponents ensenyaments mínims en consonància amb un altre Reial decret, de 7 de maig, el qual fixa les directrius generals sobre els títols de formació professional i els seus ensenyaments mínims.

L'article primer d'aquest Decret, per exemple, estableix el currículum de l'ensenyament de formació professional vinculat al títol de tècnic de conducció d'activitats físicoesportives, regulat pel Reial decret 20/49.1995, pel qual s'aproven aquests ensenyaments mínims, i, bé, pel que fa a la seva competència general, doncs, diu que «és competència general d'aquest tècnic, per exemple, conduir clients/usuaris en condicions de seguretat per senders o zones de muntanya on no calgui tècniques d'escalada i alpinisme, a peu, amb bicicleta o a cavall, i aconseguir la satisfacció dels usuaris i un nivell de qualitat dins dels límits de cost previstos».

Sembla, doncs, que els tècnics i les tècniques en conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural realitzen la totalitat de les seves competències, si ho podem dir d'aquesta manera, tocant de peus a terra, però, no obstant, el preàmbul del mateix Decret, doncs, sembla dir, una mica, el contrari i sembla contradir-se perquè estableix que «l'autonomia pedagògica i organitzativa dels centres i el treball en equip del professorat permeten desenvolupar actuacions flexibles i possibiliten concrecions particulars del currículum en cada centre docent. El currículum establert en aquest Decret ha de ser desplegat en les programacions elaborades per l'equip docent, les quals han de potenciar les capacitats clau de l'alumnat i han de respondre al requisit d'integració dels continguts del cicle formatiu.

Aquesta autonomia dels centres i dels equips docents per a l'adaptació curricular a les particularitats del centre és la que permet encabir-hi, entre altres, les activi-

tats aquàtiques —és a dir, piragüisme, *rafting*, *hidro-speed*—, mitjançant la programació de crèdits diferents dels establerts amb caràcter preceptiu al mateix currículum, emprant per a aquesta finalitat les hores a disposició del centre en els termes que estableix l'annex del Decret, no? Uns termes que vénen a dir el següent.

Hores de disposició del centre, d'aquest personal: doncs, dins de la durada establerta per a aquest cicle formatiu, els centres docents disposaran de noranta hores lectives per completar el currículum establert i adequar-lo al seu àmbit socioeconòmic. Els centres docents, a més a més, distribuïran lliurement les hores, bé en un o més dels crèdits previstos per a aquest cicle, o bé programant més crèdits. En cap cas aquestes hores no incrementaran la durada del crèdit de formació en centres de treball.

El tècnic titulat en aquests cicles formatius ha d'estar capacitat segons l'annex del Decret que hem dit abans, del Decret 118/1999. I segons aquest Decret..., també parla de l'àmbit professional i de treball. Segons el que diu aquest punt, aquest tècnic exercirà la seva activitat en el camp del turisme i el lleure, prestant serveis d'acompanyament a clients, usuaris, particulars o grups organitzats que desitgen realitzar activitats ludicoesportives que es desenvolupen en el medi natural, medi terrestre en general, baixa i mitjana muntanya. I els diversos tipus d'empreses on poden desenvolupar la seua feina són empreses d'esports d'aventura, empreses turístiques —hotels, càmpings, albergs, cases de colònies, refugis—, agències de viatges, empreses de gestió de parcs naturals o zones protegides, clubs esportius, escoles, estacions d'esquí amb oferta complementària d'activitats, entitats públiques que ofereixin programes d'activitats en el medi natural... Per tant, aquest tècnic pot exercir com a autònom i oferir els seus serveis a aquestes empreses i treballar-hi com a contractat. Per a exercir aquesta activitat, aquest tècnic ha de tenir estabilitat emocional i temperamental, i una actitud física que li permeti desenvolupar-se amb seguretat i eficàcia.

Doncs bé, el redactat, suficientment ambigu, d'aquest apartat del Decret del currículum, com vostès poden veure, senyores diputades i senyors diputats, evidencia que el tècnic no podrà ser titular d'empreses d'aquest tipus, ja que, com a autònom, únicament podrà oferir-hi els seus serveis, s'ha d'entendre que sota la direcció i àmbit d'organització d'algun empresari que disposi dels requisits que la llei estableixi. I penso que és aquí on rau el problema, perquè cal recordar que en el disseny dels currículums dels cicles formatius de la nova formació professional han tingut un paper molt i molt important els agents econòmics de cada sector econòmic, per tal de poder dibuixar millor el perfil professional de les persones que obtindran les titulacions corresponents i adaptar-les a les necessitats del sistema productiu.

Així ho recull clarament la LOGSE. El seu article 34 diu: «En el disseny i planificació de la formació professional específica es fomentarà la participació dels agents socials. La programació tindrà en compte l'entorn socioeconòmic dels centres docents en què s'hagin d'impartir, així com les necessitats i possibilitats del seu desenvolupament.» I, a més a més, a l'article 30.5 també diu: «La formació professional específica facilitarà

la incorporació dels joves a la vida activa, contribuirà a la formació permanent dels ciutadans i atendrà les demandes de qualificació del sistema productiu.»

És, per tant, lícit pensar que hi ha hagut una participació, pensem nosaltres, interessadament restrictiva del sector empresarial en aquest cas, per tal de limitar la competència professional dels titulats en aquest cicle formatiu.

Quins agents interessats participen en tota aquesta qüestió que avui ens posa a substanciar aquesta interpellació? Doncs, en la transició al món laboral i empresarial dels joves que acaben els estudis de cicle formatiu de grau mitjà d'activitats físicoesportives en el medi natural, existeixen, al marge de la interpretació de la mateixa normativa reguladora del cicle, diferents traves, diferents barreres, diferents inconvenients que impedeixen el seu establiment professional.

Aquí intervé també —i aquesta és una de les diferents dificultats, la quantitat d'organismes i administracions i serveis que participen en la regulació i en la legislació— el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que és el competent en el procés d'autorització de l'establiment de noves empreses del sector turístic. La seva normativa actualment vigent estableix que els titulars d'empreses de turisme esportiu disposin de la titulació que expedeix l'Escola Catalana de l'Esport. I aquesta titulació, en qualsevol de les seues modalitats, requereix una formació de no més de tres-centes hores lectives. Bé, en l'annex del Decret 118/1999 a què fèiem referència al principi, es deia que la durada del cicle formatiu era de 1.400 hores; que la formació en el centre educatiu seria de 990 hores, i que la formació en el centre de treball seria de 410 hores. Les 1.400 hores de formació de què parlava el Decret equivalen a un curs escolar en la seua totalitat.

Bé, malgrat que la durada del cicle formatiu és equivalent gairebé a cinc vegades les titulacions que expedeix l'Escola Catalana de l'Esport, no està regulat cap tipus ni nivell de convalidació entre els seus respectius continguts, i, per tant, aquí caldria modificar el Decret i normativitzar i legislar en aquest sentit que hi fos favorable.

L'annex del Decret 118/99 especifica algunes convalidacions d'estudis cursats fora del cicle que eximeixen d'haver-los de cursar novament, però no hi ha cap normativa que convalidi els estudis del mateix cicle. En aquest sentit, bé, doncs, parla de convalidacions i de correspondències, parla de mòduls professionals que poden ser convalidats amb la formació professional ocupacional, parla de desplaçament, estada i seguretat en el medi terrestre, conducció de grups en bicicletes, conducció de grups a cavall i atencions equines bàsiques, activitats físiques per a persones amb discapacitats...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

...etcètera. Si de cas, després tindrem ocasió de reprendre la intervenció.

El president

Moltes gràcies. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que la nit és una invitació a la intimitat, cosa que aquest Parlament aconsegueix, doncs, amb escriure (*riallles*), i és en aquest marc que invito el conseller que prengui la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt bé, senyor president. Senyores i senyors diputats, íntimament, intentaré contestar el diputat Ausàs. Miri, senyor diputat, vostè, una miqueta, quan plantejava la seva interpellació, doncs, ha tocat un aspecte que probablement hauria de contestar-li la consellera d'Ensenyament, eh? Però estem en una àrea, en això que se'n diu «l'esport d'aventura», que afecta Esports, perquè realment és esport en algun sentit; és també turisme i, per tant, també podria contestar-li en alguns aspectes el conseller corresponent, i finalment també, evidentment, en l'aspecte de l'ensenyament reglat, correspondria a Ensenyament.

Jo intentaré explicar-li com estem enfocant aquest tema, i també que estem d'acord amb vostè en el sentit que aquest esport d'aventura ha tingut una evolució i una dinàmica molt positives en molts sentits i que segurament ens haurem d'obligar –hi estem treballant en aquests moments– a intentar unificar aquestes reglamentacions que a vegades poden semblar contradictòries.

Jo voldria, donat que des de Cultura i Esports la resposta anava més en aquesta línia més àmplia, explicar-li primer, una miqueta, com definim l'esport d'aventura. Bàsicament, és un exercici d'agilitat, destresa o força que es practica basant-se en els recursos que ofereix la naturalesa, en què és inherent el factor de risc; aquesta seria la definició. Això a vegades també és una definició molt àmplia i molt vaga, però és una miqueta això, perquè dintre d'aquest món de l'esport d'aventura parlem de l'ala de pendent, en alguns casos això està lligat a una federació esportiva..., o sigui, darrere d'aquest esport d'aventura hi ha una federació, com seria per exemple el cas de l'ala de pendent, que es troba reconeguda per la Federació Àeria Catalana; la bicicleta tot terreny –o la *mountain bike*–, que està, per dir-ho així, avalada per la Federació Catalana de Ciclisme; el descens en bot –conegut també per *rafting*– i el piragüisme –conegut també pel *canoe kayak*–, que està recolzada per la Federació Catalana de Piragüisme, i el tresc –també dit *trekking*– i el descens de barrancs, que hi ha la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya darrere d'aquest esport.

Això també dona diferents situacions, ja que aquests tipus d'activitats es desenvolupen en clubs esportius i en empreses; en empreses de Catalunya, constituïdes, 55; de clubs, n'hi ha molts més. Per exemple, en l'ala de pendent hi ha 51 clubs, dels quals 44 estan federats a la Federació, i hi han 118 llicències. De bicicleta tot terreny hi ha inscrits 174 clubs, 151 estan federats, i hi han 1.145 llicències federatives. Del descens en bot –el *rafting*–, l'hidrotrineu –que és l'*hidrospeed*– i el piragüisme, hi han 84 clubs inscrits a la Federació Catalana de Piragüisme, dels quals 3 corresponen al descens en bot, 3 a l'hidrotrineu, 78 al piragüisme, amb

719 llicències, 125 tècnics i 31 àrbitres, per exemple. I al descens de barrancs i tresc hi han 298 clubs inscrits i federats a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i 3.334 llicències. Per tant, estem en un món que té una gran amplitud i té multitud de respostes des del punt de vista empresarial, però també des del punt de vista esportiu, ja que són clubs esportius sense finalitat de lucre, etcètera.

Vostè em toca un punt que és la formació de monitors. És a dir, la legislació exigeix a les empreses o clubs dedicats a l'organització d'activitats físiques d'esbarjo i turístiques d'aventura disposar d'un monitor titulat i homologat, com deia vostè, per l'Escola Catalana de l'Esport. També cal un contracte d'assegurança, de responsabilitat civil, per dir-ho així, per tots els problemes que pugui tindre l'usuari, o també els problemes que provoqui el mateix usuari o el practicant quan fa aquesta activitat. I, per altra banda, també demana que es disposi de llicència federativa. En aquest cas seria clarament aplicable en el cas que hi haguessin competicions al voltant d'aquest aspecte.

L'Escola Catalana de l'Esport, de la Secretaria General de l'Esport, és el centre docent de la Generalitat amb competència per impartir i autoritzar els ensenyaments i la formació, a part de l'ensenyament reglat, que es faria des d'Ensenyament. Per a aquesta formació de tècnics, l'Escola Catalana de l'Esport ha organitzat, des del 90 fins a l'any passat, 130 cursos, en els quals hi ha hagut proves d'acreditació provisional en descens en bot, hidrotrineu, piragüisme, descens de barranc, bicicleta tot terreny..., amb un total de 463 participants. S'han, també, impartit seminaris per a guies de riu, amb un total de 28 assistents. I també s'han fet diverses convocatòries de curssets bàsics de primers auxilis i de salvament aquàtic. És a dir, amb això hem intentat donar una resposta a un creixement, que en un moment donat va ser molt espectacular, d'aquest tipus d'activitats.

Des del punt de vista turístic d'aquesta activitat –i, per tant, que afecta Indústria, Comerç i Turisme–, les empreses de turisme actiu que així es consideren estan inscrites en el Registre d'empreses i activitats turístiques –i en tenim 55 d'inscrites, com li deia abans. Tenen tot el suport del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, tant pel que respecta a difondre els seus productes com també per ajudar a aquestes empreses a crear-ne de nous, i tot això amb l'objectiu d'ajudar a fixar la gent en el territori. És a dir, s'ha fet molt una labor d'intentar que tant aquests monitors com aquests emprenedors, doncs, puguin ser gent que ajudi a l'equilibri territorial i que en alguns territoris del país això pugui ser una base del seu desenvolupament econòmic, tant col·lectiu com personal.

Aquesta política s'ha desenvolupat des de Turisme de Catalunya, i concretament l'any 96 es va crear el Club de Turisme Actiu, per tal d'afavorir el desenvolupament conjunt, entre les administracions i el sector privat, d'estratègies dirigides a promocionar i comercialitzar d'una manera més competent el turisme actiu i, de forma particular, els anomenats «esports d'aventura».

Des d'aquest Club de Turisme Actiu s'ha fet una tasca de participació a fires –concretament, trenta-tres fires en els

dos últims anys-, i també presència a mercats. S'ha fet també una labor de col·laboració i d'acolliment de cent periodistes i agents de viatges i «touroperadors» durant l'any 2000, per intentar promoure aquest aspecte.

S'ha distribuït un catàleg, que és *Més enllà de les rutes*, editat per aquest Turisme de Catalunya, en quatre idiomes, i se n'ha fet una distribució a vuit mil professionals de tot Europa.

També des d'aquest Club de Turisme Actiu s'està liderant i impulsant la creació i implantació d'una xarxa de centres de bicicleta tot terreny a Catalunya. En aquests moments en tenim dos, però l'objectiu per al 2001 és que n'hi hagi vuit-cents d'aquestes característiques, amb mil quilòmetres senyalitzats.

És a dir, estem amb un evident creixement d'aquests esports d'aventura, són realment una realitat social en el sentit que moltes persones de Catalunya i de fora de Catalunya estan practicant aquestes activitats físiques, que aquesta activitat humana genera una demanda de serveis i, per tant, significa, també, una creació de riquesa, i aquests esports d'aventura, per altra banda, necessiten també una seguretat, tenint en compte que són esports de risc i, per tant, sempre hem de fer també una labor de formació i d'informació perquè també els usuaris prenguin la seva responsabilitat en els actes que es fan. Darrerament, a les estacions d'esquí ens trobem -ho deia l'altre dia, perquè, a més, he tingut un cas personal-..., és fàcil tenir accidents, d'alguna manera, en estacions perfectament preparades.

En aquest aspecte que vostè plantejava, en aquests moments l'Escola Catalana de l'Esport està intentant donar resposta a aquestes necessitats. És cert que hi ha una certa incoherència en aquest aspecte. Estem en aquests moments treballant en un document, que ja hi ha un document de treball, que estem parlant tant amb el sector com amb educació per intentar refondre tota una sèrie de textos que van néixer en un moment concret i que l'actual realitat necessita aquesta adaptació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Com poden veure, aquesta intimitat, després de les últimes desercions, arriba ja a zones perilloses..., de quòrum, vull dir.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Seguint en la intimitat, ara que no ens sent ningú, i de bon rotllo, per descomptat. És a dir, aquesta interpellació, la intervenció de l'honorable conseller, de fet, no m'ha sorprès, i penso que ho havíem parlat fins i tot amb el Departament que seria una resposta així, genèrica; jo, bé, n'era conscient.

Per tant, la voluntat en presentar aquesta interpellació no està en el debat a fons entre el conseller i jo mateix, sinó en el fet de poder presentar aquesta Moció subsegüent a la interpellació per tal de poder activar el decret anunciat en repetides ocasions, un nou decret que ha de venir a endreçar aquesta situació i que és un compromís que es va posar damunt la taula pels representants tam-

bé dels diferents departaments en una trobada que hi va haver a Sort ara fa més d'un any, on hi intervenien tots els sectors.

I, precisament, aquella trobada va ser molt útil per veure les contradiccions, les incongruències que es produïen. Va ser ben rebut l'anunci del nou decret regulador, però aquest decret encara no ha arribat. Cada vegada crea més i més incomoditat als professionals que es dediquen a aquesta important tasca, que sí que és cert que ha anat a més i que, a més a més, aquesta activitat pot fixar -i ho fa, de fet-, fixar gent al territori, és un motor socioeconòmic que en alguns casos, doncs, ha sorprès la mateixa empresa, com es diu normalment.

Estava parlant dels agents, abans, dels agents que participaven, els diferents agents que participaven en aquesta mena de conflicte. Hem dit que hi havia el Departament de Comerç, Consum i Turisme. Hi participen també les federacions esportives, hi tenen un paper molt important; les federacions esportives actuen com a veritables collegis professionals, no tant des del punt de vista de garantia de qualitat d'un servei determinat, sinó -ens sembla a nosaltres- sovint com una barrera d'entrada de nous practicants competidors en un mercat molt restringit. Algunes d'aquestes federacions són molt i molt fortes, bé pel nombre de federats o bé per la «qualitat», entre cometes, o per la personalitat de les persones federades. Per exemple, en el cas de les comarques de Lleida, la Federació d'esquí, la Federació d'Esport d'Hivern, la Federació de Piragüisme són les que més influència poden tenir en l'obertura d'aquestes barreres i d'aquestes traves. Hi tenen molt a dir.

A tall d'exemple, la qualificació de la Federació espanyola de piragüisme, que habilita per a l'exercici professional d'aigües braves, no té una durada determinada, i a les proves per a aquesta habilitació s'hi pot concórrer sense haver participat en cap acció formativa organitzada per la mateixa Federació. El problema és que la participació en aquestes proves per poder obtenir la qualificació federativa li pot costar a una persona aspirant prop de les 300.000 pessetes, i aquest és un fet real.

Per altra banda, i seguint amb el mateix exemple, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, competent en la gestió i en la utilització dels cabals dels nostres principals rius de muntanya, exigeix com a única titulació vàlida per a l'exercici de les activitats aquàtiques, dins l'àmbit de la seva competència, la titulació que exigeix aquesta Federació.

I un altre cas i un altre agent interessat: és la universitat, especialment l'INEF. Les universitats tenen uns mecanismes d'autoprotecció molt potents i unes estructures, bé, que de tant sòlides que són podríem dir que gairebé són monolítiques, no? L'aparició de cicles formatius de grau superior els ha representat en alguns casos una pèrdua, si ho podem dir així, de quota de mercat, ja que de cara a la integració laboral és més econòmica la contractació d'una persona titulada amb un cicle formatiu que una amb una titulació universitària; i ho dic així de planerament, i més encara quan el nivell de preparació tecnicoprofessional de l'universi-

tari és inferior, donada l'excessiva càrrega teòrica dels seus estudis i la seva consegüent inadaptació al món laboral.

En el cas que ens ocupa es tracta d'un cicle mitjà i, en principi, no ha de representar un perill tan immediat per a la universitat. Per tant... No obstant, sí que ho pot ser el...

El president

Senyor Ausàs...

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, acabo, ja...

El president

...acabi la frase.

El Sr. Ausàs i Coll

...i, per tant, aquest és un fet perfectament contestable. En tot cas, com ja he anunciat, la Moció subsegüent a la interpellació anirà en aquest objectiu, de poder arreglar aquesta situació i que es presenti, abans de tres mesos, un nou decret regulador d'aquestes activitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura

Bé, jo crec que la seva explicació en aquest torn una miqueta reflecteix la dificultat d'intentar ajuntar interessos molt diversos. Des de l'òptica de les federacions, que estan actuant clarament en aquesta àrea, doncs, també volen aquest factor de presència i de formació; la universitat també, i per tant aquest document, que ja hi ha un document de treball fet, precisament en aquests moments s'està intentant de consensuar amb aquests diferents departaments, universitats, Ensenyament, per una banda, i, per l'altra banda, també amb els sectors interessats, i també amb aquesta conca hidrogràfica de l'Ebre, amb tots aquests sectors que cadascú té interessos.

Jo diria que globalment tots estem d'acord que és un esport que s'ha de potenciar, que és una demanda que ens fa la societat, que li hem de donar una resposta; tothom creu que és un element molt positiu, que, evidentment, és cert que està generant una riquesa i un arrelament de gent que, segurament, abandonaria algunes àrees del nostre país. Per tant, tots ho veiem positivament, però el que hem de trobar –i a això estem dedicant aquest temps– és intentar consensuar aquest conjunt d'interessos que en aquest moment s'estan movent.

Hi ha un document de treball sobre la taula, acabat, i que en aquests moments està buscant aquest consens, tant a nivell de departaments interns, universitats com Ensenyament, com també en el sector que està desenvolupant això, incloent les federacions. I jo crec que aquesta Moció ens pot ajudar no a accelerar, perquè ja estem treballant acceleradament, perquè ens semblava que era un tema...

Dit això, també crec que en aquests moments la resposta que es dona des dels clubs i aquestes empreses a aquests titulats que ha fet l'Escola Catalana d'Esport està donant una bona resposta.

La prova d'això és que no hi ha accidents especialment perillosos, i aleshores es produeixen aquests accidents en altres tipus d'activitats no organitzades, d'aquesta mena, com els que hem viscut molt recentment. O, com us deia abans, les noves tecnologies de l'esquí i també les noves pistes ben tractades, que generen unes velocitats més altes, estan provocant uns accidents –concretament de genoll–, que aquest any és una de les petites plagues de les estacions d'esquí de Catalunya. I no té res a veure amb el fet que no tinguem uns magnífics monitors d'esquí, que no tinguem unes magnífiques instal·lacions d'esquí, però l'increment de velocitat, la facilitat de gir dels nous esquís que permeten més velocitat i més rapidesa de gir està provocant –més unes botes molt més completes i més segures, que no eviten les trencades de turmells–..., estan provocant que del turmell es passa al genoll i s'estan trencant lligaments contínuament.

Què vull dir amb tot això? Que en funció de la problemàtica que existia, i una miqueta també d'aquesta gran quantitat de gent que va entrar en aquest món, jo crec que estem aconseguint que, amb un cert ordre, s'estigui donant resposta a les necessitats que hi havia en aquest sector, però és evident que hem de donar aquest pas més i unificar tota aquesta legislació que, realment, crea algunes incongruències, que estan detectades, i que aquest document de treball que tenim en aquests moments sobre la taula entenem que resol, però hem de buscar aquest consens perquè sigui operatiu. Si no, ens tornarem a trobar que no es complirà, hi haurà gent, etcètera, i hem de buscar aquest consens entre federacions, empreses, clubs, titulats, i també les necessitats en aquests moments dels ciutadans que volen practicar aquest esport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Se suspèn la sessió fins demà, a dos quarts de deu.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i dotze minuts.